Sanctuarul

Mihai M.S. Maxim

Editura Universităţii „Lucian Blaga” din Sibiu
2007

Mihai M.S.Maxim

Sanctuarul

Roman

Editura Universităţii Lucian Blaga din Sibiu
2007

Coperta 1: Funeral Dress of the Victorians,
Folklore, Miths and Legends of Britain
Coperta IV: Cliffs of Moher, Ireland

Mamei mele, Elvira

Capitolul I.

Despre cuvintele ce pot fi scrise pe ape

- Nu te apropia de apă, Aletheia!

- Dar m-a chemat mama la ea!

- Mama ta a murit, Aletheia! E *acolo* de o săptămână! Azi e a opta zi.

- Şi ce dacă? Mă cheamă! Uite, mă cheamă la ea chiar acum!

- Ştii că nu te pot lăsa să te duci! Este adânc şi foarte periculos: sunt curenţi subterani!

- Intru numai puţin cu picioarele în apă! Şi-atât! Uite, mami, nici măcar n-o să îmi ud rochiţa!

- Da, da, am mai văzut noi şi altă dată! De ce nu poţi să faci şi tu ceea ce face Sean?

Sean era în stânga pe nişte stânci mai înalte şi aruncase deja două coroniţe de flori de câmp spre crucea catargului yahtului de sub ape. Acum se pregătea s-o arunce pe-a treia. Nu părea să ne fi auzit pe niciuna dintre noi. Era foarte concentrat la ceea ce făcea, prea concentrat, cred, pentru un copil de doar zece ani.

Sau poate că de vină sunt numai valurile. Nu ştiu.

- Putem să ne-ntoarcem aici la noapte? - a vrut să ştie Aletheia. Hai, mami, te rog: e lună plină! Şi cred că şi mamei i-ar face mare plăcere să stăm o noapte cu ea. E-atât de singură, acolo...

- Nici vorbă! Ce o să creadă bunicul?

- Uffff... măcar o dată! Te rog, mami, lasă-ne aici noaptea, măcar o singură dată... Uite, putem să-l luăm şi pe el...

- Mai vedem. Oricum trebuie să-l anunţăm din timp. Şi de unde ştii tu că noaptea aceasta va fi senină?

- Mi-a spus ea... a accentuat Aletheia cu subînţeles.

Ştiu perfect ce voia să spună. De aceea şi eram îngrijorată. Dar îngrijorarea aceasta ea nu trebuia să o vadă. Trebuia să mimez siguranţa de sine, fie ce-o fi: altfel aş fi pierdut şi ultima brumă de autoritate în faţa copiilor mei.

- Vino, Sean! – am strigat. Trebuie să plecăm!

- Deja? – s-a mirat el. A, trebuie să ne pregătim din vreme ca să ne-ntoarcem!

Îi ardeau ochii.

Cei doi păreau înţeleşi.

I-am luat de mâini şi am pornit încet înapoi pe cărare. Falezele – cele două braţe de stânci ale micului golf – au rămas în urmă, iar valurile doar un ecou. Doar Aletheia se mai uita din când în când înapoi, spre mormântul de ape al mamei ei.

Eu nu mă uitam deloc înapoi: niciodată. Ştiam pe de rost crucea catargului yahtului nostru - cum se dezvelea şi se acoperea înapoi în mormântul de ape.

*

Acolo e sora mea. Sarah a iubit marea la fel ca şi mine. De asta a şi lăsat cu limbă de moarte să fie înmormântată aici, odată cu yahtul nostru. N-a murit pe mare, aşa cum cred cei care văd catargul atunci când coboară colina spre golf pentru întâia oară. A murit în Baile Atha Claith, în maternitate, încercând să aducă pe lume pe cel de-al treilea copil al ei. Nici copilul n-a supravieţuit. Au murit împreună, aproape în acelaşi timp. Capitala îşi merită acum numele.

„Trecerea în şir a vadului” are de-atunci pentru mine această nouă semnificaţie a hotarului dintre două lumi ce se continuă una pe alta firesc, despărţite numai de vadul – atât de uşor de trecut – al morţii. Nu Liffey trece prin Dublin, ci Styxul. Nu mă voi mai întoarce nicicând în el, decât când o să fie să mor. Sau, cine ştie? Om mai vedea.

A trecut o săptămână şi încă o zi de când sora mea a trecut dincolo, cu tot cu acel copil atât de mult aşteptat şi atât de lipsit de şansă. În urma ei au rămas doi orfani. Acum eu sunt mama lor. Sunt fecioară şi mamă. Sunt foarte neîndemânatică, dar n-am de ales. Ştiu că sunt doar o umbră palidă a Sarei, dar nici ei nu au de ales. Nici Sean şi nici Aletheia. Doar Sarah se pare că a avut de ales. Ceea ce i se reproşează şi-acum, după moarte, este că n-a acceptat să fie sacrificat copilul ca să poată să scape ea. A luptat pentru copil până la capăt, trecând dincolo de orice calcul, de orice risc. A riscat şi-a pierdut. O nesăbuită. Aşa spun oamenii. Iar noi toţi suntem acum în umbra alegerii ei.

- Mami, unde pleacă flăcările din ochi – atunci când pleacă şi nu se mai întorc?

Aletheia îmi spune „mami”. Sarei îi spune „mamă”.

- Unde se odihneşte lumina din ochii tăi acum, darling?

- Nu ştiu... eu... eu sunt numai un copil...

*

Se văd deja fumurile pastelate ale oraşului. Ne apropiem de portul Cobh şi suntem întâmpinaţi de alte şi alte glasuri de corle şi de pescăruşi. Locuim în Corcaigh pe colină: St. Patrick’s Hill ne oferă o panoramă încântătoare, atât de frumoasă încât locuinţei noastre – destul de modeste – îi spunem conac. Aceasta este probabil raţiunea pentru care am ales să rămânem aici. Corcaigh este însă destul de departe de

Cobh: la vreo 15-20 de mile, chiar dacă portul Cobh face parte din oraş. În portul Cobh locuieşte Brian Loughran – bunicul lui Sean şi al Alethiei din partea tatălui. El mai are grijă de cei doi copii când eu nu pot: ne suplinim reciproc. Dar acum am tot timpul din lume. Sunt în vacanţă. Llyr, tatăl copiilor, a suferit o cădere nervoasă. O diviniza pe Sarah – pentru ea devenise Poet. Acum este într-un fel de casă de odihnă pe Lancaster Quay, în Corcaigh, lângă parc. Nu i-a mai rămas decât sunetul apelor. Nu vorbeşte cu nimeni, nici nu dă semne că ar înţelege ce-i spun. Îl vizitez în fiecare zi, iar cu copiii o dată la două zile. Dar el încă nu reacţionează nicicum. Este total apatic. Doctorul Cullen a spus că trebuie să avem răbdare şi să sperăm în continuare. Avem şi sperăm. Ţara asta trăieşte doar prin poveşti şi miracole. Iar eu numai din amintiri, deşi am doar 27 de ani. 27 de trepte ale irealului.

În lumina amurgului, printre fumuri şi ceţuri, printre neguri de gânduri, printre urmele volatile ale trecutului, totul aici pare ireal. Configuraţia stranie a portului Cobh , cu apele sale plumburii, îmi aminteşte de pictura lui Turner. Aici mi se întâmplă ceva la fel de straniu: perspectiva vederii mele devine eliptică şi simt cumva că percep sferic. Ca şi cum imaginile ar veni deodată din toate părţile către mine, fără ca eu să-mi rotesc ochii – şi ca şi cum aş fi cumva deasupra mea însămi. Nu pot să-mi explic cum se întâmplă aceasta, însă ştiu că imaginile vin către mine ca nişte mesageri vii. Ca nişte porumbei de lumină. Am perspectiva mării ce se atinge de ţărmuri : de toate ţărmurile în acelaşi timp. Acestea sunt mărturiile apei. Transparenţa culorilor lui Turner şi perspectiva lui proprie eliptică, sau chiar sferică, sunt revelaţii ale tăriilor oferite feminităţii, sunt revelaţii nemijlocite ale apelor cerului – ale apelor primordiale pe deasupra cărora se purta netulburat harul Duhului lui Dumnezeu. Aici, printre catargele vaselor legănate de valuri, printre razele dantelate de nori, a rămas ceva din atmosfera din miezul Genezei. Totul se

creează din nou, iarăşi şi iarăşi, şi se reia apoi a doua zi. Pictura lui Turner e vie. Cred că sufletul său trece din vreme în vreme şi pe-aici. Şi cred că ar fi meritat să se nască femeie.

Bunicul Brian locuieşte lângă St. Colman's Cathedral. Am ajuns. Locuinţa cochetă e însă prea mare pentru un om singur. Se bucură că ne vede:

- Ce faceţi, îngeraşilor? Aţi întârziat! Voiam să vă duc la Tofee, dar acum e târziu!

Tofee e mica fabrică de bomboane Exchange Tofee Works. Bomboanele sunt fabricate manual, la vedere, spre deliciul copiilor. Tofee e-n Corcaigh, lângă Shandon Craft Centre.

- Oricum, sunt prea obosiţi, am replicat. Sean s-a trântit pe canapeaua din living şi a adormit aproape instantaneu.

- Nu suntem obosiţi deloc, s-a repezit Aletheia. Nu-i aşa, Sean?

- Da... da...nu suntem obosiţi deloc... a şoptit el ca prin vis.

- Şi apoi suntem invitaţi în altă parte... a mai spus Aletheia.

- Ba nu suntem invitaţi nicăieri! - am spus cu severitate. Abia ne-am întors. La odihnă, şi pe urmă mai negociem!

Fetiţa s-a îmbufnat.

- Unde... unde aţi fost invitaţi? A întrebat-o bunicul cu naivitate. De parcă n-ar fi ştiut răspunsul de dinainte.

- La mama... în melodiile apelor...

- Dar abia ne-am întors, Aletheia! – i-am spus. Nu putem să ne petrecem toată vacanţa acolo!

- Te rog, bunicule! Spune-i! N-am fost acolo niciodată noaptea, iar acum este lună plină! Ea are ceva să ne spună, o ştiu! Promit că apoi o să fiu o fetiţă cuminte şi ascultătoare, şi că n-am să mai cer niciodată nimic!

- Da, că parcă te şi crede cineva – i-am spus. Tu şi să nu mai ceri nimic: auzi!

- Ea va cere – întotdeauna - , Delvorah, şi noi întotdeauna o să îi dăm! Mi-a spus bunicul surâzând îngăduitor. Ca şi lui Sean!

- Tu eşti prea moale, bunicule! Eşti topit după ei! Faci absolut tot ce vor ei. Îi răsfeţi prea mult.

- Cineva trebuie să-i şi răsfeţe, Delvorah!

Aletheia i s-a cuibărit în braţe.

- Mâţă mică! – i-a spus el cu duioşie.

- Vezi, mami? Bunicul este cu mine! Bunicul mă iubeşte! - mi-a spus Aletheia.

Acelaşi şantaj sentimental. Aceleaşi reproşuri nenumite. Iar la mine, aceleaşi complexe că nu pot fi îndeajuns de bună ca mamă.

- Eram acolo de unde nu m-aş mai întoarce aici niciodată!... a suspinat Aletheia.

- Dar şi eu te iubesc atât de mult... cu toţii te iubim. Tu nu simţi cât eşti de iubită? – i-am spus. Fetiţa mi-a venit în braţe.

- Atunci ai vrea şi tu... ce vreau eu. Ai auzi şi tu ce aud eu.

- Eu am fost toată viaţa marinar, a spus bunicul. Dar sora ta, Sarah, a ştiut întotdeauna mult mai bine ca mine ce voia marea. Şi tu ştii,- doar că tu nu vrei s-o asculţi! Însă nu poţi să îţi eviţi destinul. Şi tu eşti o femeie a mării, fie că vrei, fie că nu mai vrei. Te revolţi inutil. Ai grijă. Te revolţi pe copil.

- Ştii la fel de bine ca mine câţi dintre cei dragi au plecat dintre noi... câţi ne-au părăsit. Nu mai îmi pot permite să pierd pe nimeni, mă înţelegi? – i-am răspuns.

- Ne pierzi dacă nu ne-asculţi...

- Ţie ţi-am spus toate... de la-nceput. Ceea ce se întâmplă cu familia mea – ce crezi că e – o binecuvântare dumnezeiască, sau un blestem?

- Nu ştiu nici eu... Poate că şi una şi alta.

- ...Nu-mi amintesc să fi fost atât de ataşată de tatăl meu cum este Aletheia de Sarah! Şi l-am iubit nespus.

- Ce s-a-ntâmplat cu bunicul Hanokh? Cum a murit tatăl tău? - a vrut să ştie Aletheia.

- S-a preschimbat în lumină. Nu pot să-ţi povestesc acum. Cândva am să-ţi spun. Nu acum.

- Daaa... a făcut ea bot.

- Uite, Aletheia, te rog să-mi aduci un pahar cu apă!

Fetiţa a fugit în bucătărie.

- Sunt totuşi o mamă bună, Brian? Mă străduiesc din greu...

- Eşti şi te mai faci! – a râs el luându-mă cu tandreţe de după umeri, aşa cum mai devreme îmi îmbrăţişase fetiţa.

- De ce sunt atât de tragici copiii mei, Brian? Şi atât de deosebiţi...

Aletheia s-a-ntors deja cu paharul cu apă. L-am luat în mână şi l-am privit. Nu mă puteam desprinde de gândurile de dinainte.

- Îl bei, sau îl citeşti? - a vrut să ştie Aletheia. Sau... m-am întors prea repede?...

Un lucru e sigur: nu poţi să-i ascunzi nimic. E prea deşteaptă pentru vârsta ei. Şi are doar 12 ani.

- Uite, mami, dacă promiţi că mergem la noapte pe malul mării, la mama, îţi spun taina lui Sean! Îmi promiţi?...

Promit...

Bunicul s-a aşezat.

Capitolul II.

Regele-pitulice

- Vă amintiţi de vizita de acum trei ani de la Glendalough, din Wicklow County? Eram eu, Sean, mama Sarah şi tata Llyr, mami Delvorah şi tu, bunicule! Am fost mai întâi în Reefert Church de pe malul lui Upper Lake, ca să vizităm criptele regilor noştri, apoi la chilia Sfântului Cóemhghein.

- Da, îmi amintesc: era foarte frig,- i-a răspuns bunicul. Iar în criptele regilor celţi şi mai şi. Iar în Kevin's Cell era şi întuneric.

- Cu atât mai greu de-nţeles de ce nu se mai lăsa dus Sean din chilia lui Cóemhghein, nu? – s-a însufleţit Aletheia.

- Ei bine...?

- Cei doi sunt la fel! Sean are darul lui Cóemhghein!

- Ce dar?

- Legenda spune că Sfântul se ruga sprijinit de câte un stejar, cu braţele întinse în răstignire, atât de liniştit încât păsările cerului i se aşezau în palme! Şi el a devenit de atunci ocrotitorul tuturor păsărilor! De fapt, se ruga lângă un singur stejar, care a devenit sanctuarul şi locul său de putere: Stejarul odihnei, care acum este de negăsit. Se spune că stejarul e despărţit de spaţiul nostru în mod total. Mai bine zis, în jurul Stejarului odihnei nici nu există spaţiu, el fiind despărţit de orice fel de spaţiu, fiind de neatins. Se mai spune că numai cel ce îşi depăşeşte propriul lui spaţiu interior, iese din egoism şi acceptă să ia parte la durerea universală poate să atingă Stejarul odihnei nemărginite a sufletelor, altfel nu!...

Aletheia s-a oprit să-şi tragă sufletul. Tot nu înţelegeam ce voia să ne spună. Ea a înţeles că nu înţelegeam:

- Tot nu înţelegeţi? Sean e un ocrotitor al păsărilor şi zborurilor, la fel ca Sfântul Cóemhghein! Şi la şcoală, acum un an şi ceva, s-a văzut asta, de au râs toţi copiii de el!

- De ce-au râs?

- Era la ora Părintelui Doheny, care le-a spus că animalele nu au suflet nemuritor, aşa cum au oamenii şi îngerii: şi deci nu poţi să le iubeşti din toată fiinţa ta – poţi doar să le îndrăgeşti. „Ai putea tu să îţi dai viaţa pentru un animal?" a întrebat el la un moment dat. „De pildă, ai putea tu, Sean, să îţi dai viaţa pentru vrăbiuţa cenuşie din faţa geamului tău?... Probabil observase că Sean căzuse pe gânduri... Şi atunci Sean, uluit, cu ochii lui mari, şi cu cea mai mare seriozitate, i-a spus: „Da, aş putea. Mi-aş da şi viaţa şi sufletul pentru ea... Să fie şi ea nemuritoare..." Şi, văzând copiii cum începuseră să se mişte în bănci, a continuat: „Mai ales dacă şi ea mi-ar cere aceasta..." Atunci unii copii au izbucnit în râs – de unde să ştii tu cum gândeşte o pasăre? - iar el a fost foarte stingher. S-a simţit foarte singur. Mi-a spus Rhiannon, colega lui de bancă. N-a reuşit să îl mai consoleze nimeni, toată ziua. Apoi am uitat totul: dar numai până de Samhain. În Noaptea Tuturor Sufletelor l-am surprins plângând pe terasă. Şi nu l-a putut consola nimeni.

„A murit! A murit! Nu l-a ascultat şi el a murit!"

„Cine-a murit, Sean? Ce s-a-ntâmplat?" L-am văzut că ţinea ceva în palmă, ca nişte fulgi aurii. Doar fulgi.

„Regele! Regele pitulicilor! L-am surprins cântând singur pe ţărm şi neînţelegând de ce se zdrobeşte atâta, nefiind nimeni prin preajmă, l-am întrebat direct: Ce faci tu singur aici? Cui îi cânţi tu? Nu vezi că aici nu-i nimeni care să te asculte?"

„Doar nu crezi că păsările vorbesc ca noi şi că mai pot şi răspunde!" i-am spus eu cu duioşie.

„Ba vorbesc! Mie-mi vorbesc direct prin gânduri, şi eu le răspund tot printr-un gând". Aici trebuie să mărturisesc că este foarte probabil ca Sean să aibă dreptate şi oamenii mari nu. Toate păsările în preajma lui deveneau blânde, mai ales dacă nu mai erau străini prin apropiere. Niciuna nu fugea de el, iar odată am văzut chiar o păsărică ce i se aşezase în palmă. Cred că le chema cumva, nu ştiu cum. Poate prin vis sau prin gânduri, sau poate prin simpla dorinţă. Ba nu, prin vis, pentru că visează cu ochii deschişi! „Şi ce ţi-a spus pitulicea, Sean?" l-am întrebat.

„Că nu e o simplă pitulice, aşa cum crezusem la început, ci regele pitulicilor. Ştii, în ţinuturile Highlanderilor, pitulicile sunt considerate regii şi reginele tuturor celorlalte păsări. Iar în faţa mea era chiar regele pitulicilor, înţelegi? *Regele regilor*!" a spus el accentuând fiecare cuvânt.

„Şi ce ţi-a spus *Regele regilor*?"

„Când l-am întrebat pentru cine cântă,- că el era singur,- mi-a spus:

Tatălui! Îi mulţumesc că sunt şi exist.

Tatălui? – l-am îngânat eu în gând, fără să înţeleg.

Şi mă rog pentru toţi şi pentru toate. Şi pentru voi. Şi încerc să mă înalţ către El!

Atunci am vrut să-l mângâi, să îl ating. Mi-a spus repede:

Nu face asta! Nu mă atinge, că încă nu m-am suit la Tatăl. Să nu m-atingi. Să nu m-atingi, că mai târziu ai să regreţi!

De să nu te-ating, pasăre? Şi cum te-nalţi tu la Tatăl?

Încerc să îmi prefac întreg penajul în flăcări, în rugăciune şi cânt!

De-aia te zdrobeşti cu totul şi îţi dai tot sufletul? Să te prefaci cu totul în cânt?

Nu mă atinge! Altfel ai să regreţi.

Dar poate că tocmai acel regret mă chema şi mă atrăgea. Mă chema cu o putere de neînvins şi de neînţeles: Şi ce-o să se-ntâmple dacă o să te-ating, pasăre? – i-am spus.

Sufletul meu o să intre în tine şi noi doi o să fim una. Şi o să tânjesc să mă-nalţ în continuare la Tatăl, cu tot cu tine!. Sufletul meu o să se prefacă în tine şi sufletul tău o să tânjească mereu, fără să înţeleagă de ce. Vei duce o viaţă nefericită. Şi mai ai mult de trăit pe pământ – o sută de vieţi de pitulici – şi chiar mai mult! – mi-a spus cu seriozitate.

Şi eu l-am atins. L-am atins, Aletheia", mi-a spus Sean zdrobit.

„Şi tu l-ai atins, Sean?" am îngăimat eu ca halucinată. „Chiar l-ai atins?"

„Da, l-am atins. L-am atins. Şi n-o să mi-o iert niciodată. L-am atins. Şi n-a mai rămas nimic din el. Uite, numai o mână de puf! Oh, Aletheia, de ce aducem noi oamenii moartea tuturor celor din jur? Fiindcă tot ce atingem se preschimbă în moarte! Oh, Aletheia! Sunt vinovat de toate păcatele lumii!"

Fratele meu Sean nu avea încă 8 ani şi se simţea deja vinovat de toate păcatele lumii! Şi spunea că noi oamenii nu suntem în stare să aducem nici o lumină în lume şi nici o frumuseţe. Aducem doar moarte.

- Dar nu este nimic bolnăvicios în starea lui Sean, Aletheia! – i-am spus eu după ce şi-a încheiat istorisirea. Nimic morbid, nimic fals! Poate că asta este chemarea lui: să se simtă vinovat pentru starea lumii. Să vrea s-o răscumpere. Şi totuşi, e încă atât de mic, atât de plăpând!

- Şi uneori, când se bucura şi cânta, îmi spunea aşa, numai mie, complice: „Aş vrea ca toţi oamenii să aibă suflet de pasăre!" – s-a luminat Aletheia. Vă spun – Sean are suflet de pitulice! Şi l-a schimbat.

- Nu, Aletheia, nu l-a schimbat! – a liniştit-o bunicul Brian. Sufletul omului e mai mult zbor şi mai puţin om! Pur şi

simplu, Sean e mai aproape de îngeri decât de oameni! Nu trebuie să îl mai apropiem de cei dintâi, că nu mai e cazul, ci ar trebui să îl obişnuim să fie mai mult printre oameni, şi-atât!

- Ar trebui poate să vorbesc şi cu Învăţătorul lui, am spus eu.

- Are nevoie de un Dezvăţător, nu de Învăţător: de cineva care să nu îl sufoce în prejudecăţi, de cineva care să nu-i dea inhibiţii, mi-a spus bunicul Brian.

M-am întors către Aletheia:

- Îţi mulţumesc, Aletheia. Îţi sunt foarte recunoscătoare. Cred că o să putem să îl ajutăm mai mult pe Sean, şi să ne ajutăm şi pe noi înşine. Tatăl meu, bunicul Hanokh ne spunea că povestirile au darul de a deschide în suflet cărările lui către cer. „Deschide-ţi inima, Delvorah!" îmi spunea. „Deschide-ţi mintea, Sarah!" şi ne atingea cu arătătorul pe inimă şi pe frunte, pe rând, aşa cum îţi fac eu acum!

Şi am atins-o pe inimă şi pe frunte.

- Ai să ne spui şi tu acum povestea ta? – m-a întrebat ea.

- Nu, nu acum... Ne-aşteaptă Sarah!...

- Wee! – a sărit ea în sus. Şi-a început să ţopăie prin cameră. Sean dormea mai departe netulburat.

În port începeau să se aprindă luminile.

Capitolul III.

Taina Leviţilor

Sanctuarul meu pulsează de viaţă. Sângele mării îmi este sanctuar şi mormânt. Fluid, m-a purtat prin lunci şi câmpii, prin munţii şi văile somnului. Nevăzută, asemenea sunetelor de lupi şi de pardoşi, asemenea viselor de ghepard, m-am lăsat purtată de simţuri şi gânduri. Am atins Levantul şi Styx-ul în unul şi acelaşi timp. Acolo, la falia dintre lumile stranii, L-am întâlnit pe Cel Nenumit. Şi m-am îndrăgostit. „Sarah, tu eşti o nebună" mi-am zis, dar ceea ce se întâmplase era deja ireversibil. M-au dezmierdat apele morţii: ape ale iubirii şi veşniciei celei preafericite. Oh, Iubire, să mergem în lumi de fantasmă şi de plăcere, să mergem ca să ne pierdem în parcurile crenelatelor ziduri, în grădinile de cristal ale veşnicului nesaţ! Oh, Iubire, să ne grăbim, mai înainte să vină domnul tenebrelor minţii ca să mă ducă-n Agónia!... Prin ce lumi de moarte şi putrefacţie a visului, prin ce lumi de cenuşă şi tină am fost silită să mă târăsc!... Până ce Te-am văzut... pe un cer de lumină... numai şi numai lumină.

Dar iluziile mele au ajuns la sfârşit. Acum toate gândurile mele sunt arse de vântul pustiului. Oh, Iubire, acum nici nu mai ştiu dacă eşti Tu, aievea, sau dacă eşti doar o plăsmuire a setei mele de iubire şi de tandreţe, a minţii mele fierbinţi. Acum nu mai ştiu dacă nu cumva ceea ce gândesc prinde imediat viaţă, sau dacă viaţa mea însămi nu-i doar fantasmă şi vis. **Şi morţii visează**, o ştiu... **şi încă se tem...**

Poate că m-am lăsat prea lesne sedusă de visare şi de nemurire, de zâna tainicelor Arte ale Frumuseţii, de paloarea din miezul eternităţii, strania Melancolie a palatelor acum

pustii, în care nu mai sălăşluieşte nici o licornă, nici o crăiasă a gândului, nici un flutur de straniu abis... petale... peste tot numai petale... petale plutind înaripate odată cu veşnicia cea mai sfioasă. Din casa fără garduri şi porţi ale Frumuseţii, Stareţul visului mă priveşte îngrijorat şi sever. Nu-mi pasă. Ţărmuri... iarăşi ţărmuri... şi lebedele negre ale maestrului Holon zburând atât de jos, ca Noaptea însăşi, odihnindu-se cu capul pe aripile mării de obsidian. Privesc oglinda neagră a abisului. Străfundul adânc şi lumina străfundului adânc mă copleşesc şi mă cheamă. I se deschid porţile: se deschid asemeni spiralei obiectivului unui aparat fotografic. Halucinaria, Morpheu şi Hypnos se cheamă unul pe altul cu ţipăt de pescăruş şi de corlă. Din adânc se ridică spectre şi neguri, chipuri înveşmântate în griji şi în temeri, voaluri violacee şi fire negre. Regi ai visării, paji ai nemărginitelor duhuri, îngeri rataţi... Ei toţi trec prin mine. În reveria fără de sfârşit, sub globul de cleştar translucid al Nopţii şi voluptăţii, ei trec şi tot trec. Ia-mă cu Tine, Iubire! Ia-mă cu Tine!

*

Aicea unde mă aflu, aicea de unde sunt şi mă nasc, nu am văzut decât promisiuni şi ruine: ruine ale aspiraţiilor, ruine ale idealurilor, ruine şi sfărâmături ale tuturor nebuniilor şi deşertăciuni mincinoase pe care oamenii se ambiţionează să le aducă până la capătul puterii de-a exista. Am înţeles şi am plâns. Sunt epuizată. Nu este nici o ruşine să plângi, mi-am zis, doar sunt femeie: de ce să îmi ascund lacrimile? De ce să-mi acopăr deziluzia profundă şi deznădejdea cu ipocrizia şi cu falsa stăpânire de sine? Am plâns cu sughiţuri, din tot sufletul meu, până mi s-a uscat întreaga fiinţă.

Inima mea e translucidă acum; şi netemătoare. Şi de altfel, de ce m-aş mai teme, când tot ceea ce-ar fi putut să mă vatăme şi să mă rănească şi să mă facă să sângerez şi să sufăr

– deja m-a rănit?... Lumina mistică a Răsăritului atâtor dureri e totală. Voi nu o vedeţi? Voi n-o auziţi cum vibrează? Mă auziţi?... Pe mine mă auziţi?

Scări de smarald şi safir are marea. Pe ele se coboară şi urcă în permanenţă nu îngeri, ci umbre incolore... deliruri. Sunt împlinită. Sunt împlinită în vise, în bucurii şi dureri, în spaime şi înţelegeri, în însufleţiri şi în resemnări. Sunt împlinită în toate. Mai am o singură mare neîmplinire.

Mă aflu la ultimul ţărm al iluziei, riscând ultima mea mare dezamăgire: un ţărm straniu, cu stânci invadate de măghiran şi mixandră, în care fiece fir de iarbă e o săgeată de flacără, de rază şi de speranţă... Marea, această licoare de taină a Poeziei, îşi are propria ei liră; propriul ei înger. Coroana tuturor Sefiroţilor o să o lumineze acum în străvedere şi în desăvârşire...

Oh, mare a mea! Oh, mare a tuturor mărilor, necuprinsă de minte este nemărginirea ta! Numele tău este Ataraxia şi poarta pe care-o deschizi tu oamenilor pe care ţi i-ai ales, şi mai ales mie, acum şi aici mie, este oglinda argintată a neprihănirii îndurătoare... Oh, vânturi ale miazănopţii care vestiţi Răsăritul, aduceţi-mi-o pe Aza: aduceţi-mi-o pe Aza şi pe Eiza; şi pe duhul-bărbat al lui Ezra! Şi daţi-le ca însoţitori de taină păsări măiestre: păsările măiestre ale somnului de argint!

Oh, Aza, prietenă a copilăriei mele, prietenă a adolescenţei fără de sfârşit, cât de mult te-am iubit! Unde eşti? Fiindcă acum sufletul tău de pe ţărmul acestei mări de neant, e numai o ceaţă pătrunsă de nesfârşite ceţuri. Şi tu, Eiza, care mă-mbrăţişai pe neaşteptate, şi cu atât de mult drag, tu, Eiza, unde mai eşti tu acum, unde mai zăboveşti, când ştii că te-aştept şi că îţi rostesc numele tău de taină?

Şi tu, Ezdra, cu adierea ta de zefir, de ce nu-l mai aduci înapoi pe dragul inimii mele? V-aţi preschimbat cu toţii: v-aţi preschimbat cu toţii în amintire... O clipă, numai o

singură clipă m-am îndepărtat, şi când m-am întors niciunul din voi n-a mai fost... Da, Aza; aşa este, Eiza: **şi morţii-i jelesc pe cei vii...**

Iubire, Tu eşti o eternitate în eternitate, iar mie, când Te ating, îmi pare că am mii de ani. Letargia de le va pătrunde pe toate, eu totuşi o să te caut. Iar atunci când Te voi afla voi găsi din nou voluptatea supunerii... extazul uitării de sine celei mai adânci.

*

Iubire, întoarce-Te!... Împreună, misterul şi necunoaşterea, şi noaptea celei mai tulburătoare înstelări, vor fi depline! Nimic nu vom mai avea de aşteptat, aşa cum trebuie să aştept eu acum. Strălucirea şi noaptea ne sunt fiinţiale. Neîndurarea şi neîndurerarea vor fi taine din miezul trecutului: vor fi uitate.

Acum, nu mai ştiu nici eu... Mă aflu într-un oraş straniu; şi el e în mine.

Cu lumina ei palidă, gălbuie, timidă, încearcă să mă atragă alături de ea o amintire. Dulce sfială!... „Mai ştii tu cum ne ţineam de mână pe strada Liffey, departe, departe, pe cheiul Wellington, când am fost văzuţi de acea verişoară a mea, nesăbuită, care i-a înştiinţat imediat pe părinţi?... acum prăvălia Mangan, fostă Fehrenbach, unde ne întâlneam pe ascuns, nu mai e... Aşa cum multe lucruri de taină care au fost nu mai sunt..."

Eram în Vinegar Hill, câţiva ani mai târziu, când m-a vizitat duhul de foc al discernământului. Atunci am părăsit toate temerile pentru adevăr. Dar tu nu mai erai de găsit... Prieten drag, cine ţi-a întunecat frumuseţea? Tu nu mai ai chip, şi caut în zadar să îţi zămislesc din amintiri o imagine, însă nimic nu ţi se potriveşte. Poate însă că şi amintirile noastre au

aceeaşi consistenţă cu cea a sufletului celui ce moare, sau chiar mai puţin: cu aceea a sufletului celui viu!

Am încercat să mă răzbun pe tine pentru că m-ai părăsit, pentru faptul că tu ai ales viaţa! Şi peste chipul tău, incandescent, le-am aşezat pe rând pe acelea ale lui Flynn şi Rochford, apoi Bryne şi Diancecht, Manawyddan, însă n-am reuşit să-ţi uit decât trăsăturile: gesturile şi emoţiile, stinghereala de dinaintea intimităţii, toate-au rămas vii... Şi acum mă simt complet devastată. Nevăzut, ca o umbră a nopţii şi lunii, fără memorie şi resentimente, fără reproşuri sau întrebări, tu eşti aici: o ştiu şi o simt. M-am rugat îngerului propriei mele morţi să mă atingă pe după umeri, aşa cum numai el ştie, şi să mă aducă în faţa ta: nici tu nu mă vezi. Dar el mi-a spus nu. Dar dacă speranţa şi iubirea mea întreagă se vor revărsa dincolo, prin porţile deja deschise, şi devenite de neînchis, ale transcendenţei, ce va mai putea el să facă?...

Vom urca împreună muntele Jerôme şi ne vom împărtăşi cu nectarul şi florile somnului. Apa sfinţită a râului său poartă graţia şi fluiditatea absolută a somnului celui de veci, aşa cum a purtat peste veacuri amintirile ultime ale atâtor femei ce au murit la naştere... Palmele mele îi ating apele aşa cum ar atinge creştetele nevinovate a miriadelor de copii neştiuţi... Este destul şi aşa, îmi spun: i-am dat şi lui un nume – numele lui de alint din vremea binecuvantată când el era încă în mine. Şi uneori îl mângâi cu palme tremurătoare, cu gândurile sau doar cu vârfurile degetelor.

Acum voi pleca şi eu, nu ştiu cum, înapoi în lumea cu care am fost obişnuită încă de pe atunci. Îi văd deja pe Hengler şi pe Ezel, pe Lindwell şi pe Dolores, o văd pe Muirne şi apoi pe Emer, iar lumina acestei vederi devine maiestuoasă şi suverană, seducătoare, inexorabilă, asemeni carului strălucirii lui Elijah, şi splendoarea tuturor strălucirilor sale e vie şi îmi promite împărtăşirea nemărginită a tainelor...

Şi Cartea de Safir a Arhanghelului Raziel – Sefer Raziel – Cartea Tainei Tuturor Tainelor – mi se deschide-nainte, aşa cum mi s-a promis, şi aşa cum mi s-au deschis deja apele, mările, şi tăriile lor de sub cer.

*

Acolo unde este sanctuarul meu, oceanul are mireasma leandrilor roz înfloriţi. Connemara e locul meu. La ţărmurile ei am stat de-atâtea ori cu sora mea Sarah, încât acesta a devenit locul nostru. Acolo unde vântul ne ştie numele, şi valurile încă ne cheamă, acolo s-a întâmplat tragedia. Din ziua aceea nimic n-a mai fost ca-nainte. Şi nici noi nu mai suntem la fel. Şi poate că nici nu mai suntem aceleaşi. Ceea ce este sigur e faptul că pentru noi, cel puţin, ţărmurile Connemarei au fost în acel moment, şi poate că au devenit chiar pentru totdeauna, centrul Universului.

Eu aveam pe atunci 12 ani, iar Sarah 14. Fratele nostru mai mare, Jesse, la cei 21 de ani ai săi, nu se mai „încurca" deloc cu nişte „răzgâiate mici", adică cu unele aşa, ca noi. Şi noi, aşa, neluate în seamă, geloase pe tot ceea ce ne era străin, îl spionam în taină, şi apoi făceam haz de el, maimuţărindu-l în fel şi chip. El nu se supăra niciodată. Eram doar nişte „copile" zăpăcite. Doar mama ne mai dojenea din când în când, atrăgându-ne atenţia că nu li se cade unor domnişoare de înaltă condiţie să se comporte aşa. Dar şi pe ea o pufnea râsul, aşa că toate dojenile ei erau nule. Mustrările ei, doar de ochii tatălui, erau îndulcite de „sfânta complicitate".

Locuiam în An Ghaillimh, chiar lângă Nora Barnacle's House – muzeul lui James Joyce – şi stăteam ore întregi la geam, imaginându-mi că pelerinii lui vin la mine. Şi toate reveriile mele erau de „dulce-amar". Şi mai visam că ne vizitau personajele cărţilor lui, dar şi oameni ce voiau să devină una cu celebrele spectre...

Dar evenimentul care avea să ne preschimbe definitiv vieţile nu s-a petrecut aici, în Galway, ci în apropiere, în luncile şi meandrele Connemarei. Trebuie să atrag atenţia că nimic din ce gândesc, spun sau scriu despre acele lucruri nu este exact aşa cum s-au petrecut: lucrurile acelea sunt absolut inefabile, de nespus şi de neconceput. Apoi, acum 15 ani şi trăiam într-o puritate şi o naivitate care erau absolute, şi pe care nu le mai am acum. Acum cunosc mult mai multe, aşa că descrierile mele tind să devină „gnostice", iar tonul meu de atunci s-a deformat şi el, mistificat fiind de excesul explicaţiilor...

Pe perioada vacanţei de vară obişnuiam să locuim într-o casă pescărească din Connemara, pe care tatăl meu o închiria pentru câteva săptămâni. Casa de vacanţă din Connemara, lângă Kylemore Abbey, albă ca o mireasă, era o răsfăţată a Atlanticului, care îi dădea seara şi dimineaţa o adevărată aură de lumină sărată. Iar ţinutul era în întregime al nostru şi al poveştilor noastre de făpturi sălbatice, nepământeşti.

Am consemnat toate acele lucruri pe una sau pe câteva pagini. Apoi le-am consemnat din nou, de la-nceput, căutând să surprind puritatea începuturilor. Am refăcut acest gest de alte şi alte ori, apropiindu-mă sau îndepărtându-mă tot mai mult de evenimentele efectiv petrecute, însă pagina lucrurilor reale rămâne de neatins. Între acea pagină şi paginile variantelor mele de adevăr nu există spaţiu, ea fiind despărţită de orice spaţiu, fiind intangibilă. Scăldată-n sfinţenia vidului. Poate că numai când îmi voi depăşi propriul meu spaţiu interior voi putea umple acel domeniu al stăpânirii Neantului ca să ating pagina şi odihna. Dar poate că în Irlanda aceasta nu poate ajunge omul când încă mai este în trup.

Sunt singură pe ţărmul înalt al Connemarei şi îmi privesc amintirile cum vin şi se duc şi cum iarăşi revin, ca nişte herghelii de smarald. Valurile Connemarei mele străbat

nesfârşirea: se risipesc până la marginile Universului şi ale inimii, de unde se-ntorc încărcate cu sete de viaţă şi de neant...

*

- Ce faci, Delvorah? Iar ai căzut pe gânduri? Vino: nu mai avem timp de pierdut! – Sarah mă ia de mână. Uite, iar te-ai aşezat unde nu trebuie! Ai să îţi murdăreşti rochiţa şi mama o să se supere!

- Unde mergem, Sarah? Stai, nu mă trage aşa!

- Şi ţi s-a desfăcut şi părul! Uite, am să ţi-l leg eu...

E îmbrăcată într-o rochie albă à la garçonne cu talia sub şolduri; nimic nu trebuia să stânjenească linia dreaptă, verticală, a staturii ei. Mânecile sunt lungi şi înguste. Ciorapii sunt albi. Poartă sandale negre, fără toc, cu baretă. Pe cap şi-a înfundat o pălărie cloş, neagră: şi-a înfundat-o până pe ochi, şi acum trebuie să aibă grijă pe unde calcă. Pălăria aceasta, aparţinând modei anilor `20, e foarte practică aici, sub vânturile Irlandei. Sarah arată ca un băieţel. Probabil că asta doreşte şi ea, să nu fie deloc ostentativă. Pieptul este escamontat, sânii doar i se ghicesc. În ochii ei mari, albaştri, mă văd eu.

Eu port un fel de rochie de oraş „Nos Loisirs", albă, cum se purtau prin anii `29 - `30. Fusta îmi atinge genunchii şi are un volan mare, inegal, prins într-o parte. Pe cap purtam un văl alb-albastru, pe care mi-l dădusem însă pe umeri. Eu îmi puteam permite să port veşminte de acest fel, pentru că nu aveam încă decât 12 ani; eram încă un copil. În ochii mei, de femeie-copil, albaştri, se vedea ea.

Hai, vino, că n-avem timp! Uite acolo: ei deja au plecat! – şi mi-a arătat cu mâna spre două siluete ce se pierdeau printre tufişuri în depărtare. I-am văzut o clipă pe tata şi pe Jesse, ambii **înveşmântaţi în rochii albe**, cum se îndepărtau grăbiţi, apoi au dispărut.

Sarah m-a smuls de acolo şi am alergat amândouă ţinându-ne o vreme încă de mână, ca să îi prindem din urmă, având grijă însă să nu fim văzute. Presimţeam jocul.

I-am urmărit, ca două umbre albe, tiptil-tiptil. Niciunul dintre bărbaţi nu ne-a simţit, nici o clipă: erau probabil prea absorbiţi de ceea ce făceau, sau de ceea ce trebuiau să facă – şi începuseră deja să facă în gând.

S-au oprit într-un loc minunat, pe care noi două nu îl descoperisem nicicând pân-atunci. Locul era străjuit de arbuşti şi de tufe, şi era între ape. Locul era superb. Perfect pentru visare, iar acum, pentru privit pe ascuns. Locul însă nu ne aparţinea: era al lor. Am văzut o masă şi câteva jilţuri de lemn. Esenţe tari. Era un loc al bărbaţilor, iar noi nu aveam ce să căutăm aici. Sarah m-a strâns de mână. Şi-a pus degetul la gură, apoi a arătat spre cei doi bărbaţi. Aveam să le aflăm taina! Am început să tremur de emoţie şi exaltare. Apoi am observat pe masă candelabrul cu şapte lumini şi cartea rotundă, înfăşurată în sine însăşi. Deci tata şi Jesse sunt **anshei mofet** – oameni de care să te minunezi... Oare o să participăm şi noi, nevăzut, la **shalshelet**? Fiindcă ceea ce mi se părea atunci că se va petrece gândeam că nu putea fi decât **hevel ha-shishtalshelut**, un lanţ al harului şi o întrepătrundere, coborârea energiilor cereşti şi înălţarea sufletului în nevăzuta lumină... Oare aveam să primim şi noi **mohin**-ul – acel influx lăuntric pe care ni-l va aduce invocarea celor doi? Dacă aveam să-l primim, ar fi fost un fel de dar obţinut prin efracţie, însă harul nu are limite şi învăţasem că se coboară întotdeauna în valuri concentrice peste toate şi peste toţi...

Cei doi bărbaţi ai dorinţelor Duhului ridicaseră mâinile către El şi se rugau. Intraseră în **hishavut**, în imperiul stăpânirii de sine, şi se pregăteau de **hifshit nafsho**, de dezbrăcarea sufletului de tot ceea ce este pământesc. Acesta era preludiul Profeţiei. Fără de ea nu ar fi putut auzi **bat kol**, vocea de taină a Dumnezeirii...

Se vor deschide larg **Sha`arei Kedusha**, Porţile sfinţeniei, şi va coborî **Tzeva Marom**, Lumea celestă, iar noi – şi noi două – noi vom simţi **Ruhaniut ha-Sefirot**, forţele spirituale ale Sefirelor!...

„Suntem pierdute, Sarah! Tata se pregăteşte de **Shem ha-Mephorash**! Şi dacă va rosti Tetragrama Numelui Dumnezeirii vom muri amândouă! Numai Leviţii pot auzi Numele şi să mai trăiască în continuare! Numele acesta, şoptit la urechea animalului de jertfă de la Templu, era de ajuns pentru a-i provoca somnul de veci! Să fugim!" N-am putut rosti niciun cuvânt. Doar gândeam acele cuvinte. Stăteam nemişcate, ţinându-ne în continuare de mână. Săvârşisem inconştient o impietate. Şi impietatea se pedepsea cu moartea. Destinul ne privea cu ochii întredeschişi. Când avea să-i deschidă aveam să murim. De bună seamă că aveam să murim. Eram perfect liniştite. Starea de fascinaţie din care nu puteam să ne dezlipim era provocată de un obiect strălucitor de argint aflat în mijlocul mesei. Era o farfurie de argint imensă, ca un fel de tipsie, frumos împodobită, ca orice obiect cu valoare sacramentală. Ne-am ridicat amândouă în picioare de după arbuşti, să o vedem mai bine. Bărbaţii nu ne-au observat. Erau probabil în **hitbodedut** – în acea izolare totală a misticului în care concentrarea mintală anihilează totul, şi-n primul rând propriul suflet. Starea de anihilare interioară e singura care permite sufletului să primească insuflarea dumnezeiască peste limitele propriei sale făpturi – şi să devină nemărginit şi necreat, ca şi ea! Trebuia să facem şi noi la fel ca şi ei.

Nu, nu se pregătea **Shem ha-Mephorash**: era ceva şi mai grav! Era ceremonialul transmiterii Numelui. Tatăl meu a luat atunci o carafă. N-o mai văzusem până atunci. Parcă abia atunci carafa ar fi început să existe. Ca de altfel şi apa din ea. Apa din ea era primordială. Nu ştiu cum să explic asta, dar sunt convinsă, cu mâna pe inima mea cât un purice, că aşa şi era.

Ne-am înălţat amândouă pe vârfuri ca trase în sus. Tata începuse să toarne apa din sfânta carafă în vasul curat de argint. Undele din vas ne păreau vii. Simţeam că erau bucuroase.

„Şi puterea Stelei de dimineaţă se va revărsa asupra imaginii; şi imaginea **va vorbi**..."

M-am uitat la Sarah. Sarah se uita la mine. Cine rostise cuvintele-acestea? Atât de aproape, parcă de dinlăuntrul auzului...

Tata a aşezat carafa pe masă. Părea că devine translucidă, din ce în ce mai transparentă, şi că avea să dispară cu totul, la fel de neaşteptat cum şi apăruse. Dar mi-am dat seama că era doar efectul strălucirii tot mai intense a vasului sfânt de argint. Probabil că în el strălucea lumina transparentă a Stelei de dimineaţă. Apoi şi-a coborât degetul arătător în ape. Şi apele s-au însufleţit. A început să scrie pe ape. Şi apele îl ascultau. Şi apele i se supuneau. Şi în urma degetului său rămâneau cărări ale apelor şi ale undelor, tot mai strălucitoare şi mai strălucitoare. Vedeam parcă chiar acele **Al-haiakil al-`ulwiya** de care aflasem din minunatele lui poveşti,- palatele cereşti ale nemărginirii, în care se află oglinzile fermecate ale planetelor! Şi puteai să cutreieri oriunde voiai, orice planetă, numai uitându-te în oglinda ei!

Degetul tatălui meu despărţea apele: şi apele rămâneau despărţite, ca ţinute de forţa altei mâini, cu degete netrecătoare şi inimă sigură. Simţeam şi alte prezenţe, ba chiar eram convinsă că orizontul e plin de fiinţe, şi toate cu fruntea plecată.

„Ve ha-Kokhma me-ain timatze?..." Însă unde vei găsi Înţelepciunea?

„Înţelepciunea supremă se sălăşluieşte numai în cel ce se consideră pe sine inexistent", am răspuns în gând gândului care îmi răsărise înlăuntrul auzului. Mi-am zis: „Delvorah,

singura ta şansă este simţirea inexistenţei proprii înaintea Creatorului". M-am întors către Sarah:

- Sarah, am şoptit cu respiraţia întretăiată, trebuie să ne pătrundem de umilinţă!

Am căzut amândouă în genunchi, în timp ce în faţa noastră se deschideau lumile. Cu un efort supraomenesc am coborât şi privirile. Ochii noştri vedeau parcă şi prin pleoape, iar genele, oricât de apropiate, oricât de strânse, nu făceau decât să producă umbre... Am văzut totul. Ape însufleţite, fiinţe cereşti şi pământeşti, duhuri şi trupuri. Am văzut totul, dar totul este de negrăit. Nu pot spune decât că am văzut. Am văzut Numele. Am văzut la un moment dat cum tatăl meu a vărsat apa din vasul Numelui de argint în Ocean. Şi am văzut Duhul Numelui cum coboară din vasul de-argint în argintatele ape.

- Apele sunt vii, Sarah! Apele sunt femei... valurile sunt femei-fecioare, ca mine şi ca tine! Ascultă-le glasurile, Sarah! Ascultă-le cum mulţumesc tatălui meu pentru ceea ce au primit acum de la el! O ţineam pe Sarah de mână şi simţeam că plutim în văzduh. Eram aşa de uşoare!

- Uite, Delvorah, două valuri albe care sunt leite cu noi! – mi-a răspuns Sarah, la fel de fericită. Şi jos eram tot noi.

M-am trezit în braţele tatălui. Probabil că Sarah era în braţele lui Jesse. Zburam către casă.

- Să nu mori! Să nu mori, Delvorah! M-auzi?

- Iartă-mă, tată! N-am vrut...

- Nu-i nimic, nu-i nimic, draga mea. Îngeraşul meu scump! Respiră adânc... respiră adânc... nu vorbi...

- Respiră tu în inima mea... Să-ţi simt răsuflarea în mine...

Am adormit. Auzeam glasuri, ca prin somn. Eram acasă. Auzeam îngrijorări şi exclamaţii, dar toate erau îndepărtate. Eram extrem de fericită. Primisem un dar cumplit. Şi eu şi Sarah, dacă aveam să supravieţuim acestei zile, vom fi

împovărate cu darul înfricoşător al Numelui. Aveam acum în glasurile noastre de şcolăriţe puterea de a ucide printr-o singură şoaptă. Apele, despărţite fragil de degetul tatălui, aveau să fie de acum pentru noi două hotarul dintre viaţă şi moarte. Nu mai era nimic de făcut.

Tatăl meu ridica vocea la mama. Niciodată nu ridicase vocea împotriva ei. Până acum.

- Tu le-ai făcut aşa de neascultătoare! Atât de independente! Răspunzi de ele până mori! Să ai grijă să nu se apropie niciodată de ape! Să nu le laşi niciodată singure în preajma apelor, mă auzi! Tu le-ai educat aşa. Bine... Tu le-ai născut, tu să le ţii în viaţă!

Mama e o leoaică:

- Voi sunteţi vinovaţi că nu v-aţi luat nici o măsură de prevedere! Şi nici nu ştiu de ce mai era nevoie de aşa ceva... Acum suntem creştini...

- Ştii că trebuia să păstrăm totul, la fel ca la început! Cineva trebuie să păstreze totul, de la-nceputul lumii până la sfârşitul ei. Altfel cum să rămână în ea Frumuseţea?

- Şi-acum ce mai e de făcut?

- Îţi dai seama ce viaţă îngrozitoare le-aşteaptă pe fiicele tale dacă nu sunt atente în fiece clipă? De aceea darul Numele se dă numai unora dintre Bărbaţi: cine ar putea să suporte povara de a purta şoapta care ucide pentru totdeauna? Îţi dai seama, or să se îndrăgostească, şi la un moment dat or să rostească Numele Dumnezeului Celui viu la urechea iubitului, să îşi sfinţească iubirea! Îţi dai seama ce se poate întâmpla? Sau acum, dacă se supără vreodată pe vreun coleg... O să răspândească în jurul lor numai moarte...

- Roagă-te atunci Dumnezeului tău, şi al meu, să le dăruiască fiicelor mele marele dar al uitării! Şi să li-l dăruiască acum!

„Doamne, până acum m-am rugat pentru luminarea minţii. Şi tu m-ai îmbrăcat în străluciri: **în lumini şi**

desăvârşiri. Cum să mă rog pentru întunecarea minţii fiicelor mele?... Mi se rupe inima... Şi totuşi, Te rog, Doamne, dă-le fiicelor mele marele dar al uitării! Lasă-le doar atât cât să trăiască de-acum înainte aşa, numai **de dragul Cerului**..."

Nu sunt deloc sigură că toate acestea s-au întâmplat exact aşa şi în realitate. Pe atunci aveam doar 12 ani şi nu cunoşteam terminologia ebraică a misticii aşa cum o ştiu acum, la 27 de ani. Şi multe din icoanele sfinţeniei erau nevăzute. Însă mă gândesc că poate rugăciunea din urmă a tatălui meu a fost ascultată.

*

- Ce faci, Delvorah? Iar ai căzut pe gânduri? Vino: nu mai avem timp de pierdut! – Sarah mă ia de mână. Uite, iar te-ai aşezat unde nu gândeşti! Ai să îţi murdăreşti rochiţa şi mama o să se supere!

Eram îmbrăcate amândouă în rochii de in, largi şi lungi, albe, - aşa cum sunt veşmintele de druid. Nu îmi mai amintesc decât că în clipa următoare alergam după două umbre albe, care păşeau sever şi sobru, cu solemnitate, ca şi cum ar fi păşit nu pe iarbă, ci pe lespezi de marmură. După alte clipe i-am văzut pe cei doi bărbaţi ca pe doi stâlpi de foc, cu braţele ridicate în lateral şi palmele le erau la înălţimea obrazului, cu degetele către cer. Şi degetele li s-au făcut ca de foc, aşa cum le era toată statura.

„Trutuseah Tsortak Totarkiel Tofgar Ashruleah Zevudiel..."

„Zehartiel Tandiel Shokel Huzeah Dahivurin..."

„Adiroron Yahweh, Domnul lui Israel..."

„Barukh Ata Adonai..."

„...Şi puterea Luceafărului de dimineaţă se va revărsa asupra icoanei Numelui, şi icoana va vorbi..."

Degetul tatălui meu desena în apele tremurătoare ale tipsiei de argint palate albastre şi grădini de safir. Şi din cer au coborât ca nişte stâlpi albaştri şi ne-am lăsat cu toţii înconjuraţi de Templul şi Palatul cel viu... Şi apele lui de cristal treceau prin noi şi ne pătrundeau, fără nici o împiedicare. Toţi eram în toate şi toate erau una. Eram una cu Iubirea: eram Ea.

Ne-am aşezat în genunchi eu şi Sarah şi am înţeles cuvintele tatălui spuse odinioară, nu mai ştiu când: „Omul ce stă în genunchi în faţa Dumnezeului lui e mai înalt decât cel care stă în picioare". Apoi am coborât cu fruntea la pământ şi am devenit una cu pământul. Când am deschis ochii, tata era deasupra şi mă privea cu îngrijorare:

- L-ai văzut, Delvorah? Spune-mi, L-ai văzut cu adevărat?...

- Ce să văd?... Ce să văd, tată? – am îngăimat eu cu greu.

- Numele! Ai văzut Numele?

- Nuuu... Poate L-a văzut Sarah... L-ai văzut cumva tu, Sarah? – am întrebat-o după ce mi-am întors încet capul spre locul în care zăcea ea. Şi mi-am simţit capul greu, şi răsucindu-se grav, ca o poartă masivă în care trebuie să îţi pui toată puterea şi nădejdea. L-am simţit ca pe o poartă de oţel alunecând greu în balamale masive.

- Nuuu... N... N-am văzut nimic... aproape nimic. Am văzut... am văzut Neantul.

Cuvintele noastre nu mai aveau acum nici o valoare – în comparaţie cu veşnicul Cuvânt totul era pulbere şi cenuşă. Şi mai ales noi. Dar pesemne că tatăl nostru ne-a pus întrebarea doar ca să vadă dacă mai suntem încă vii. Cine să recunoască darul cumplit? Eram amândouă doar nişte copile neştiutoare. Şi instinctiv, ne-am ales copilăria ca acoperământ.

Era evident că tata nu credea nimic din ce îi spuneam. Chipul său era la fel de îngrijorat. Am închis ochii. Pluteam. Am auzit-o pe mama:

- Ce se va alege oare din copilele noastre, Hanokh?...

N-am mai auzit răspunsul. Şi poate că nu era nici un răspuns.

Mai mult nu mai ştiu.

Şi am încă o îndoială. nici amintirea aceasta nu este perfectă. Dimpotrivă, este viciată de alte amintiri – de amintirile altui timp – precum şi de interpretări. Doamne, de aş putea gândi din nou ca o fetiţă de 12 ani! Oare am pierdut vârsta aceasta chiar pentru totdeauna?

*

- Ce faci, Delvorah? Iar ai căzut pe gânduri? Vino: nu mai avem timp de pierdut! – Sarah mă ia de mână. Uite, iar te-ai aşezat în polen! Ai să îţi murdăreşti rochiţa şi mama o să se supere!

Nu aveam nici o rochiţă pe mine. Eram dezbrăcată complet şi de trup. Eu şi Sarah eram două duhuri. Iar vocea ei o aud cumva reverberată de foarte departe. Duhuri albe rătăcitoare, plutim în grabă să ajungem din urmă alte duhuri, la fel de albe dar mult mai strălucitoare. „Ce bine e să fii zână!" am gândit, mai înainte să fiu orbită de preplinul iubirii strălucitoare.

„Vino, Delvorah! Vino-n lumină, să devii tu însăţi lumină! Vino acolo unde gândurile şi dorinţele sunt ele însele un trup, iar cuvintele noastre sunt aripi! Vino; aici fiecare emoţie are o inimă!" Sarah mă cheamă cu tot Duhul ei.

„Iată vin! Iată vin!" i-am spus eu.

„Vino, Delvorah: din locul acesta se văd îngerii păpădiilor; şi toate aceste fiinţe mici şi neluate în seamă, ce azi sunt şi care de mâine ni se vor insinua în gând..."

„Iată vin, Sarah! Iată-mă! Sunt aici şi sunt cu tine!”

„Acum şi totdeauna!”

Eram amândouă sub aripile de-a fi şi de-a nu mai fi ale Universului.

Dar înlăuntrul ispitei e pace: la fel cum în miezul furtunii te bucuri de linişte, de o linişte atât de adâncă încât pare a fi ireală. Dar dacă te apropii de margini te preschimbi în neant.

„Tată, tu ai degete de lumină! Şi ce palate frumoase îmi desenezi! Şi toată fiinţa ta îmi este atât de minunată!”

„Lasă lucrurile să se aşeze în sfânta lumină şi nu le atinge, şi nu le privi. Decât numai cu ochii smereniei celei mai vii. Pentru că şi numai o singură atingere a luminii ochilor tăi neatenţi ar putea să le tulbure... Ar putea să le-ndemne să piară iar...”

„Tată... tu ai ştiut... tu ştii că eu sunt aici...”

„...Şi puterea Luceafărului Răsăritului Celui Fără de Sfârşit se va revărsa asupra Chipului, şi Chipul atunci va vorbi...”

„Acolo unde-ai întins tu mâna ta,
acolo unde tu ai atins aerul de dimineaţă
şi Răsăritul de sus
cu atingerea cea mai duioasă a răsuflării tale de vis,
acolo se întâlnesc universurile.
Şi li se deschid porţile – cele trei porţi:
de jad, de iachint şi de chihlimbar.
Acolo unde se întâlnesc cele trei universuri –
de jad, de iachint şi de chihlimbar,
la atingerea răsuflărilor calde,
stau şi te privesc îndelung.
Şi ştiu că sufletul meu întreg, acum volatil şi tremurător,
se va pierde în răsuflarea ta.”

Eu nu exist. Încă n-am început să exist. Lasă-mă tu să fiu, lasă-mă să mă odihnesc în fiinţa ta. Şi lasă-mă să mă bucur în miezul odihnei tale, mai înainte de a mă duce şi a nu mai fi.

Pleoapele Neantului se ating şi se despart iarăşi. Şi genele lui se întrepătrund şi se iartă. Dar unele dintre ele sunt întoarse şi răsucite – în îmbrăţişarea închisului Ochi – şi umbrele lor par aripi, şi fluturi, şi raze negre.

„Au murit poeziile,
au murit într-o singură zi,
au murit poeziile mele.
Chiar atunci când speram de la ele
atât de mult, atât de mult.
Lumini, mângâieri, consolări,
nimic nu mai e...
Şi n-am ştiut că or să mă-nşele şi ele
în aşteptări,
că or să mă trădeze în moarte.
Nimic nu mai sunt...
Au zburat toate sufletele din Poezie
spre ceruri, spre înălţimi, spre Neant.
Au zburat înlăuntrul dorinţei
de-a nu mai fi
nicicând, nicicum şi niciunde,
pe când eu tânjesc în continuare spre lumea aceasta,
ce n-o să mai fie.”

- Tată, încă sunt vie? Tu – eşti viu? Încă mai suntem vii?...

- Aici, viaţa-i totuna cu moartea. Şi orice clipă egalează eternitatea.

*

Pe atunci n-o ştiam, dar acum sunt convinsă că tatăl meu deţinea acel gen de singurătate ce pune în mişcare întreg

Universul. Era atât de interiorizat, ca un anahoret. Ca un pustnic. Niciodată nu ştiam ce va spune: era imprevizibil – ca vremea de pe aceste ţărmuri. Avea un mod atât de straniu de a gândi, de a privi toate lucrurile, încât tocmai locurile natale îmi erau cele mai stranii. Învăţasem de la el să caut să privesc toate lucrurile în însăşi strălucirea lor interioară. Să le surprind cu coada ochiului, cu conştiinţa de la marginea visului.

Ne lua pe mine şi pe Sarah în fiecare zi într-o luncă de lângă Cinn Oir – Capul de Aur de pe ţărmurile Connemarei. Ne lua într-un loc special pe care l-a numit Deora – „Lacrimi" şi care a devenit locul nostru de căinţă şi de iniţiere. Acolo ne lua de mână şi intra cu noi în mijlocul apelor, până mai sus de genunchi. Acolo scria cu degetul pe ape litere şi cuvinte stranii, care l-a început glăsuiau numai cu susurul apelor trecătoare. Scria precipitat litera, apele nu se mai despărţeau ca odinioară - ca să rămână despărţite – ci se reuneau imediat, ceea ce dura un pic mai mult era numai siajul sau urma de spumă a degetului. Priveam fascinată siajul degetului său arătător, fără să înţeleg nimic, dar foarte atentă, supusă şi ascultătoare, convinsă că până la urmă apele îmi vor vorbi. Iar el scria, scria într-una, până când simţeam amândouă că avem picioarele îngheţate. Acasă tata se retrăgea în lumea lui fără să spună nici un cuvânt, iar mama, tot fără să sufle o vorbă de reproş sau de consternare îngenunchea în faţa noastră, aşa, cum stăteam aşezate ca două şcolăriţe pe banca din faţa casei, ne ştergea picioarele cu prosopul şi ne săruta genunchii.

Jesse plecase undeva, cu binecuvântarea tatei, fără ca nouă să ne spună nimic.

Toată vacanţa ne-am petrecut-o citind apele. Citind şi scriind câte o oră pe zi, iar apoi mângâiam undele tremurătoare. Iar tata scria şi scria într-una în limba lui Dumnezeu. Învăţasem şi noi destul de bine limba, pentru că – spunea mama – nu se face ca nişte oameni care se respectă să nu ştie limba în care Dumnezeu S-a adresat oamenilor pentru

prima oară. Coborârea în ape este posibil să fi fost un fel de compensaţie pentru ceea ce îi oferise lui Jesse şi nouă nu putuse să ne ofere. Şi scria şi scria, cu răbdare nemărginită, privindu-ne cu coada ochiului ca să vadă dacă am început să înţelegem. Nu a mai scris însă niciodată pe ape Numele secret al lui Dumnezeu.

Aceasta o făceam împreună atât de des, încât apele ne deveniseră prietene şi totodată mângâieri, iar aerul vamă a trecerilor spre alte lumi, spre universuri şi spre palate îndepărtate. Uneori tata mă surprindea cum silabisesc, şi atunci îmi spunea să nu caut adevărul cu înverşunare, ci să întind mâna asupra lui cu sfială şi duioşie. Ştia că va veni vremea să ne despărţim, că eu va trebui să plec la studii, departe, la ţărmul Mării de Nord. Şi acolo chipurile luminii şi ale apelor, spunea el, vor fi altele.

Mi-a mai spus că dacă voi privi marea în asfinţit voi înţelege tot ceea ce a scris el acum, pentru că aceste cuvinte albe s-au întipărit şi în ape şi în a doua mea conştiinţă. Mai mult: voi înţelege tot ceea ce au scris oamenii în ape atunci când au sfâşiat-o cu trupurile lor. „Aceasta va rămâne taina noastră!" – ne-a spus el. V-am învăţat să citiţi cu inima. Şi atunci când veţi fi departe, voi continua să vă scriu pe râuri, pe ape, pe undele din nemărginit. Atunci când veţi privi apele mării nu veţi înţelege numai ceea ce simt eu, ci veţi înţelege şi tot ceea ce îi împovărează pe oameni, tot ceea ce îi uneşte şi îi desparte! Citeşte în apele mării, Delvorah, chiar şi atunci când eu nu voi mai fi!" Ştia că eu am să plec de acasă prima, chiar dacă eram mai mică.

„Deschide-ţi inima, Delvorah, deschide-ţi inima şi voi fi viu!"

Acum e noapte pe ţărmul Mării Celţilor, şi eu sunt lângă Cobh, sub luna plină, cu palmele atingând valurile şi cu apele înspumate mai sus de genunchi. Şi înţeleg tot ce mi-ai spus tu atunci. Şi te cred, tată, te cred tot mai mult. Bunicul

Brian are grijă ca Sean şi Aletheia să nu intre în apă, şi ştiu că e cineva care să mă supravegheze şi pe mine să nu mă arunc în adânc. Fii fără grijă! Stropii mă cheamă şi valurile se gudură la palmele mele, dar încă nu vin. Ştiu că Sarah este acuma acolo, cu tine, dar încă nu am să vin, n-am să vin. Trupul meu freamătă şi simte cuvintele apei; o simt şi pe frunte şi pe obraji şi pe piept! Abia acum te înţeleg cu adevărat, abia acum sunt cu tine, când tu eşti nevăzut! Şi înţeleg perfect ce-mi spuneai atunci, în apele Connemarei, cum că aceasta este adevărata cunoaştere trupească! Pot spune că apele mării îmi sunt acum interioare. Citesc în ele nu numai ceea ce mi-ai scris tu, ci şi ceea ce scriu pe ele toţi oamenii singuri, şi care în fond îţi sunt atât de asemănători... atât de apropiaţi... În miezul nopţii crestele valurilor îmi sunt crini albi şi roşii, iar mările-surori sunt orhidee multicolore, sau trandafiri gălbui, petale de suferinţe ale timidităţii şi neîmplinirii, sau stropi liliachii. Şi-mi amintesc că-mi spuneai în zilele acelea să nu privesc niciodată marea în depărtări. Am înţeles acuma de ce.

Sub cele două lumi de cristal, rămân să urmăresc pe mai departe, în jocul adâncurilor şi al întinderilor, ghepardul negru al Numelui de nespus şi de negândit, ce e menit să cheme, la vreme, sau înainte de vreme, toate vieţile noastre de vânt.

Capitolul IV.

Calea Laptelui

Ce blândă e apa! Şi cât de caldă… Iar luna plină e-atât de mare! Şi are aureolă albă şi sclipitoare. E ca magnolia imensă, strălucitoare, de pe bolta neagră a tuturor lumilor.

- Mami, nu putem şi noi să venim? De ce nu putem? – se-ntoarce Aletheia apoi către bunicul.

- Marea Celţilor ştie să fie şi prietenoasă, dar şi duşmănoasă, Aletheia. E capricioasă ca o femeie, şi uneori poartă ranchiună… - a încercat s-o lămurească bunicul. Iar uneori, e şi mai şi… uite aşa, - ca Delvorah! Ia toate lucrurile prea personal şi prea pătimaş. Nu uită şi nu iartă. Şi, mai ales, nu **se** iartă, - a mai spus el accentuând pe "herself". Este probabil prea plină de sine însăşi, de-aceea probabil că nu se iartă! – de data aceasta îmi vorbea mie, aproape direct.

- Ştii bine, că nu-i chiar aşa… - i-am răspuns eu stând în continuare cu spatele la el, ca şi cum aş fi vorbit cu apele.

- Ba este chiar aşa… s-a simţit el dator să mă contrazică. Un pescar, şi mai ales unul aşa, bătrân, ca mine, nu se înşală…

- Dar eu ştiam că eşti marinar, nu pescar! – l-a întrerupt Sean. Ne spuneai că ai fost comandor, că ai participat la război, că ai luptat în Marina Regală…

- Aaaa… asta a fost când mi-am făcut stagiul militar. Stagiul militar s-a prelungit, am făcut Academia navală, apoi am cutreierat mările… - i-a precizat bunicul lui Sean, văzându-l dezamăgit.

- Şi te-ai luptat cu submarinele? – s-a însufleţit Sean.

- M-am luptat şi cu submarinele… Dar pe cei mai mulţi oameni mi i-au răpit apele, nu ceilalţi oameni: marea cu toanele ei de femeie neîmplinită…- ştiu bine că mă vizase pe mine.

M-am întors către el. A continuat:

- Spune-mi, Delvorah, ce vezi tu acolo în ape?

M-am întors cu faţa spre mare. Am spus:

- Văd o mulţime îndoliată, mulţi oameni plânşi. Îi văd purtând coroane de flori şi jerbe din plantele cele mai înmiresmate, sau coroniţele cele mai delicate, ce sunt menite în genere doar creştetelor mici de copii. Văd pescăruşii cum ţipă, ascult cântecul de jelanie al corlelor, pe care însă nu le văd, şi privesc de pe ţărm yahtul nostru adus cu îndemânare acolo de Collins. Văd celelalte ambarcaţiuni, şi toate îmi par cernite, cu culorile lor proprii şterse de ceţurile joase ale apelor. Te văd pe tine, pe unul din vase, în costumul tău de gală, cum o saluţi pe Sarah cu mâna la tâmplă… Mi-e frig, pentru că am aşteptat atâtea ore să se-ndulcească vremea. Marea e calmă, dar ştiu că există în permanenţă riscul ca yahtul să se lovească de stânci. Mi-e frig, simt un frig cosmic. Ştiu că nimic nu va mai fi ca odinioară. Mă gândesc la Sarah aşa cum am văzut-o ultima oară, cu câteva ore înainte, în rochia ei albă, stând culcată pe canapeaua din yacht ca şi cum ar dormi. Mi-l amintesc pe Collins deschizând hublourile de peste tot şi ştiu că acum se pregăteşte să sabordeze vasul. Văd mica navă cum se scufundă încet, cum se duce-n adâncuri... ca o pasăre către propriul ei cuib. Collins a sărit într-o altă barcă, şi acum priveşte şi el în siguranţă, ca noi toţi, plecarea Sarei. Când nu mai rămâne deasupra apei decât catargul, văd oamenii din bărci şi de pe stâncile din apropiere cum îşi aruncă asupra ei florile şi coroanele, şi petalele… Ştiam înălţimea apei din timpurile când marea era cristalină. Ştiam că vârful catargului va rămâne la suprafaţa apei dacă yahtul se va scufunda rămânând drept. Ceea ce se-ntâmpla acum. Într-un

fel, eram liniştită. Totul se întâmpla aşa cum a dorit Sarah. Totul fusese scris.

Am tăcut o vreme cu toţii. Eu am revenit la mal, între cei doi copii.

- Spune-mi, bunicule – l-am întrebat deodată pe Brian – vei avea grijă să se întâmple la fel şi cu mine?

Nu ştiu ce m-a apucat. Probabil că mă văzusem pe mine în locul Sarei, adormită în rochie albă la bord. Am regretat imediat că am pus întrebarea, dar era deja prea târziu. M-am uitat la copii.

- Găsim noi ceva şi pentru tine… un butoi plutitor… – a zis el încercând să dreagă lucrurile. Îmi repara gafa de dinainte tachinându-mă în felul lui inimitabil:

- Găsim noi… aşa un butoiaş: mititel! – a continuat el arătând cam cât ar fi trebuit să fie "butoiaşul". Vedeţi, copii, aveţi grijă să nu vă scape Delvorah din mâini niciodată, că se duce în mare şi se transformă în spumă!

Copiii m-au luat de mâini instinctiv şi m-au strâns cât au putut ei de tare. Eram înduioşată. Ştiam că n-aş fi putut să îi părăsesc niciodată de bună voie. Şi nici obligată. Apele mă vor mai aştepta.

- Mami, de ce aţi vrut voi să fiţi înmormântate în apă? – a vrut să să ştie Sean.

- De ce, Sean?

- Este ciudat: de obicei, oamenii sunt puşi în pământ, nu în apă. Doar marinarii ce mor pe mare, departe de ţărm. Iar voi nu sunteţi marinari! Şi în plus, nu aţi fost nici o zi în Marina Regală.

Pentru el, acesta era argumentul suprem.

- Este o taină, Sean. Este o taină a mea şi a Sarei!

- Înseamnă că noi n-o vom putea şti?…

- Cine ştie? Poate că va veni şi vremea s-o spun…

- Acum nu?…

- Acum nu…

Ca să scap, m-am întors către Aletheia. Bunicul mi-a luat-o-nainte:

- Spune-mi, Aletheia, tu ce vezi în ape?

- Eu văd Răsăritul. Ultimul Răsărit. O jerbă albă venind dinspre mare. Crucea catargului mamei înălţându-se pe cer odată cu Lumina din urmă. Văd oameni pe ţărmuri cum nu se mai hrănesc cu mâncare, ci direct cu această Lumină… Văd marea cum se despică şi cum îşi arată cărările, până-n adâncuri. Pereţii de ape stau drepţi, translucizi, ca smaraldul, şi strălucesc aproape ca o oglindă. În jurul vaselor scufundate: galioane, corăbii de luptă, vase moderne de război sau numai de pescuit, sunt spaţii boltite, ca nişte catedrale, cu bolte imense, rotunde, iar acolo unde apele sunt foarte adânci, gotice… Pe aceste cărări de pe fundul mării se văd schelete care încep să se-ntregească. Se-adună oasele ca şi cum ar fi fost prietene, ca şi cum sunt prieteni ce nu s-au văzut de demult. Apoi muşchii, venele şi arterele, nervii… Şi toţi aceia se fac iar oameni, aşa cum au fost la-nceput. Eu nu le văd duhurile: eu sunt doar un copil… Eu îi văd însă cum se ridică şi cum se uită uimiţi la picioarele lor, ca la o prezentare de modă, dar nu de haine, ci de trupuri… Îşi contemplă mâinile, ca şi cum atunci şi le-ar fi văzut pentru întâia oară. Apoi pornesc încet pe autostrăzile abisurilor străjuite de înalţii pereţi, de mână unii cu alţii şi poate de mână cu îngerii… Şi vin cu toţii la ţărm, să ne îmbrăţişăm… Mama se trezeşte din somn ca după un vis de o clipă şi înţelege că sunt aici, că suntem cu toţii aici… se uită şi ea la propriul ei chip, se uită în oglinda cea mare din yaht, apoi îşi aranjează puţin rochia cea albă, apoi diadema de perle din păr, îşi pune palma stângă peste colier şi inimă şi vine încet, păşind, sau mai bine zis plutind, pe cărarea din golf, drept către noi. Ne îmbrăţişăm îndelung şi ea îmi spune că n-o să mai fie rea şi că n-o să ne mai părăsească,- aşa cum a făcut-o acuma…

- Mama ta nu e rea, Aletheia! – am dojenit-o eu. Cine ţi-a spus ţie asta?

- Doamna Sherwin, deunăzi, în băcănie… Spunea că mama ar fi trebuit să se gândească la noi, cei ce suntem vii, la familia ei, şi să renunţe a mai naşte la un asemenea risc! Mami, ce înseamnă: "să renunţe a mai naşte la un asemenea risc"?

- Înseamnă că mama ta putea să renunţe la copil: că, dacă ar fi acceptat ca medicul să îi ucidă copilul, ea ar fi supravieţuit… dar doamna Sherwin nu are dreptate: las'că vorbesc eu cu ea! Îi zic eu!

- Şi celelalte doamne vorbesc la fel, mami!

- Aşa deci… Da, văd că Sarah e clevetită şi după moarte. Sau mai ales acum!

- Şi noi… dacă ai ştii, mami, ce urât se poartă cu noi!

Da, ştiam că, dacă nu puteam să mai fac nimic privind viaţa ei, trebuia cel puţin să îi apăr copiii şi memoria… o să văd eu cum o să fie şi asta. O să văd eu…

Am căzut pe gânduri… cum o să mă descurc eu cu toate?…

Nu ştiu cât am stat cu toţii aşa. Primul care a rupt tăcerea a fost bunicul.

- Sean, tu ce vezi în ape?

Sean se aşezase şi privea fix în apă, sub crucea catargului, acolo unde ar fi trebuit să se găsească yahtul. Răscolea nisipul şi pietrele cu ambele mâini, fără să dovedească faptul că şi-ar da seama de asta. Părea pierdut în propria privire, iar ochii lui erau ficşi, ţintind apa, ca şi cum ar fi dorit să surprindă mişcarea unui animal submarin.

- Sean, ce vezi acolo? – a repetat întrebarea bunicul.

- O aură! În jurul yahtului e o aură de lumină albicioasă. Parcă s-ar oglindi luna plină, însă nu este doar lumină curată. Lumina aceasta este lichidă!

- Cum să fie lumina **lichidă**? – l-a repezit Aletheia.

- Uită-te şi tu, Aletheia! Lumina aceasta alburie, puţin verzuie, ca luna şi ca marea, pare vâscoasă! Pare să curgă împrejurul yahtului scufundat. Uite, şi apele mării par aproape transparente în comparaţie cu ea! Lumina aceasta e mai vâscoasă ca apa!

- N-am mai văzut niciodată o astfel de lumină – a recunoscut Aletheia.

M-am uitat şi eu cu atenţie. S-a uitat şi bunicul. Nici noi.

- Un glob de lumină păstoasă… Ciudat, foarte ciudat – a spus bunicul.

Sean s-a ridicat în picioare. Era foarte încordat.

- Poate că e o fantomă a adâncurilor, a presupus Aletheia.

- Aiurea… i-a replicat Sean. Cine mai poate crede-n aşa ceva?… E… e lapte!

- Cum să fie lapte, Sean? Ai înnebunit?

- Îţi spun că e lapte! Da, este lapte matern: mama îl alăptează pe fratele nostru!

Trebuia să recunosc, şi eu şi bunicul, că globul de lumină albicioasă, vâscoasă, care părea să se înfăşoare în sine, putea fi lapte.

- Imposibil, Sean – a spus Aletheia.

- Gândeşte-te, Aletheia, celor ce au murit de curând nu le mai cresc o vreme părul şi unghiile? O ştiu de la colegii de clasă! Trevor a fost şi la morgă: şi a văzut!

- Ce preocupări mai aveţi şi voi, băieţii!

- … de ce să nu poată să alăpteze şi mama, chiar după moarte? – a continuat el imperturbabil, fără să mai dea atenţie spuselor surorii sale.

- Maternitatea e veşnică: şi nu se termină niciodată, nici chiar odată cu moartea! – a spus bunicul.

- Dar… chiar aşa? – a întrebat Aletheia.

Parcă tot nu-i prea venea să creadă. Şi nici mie.

- Îţi spun eu, Aletheia: mama îl alăptează pe ăl' mic.

- Dar copilul nu a fost înmormântat cu ea, Sean – i-am spus eu. Copilul este în cripta familiei Loughran.

Asta era în partea cealaltă a oraşului Corcaigh.

Sean n-a spus nimic. Privea cu atenţie apele, nimbul de lapte, şi parcă nu mai auzea nimic. A stat aşa minute întregi. Minutele s-au adunat laolaltă, au devenit sferturi de oră, apoi jumătăţi. Nimeni nu dorea să mai rupă tăcerea. Momentul de reculegere se prelungea nedefinit. Apoi Sean a vorbit din nou, ca şi cum ar fi gândit şi deliberat îndelung. Ceea ce, trebuie să o recunosc, aşa şi era.

- Dacă vă uitaţi cu atenţie, a spus el rar, pronunţând cuvintele cu oarecare solemnitate, nimbul de lapte nu este perfect rotund. Ci are forma lacrimii, cu vârful spre nord, uite, acolo, spre stânga noastră. E perfect clar: dâra de lapte a mamei se duce către copilul ei!

- Dar copilul este înmormântat în partea cealaltă, spre sud, adică în dreapta noastră! – i-a replicat bunicul.

- Da… aşa m-am gândit şi eu. Asta nu pot să mi-o explic nicicum.

Şi s-a aşezat cu capul în mâini.

- Poate ea doreşte ceva, iar curenţii marini au altă direcţie, a sugerat bunicul.

- Nu, bunicule, aşa cum ştii şi tu, Sarah e o femeie a mării, şi marea vrea exact acelaşi lucru pe care-l vrea ea. Cred că nu mai este nevoie să mă explic – i-am spus eu. Ştii tu: ţine de harul sau de blestemul nostru, - al Casei Hallamish !

- Da… ai dreptate, a recunoscut el.

- Ea vrea ceea ce vrea marea, şi marea vrea ceea ce vrea ea. Ea este, ca mine, în sufletul apelor...

Sean părea absorbit cu totul în gânduri. Dar auzea tot. Aveam s-o aflăm imediat.

- Unde… unde a fost plecată mama când a născut? În ce oraş? – a întrebat el deodată. Că ştiu că n-a fost aici…

- În Dublin, i-a spus bunicul. În capitală: la cel mai bun spital, la cei mai buni specialişti. Ştia că situaţia e gravă şi a dorit să îşi ia toate precauţiile. Eh, n-a fost să fie… a fost cuprins bunicul de nostalgie… Aşa e-n viaţă…

- …E-n viaţă, bunicule. E-n viaţă! – a strigat Sean ridicându-se în picioare.

- Da, Sean: aşa e-n viaţă… Bunicul nu înţelegea. Şi nici noi.

- Copilul! Copilul e-n viaţă! Fratele nostru trăieşte! E-n Dublin! Şi mama vrea să îl alăpteze, aşa, de departe, cum poate ea!

- Dar copilul… a spus bunicul arătând cu mâna în dreapta, în depărtare, acolo unde gândeam şi eu,- către cripta Casei Loughran. Şi o bănuială cumplită începea să i se contureze în minte.

-Acela nu este fratele nostru! E doar un mort. A fost schimbat. Sau poate acolo nici nu a fost înmormântat vreun copil!

- Dar cum se poate…

- Vă spun eu: copilul trăieşte! E cât se poate de viu! De-acolo de unde e, iubirea mamei ne face semn!

- Sean!

- E viu! Este viu!

- Sean, ai fierbinţeală! Uite, arzi tot!

I-am cuprins tâmplele în mâini. E prea multă durere când moare o mamă. Doamne, de ce trebuie să plece mamele mai înainte de vreme, când mai sunt chemate încă de glasuri atât de subţiri, atât de mici?

- Şi dacă Sean are dreptate, Delvorah? Ce facem? – m-a întrebat grav bunicul.

- Ce putem face? Şi… tu îl crezi?

Am început să tremur. Mi-era deodată frig.

- Nu ştiu. Dar eu ştiu sigur că nu voi mai putea să trăiesc în incertitudine.

- Şi ce propui?

- Nu ştiu: să coborâm în criptă… să exhumăm copilul… să-i facem analizele... analizele ADN şi să vedem dacă este sau nu al ei…

- Şi dacă nu e?…

- …Să plecăm în Dublin, în călătorie… Să mai întrebăm la spital, poate s-a făcut vreo greşeală… Vedem noi atunci. Ştii tu… e un proverb irlandez: "Vom trece podul când o s-ajungem la el". Mai întâi s-ajungem!

- Plecăm în Dublin! Plecăm în Dublin! – a spus Sean tremurând tot.

El a trecut podul demult. Era tot timpul înaintea noastră. Cum s-ar spune în canotaj, era totdeauna înaintea noastră cu două lungimi.

Poate că cele ce ni s-au întâmplat au darul să uimească şi să stârnească suspiciuni, sau chiar neîncredere, aşa cum am păţit şi noi la început, însă noi ştiam de darul special al lui Sean. Sean căpătase un dar special – **o harismă** – aceea să se uimească de toate. Această harismă specială o primise în urmă cu câţiva ani, şi întâmplarea de atunci m-a convins acum că este posibil ca el să aibă dreptate. Mi-au revenit în minte acele clipe, apoi a început parada solemnă a chipurilor şi spaţiilor.

Sean primise într-un moment de criză puterea de-a fi uimit, puterea de-a observa lucruri pe lângă care de obicei oamenii trec impasibili. Circumstanţele primirii acestei puteri am numit-o "povestea cu Goggle".

Capitolul V.

Goggle – suflet de balon

- Să ştii, Rhiannon: acum un an am locuit o vreme în Luimneach, pe Abbey River, chiar lângă crestele apelor. Spun „crestele apelor” pentru că obişnuiam să stăm, eu şi cu fratele meu mai mic, Sean, pe burtă, cu bărbia în palme, chiar lângă râu, şi să privim ore întregi cavalcadele valurilor. Ascultam sunetele lor de război şi ne închipuiam că fantome călări iau cu asalt castelele pietrelor scufundate.

- Crezi că bunica e încă acolo? – m-a întrebat la un moment dat Sean.

- Nu ştiu... S-ar putea...

- Crezi că ne-o vor da înapoi?

- Nici asta nu ştiu. Probabil că nu. Apele nu prea mai dau înapoi ceea ce-au apucat o dată să prindă. Sau, cine ştie?... Ne-ar da-o, dacă dorinţa noastră ar fi destul de puternică...

- Mă concentrez... mă concentrez... a spus el încruntându-se.

- Trebuie s-o chemi cu inima. Şi-apoi, nu trebuie să te oboseşti aşa de tare. Lucrurile astea sau se întâmplă firesc, sau nu se mai întâmplă deloc. Şi dacă dorinţa noastră n-a fost destul de puternică nici măcar ca să o ţină aici, lângă noi... S-a spus că vocaţia ei a fost irezistibilă...

- Ce-i aia „vocaţie”?

- Chemarea ei de sus, din cer...

- A avut „vocaţia” să se-nece? Aşa, pur şi simplu? Apele au chemat-o şi ea s-a dus?

- Nu ştiu... ai şi tu aşa un talent să pui exact acele întrebări la care nimeni nu e în stare ca să-ţi răspundă... şi la care poate că nu e nici un răspuns...

- A uitat chiar şi de noi? Spunea întotdeauna că ne iubeşte atât de mult...

- Pe zâne nu poţi să le ţii prea mult pe pământ. Dar gândeşte-te, Sean: poate că şi ea stă acum ca şi noi, cu capul în mâini şi priveşte razant orizontul şi cerul de deasupra noastră, şi pe priveşte chiar şi pe noi, aşa cum privim noi acuma în ape...

- Şi poate că şi ea îi cere acestui cer de deasupra să i ne dea! – exact aşa cum cerem noi apelor să ne-o dea pe ea...

- Poate că se mulţumeşte doar să ne vadă, de partea cealaltă a oglinzii apelor...

Am tăcut.

- Ai spus că bunica era zână. Era chiar o zână, aşa, în carne şi oase?

- Zânele nu sunt în carne şi oase.

- Tocmai!

- În nici un caz nu era o fiinţă pământească. Bunicul spunea întotdeauna despre ea că nu e o fiinţă omenească. Şi toate fotografiile ei arată acelaşi chip tânăr, de femeie la 30 de ani... De fapt, şi-a păstrat tot timpul aceeaşi vârstă! Şi acum, nici nu i s-a găsit trupul. Poate că nici n-a avut trup.

- Prostii: am atins-o! Am atins-o de-atâtea ori, - s-a revoltat Sean.

- Doar un neghiob poate să creadă că tot ceea ce poate s-atingă şi să pipăie există! Sau că tot ceea ce există poate fi atins şi pipăit, şi mai ales cu degete atât de revoltător de murdare!

- Sunt curat pe mâini, uite: mâinile mele strălucesc de curate ce sunt,- a spus Sean după ce şi-a şters palmele de pantaloni. S-a ridicat apoi şi şi-a privit mâinile cu uimire, ţinând toate degetele răsfirate:

- Nu ştiam că mâinile mele sunt atât de absurde!

Continua să şi le cerceteze, ca pe două animale neobişnuite.

- Şi zici că pot atinge lucruri care nu există?

- Există lucruri de neatins. Şi poate că există şi fantasme pe care le poţi atinge şi pipăi...

- Sunt vâscoase? – a vrut să ştie Sean.

- Să mergem, Sean. Apele n-or să ne spună. Şi oricum, or să ne-aştepte şi mâine.

- Aletheia, de ce nu-l întrebăm mai bine pe bunicul de toate astea? El trebuie să ştie cel mai bine ce s-a-ntâmplat cu bunica! Şi ce fel de făptură era!

- Ce naiv eşti! Păi astea-s probleme ale adulţilor! Sunt problemele exclusive ale oamenilor mari.

- Şi-atunci de ce ni le punem şi noi?

- Pentru că aşa îşi închipuie ei, că sunt numai ale lor. Şi noi avem datoria să le conservăm această iluzie. Copiii n-au acces la asemenea probleme grave. Noi am fost îndepărtaţi de la orice tristeţe. Şi apoi, dacă l-am întreba pe bunicul, în primul rând nu ne-ar răspunde, şi în al doilea rând s-ar întrista atât de tare că n-ar mai lăsa paharul din mână o săptămână! A, era să uit: bunicul a spus că peste o oră o să plecăm la drum cu maşina.

- Uraaa! Şi unde mergem?

- La Plaiurile Dorinţelor.

De fapt, mergeam la locurile unde au sperat generaţii întregi de strămoşi ca ele să se-mplinească.

- Pot să-l iau şi pe Goggle? Adică... fără el nici nu plec. E cel mai bun prieten al meu,- a spus apoi numai pentru el.

- E doar un balon, Sean!

- E cel mai bun prieten: ţi-am spus!

Nu era chip să îl contrazici. Când îi intra ceva în cap...

- Dacă ăsta îţi este prietenul, şi n-ai găsit şi tu unul mai bun,- unul **adevărat**,- e vai de tine! Bine, ia-l.

Goggle era un fel de balon cu mâini, dintr-un material destul de ciudat, un fel de gumă dură, deşi extrem de subţire, aşa cum mi-am dat seama când am văzut buza lui, sau locul pe unde se umflă. Sean i-a dat numele de „Goggle" deoarece balonul cu pricina părea să privească uluit lumea – printr-un singur ochi rotund, cu două pupile mari negre alăturate. Braţele de cauciuc, care-i ieşeau pe acolo pe unde ar fi trebuit să-i fie urechile (pe care nu le avea deloc), se terminau cu câte trei „degete" grăsuţe, care păreau independente şi vii. Nu pot să spun că râdea cu guta până la urechi, că n-avea urechi, dar colţurile gurii lui erau înălţate a fericire iremediabilă. Era dulce, ce mai!

Creatura era simpatică, dar nu într-atât încât să faci o fixaţie – aşa cum a făcut el. Nici nu mai ştiu cine şi-n ce condiţii i-o cumpărase. Cred că de la o dugheană din Folk Park, de lângă McInerney, de unde luam de obicei lumânări pentru Plaiurile pustii ale Dorinţelor.

Devenise deja un tabiet să trecem prin Folk Park pe lângă Bunratty Castle şi, după ce bunicul ne lua dulciuri şi lumânări, iar el gusta un sherry mic, mergeam la Quin Abbey şi apoi la Kilfenora, ca să aprindem lumânările în locurile pe care bunicul le considera cele mai bune. „Cele mai bune clădiri şi case de rugăciune, spunea el, sunt astea: fără acoperiş. Să poată coborî şi îngerii mai uşor! Aşa a vrut Dumnezeu probabil, ca în cele din urmă ele să nu mai aibă deasupra nici un obstacol în calea Cerului. Ca oamenii să Îl privească direct."

Trebuia apoi să atingem „The Burren". Nu scaieţii, desigur, ci menhirele străvechi. Menhirele aveau o platformă de piatră imensă deasupra şi constituiau probabil altarele sau porţile către alte lumi ale oamenilor de dinainte de Hristos.

După aceea ajungeam să privim Oceanul, chiar lângă Doolin, sau uneori de pe faleza înaltă de la Cliffs of Moher.

Atunci când l-am întrebat pe bunicul dacă nu e o impietate să ne închinăm la The Burren, şi dacă nu e periculos să atingem un altar păgân, unde eu şi cu Sean ne închipuiam că avuseseră loc ritualuri sângeroase şi sacrificii umane şi vrăjitorii care de care mai malefice şi mai înspăimântătoare, bunicul Brian mi-a spus:

- Nu ştiu... Nu cred că strică. În fond, **trebuie să ne îndurăm de tot**. Şi de toate. Ca şi Ăl de Sus să se-ndure de noi: de toţi şi de toate. Poate că şi oamenii aceia se rugaseră drept, poate că au atins pietrele The Burren cu gânduri curate. Aşa, în naivitatea lor, or fi făcut şi lucruri necugetate... Cine-ar putea însă să-i judece?

Dar eu o ţineam pe-a mea, că acolo era un loc păgân, şi că în cel mai bun caz ne pierdeam timpul. Sean în schimb era fericit: spunea că Goggle îi arată întotdeauna unde se ascund viezurii. „Eu n-am văzut nici un viezure. Şi nici nu există vreun viezure pe aici. Şi nici nu cred că există vreun viezure, cât de pitic, cât de neisprăvit, în toată Irlanda!" – mă prefăceam eu că mă-nfurii pe el. Eram deja obişnuită cu fabulaţiile sale. „Ce, tu numai dacă vezi crezi?" mi-o întorcea el. „Sau vrei să-i atingi şi să-i pipăi?... Aaaa, am uitat: tu şi dacă i-ai pipăi, tot n-ai crede. Ai spune că sunt doar stafii sau zâne de viezuri, şi nu viezuri!"

E clar, mi-o întorcea. Învăţase repede lecţia.

„Şi mă rog, ce fac viezurii tăi aici?"

„Caută diamantele negre, - evident!" mi-a răspuns el. După care nu am mai putut să-l mai scot din muţenie. Eram o „necredincioasă". Cutezasem să nu cred în viezurii săi.

*

În ziua în care s-a întâmplat nenorocirea cu Goggle nu am mai ajuns la Burren. Eram la Quin Abbey când s-a înteţit vântul deodată şi s-a întunecat a furtună. Nici eu nici bunicul n-am observat la timp ameninţările cerului, deoarece era între pereţii incintei din apropierea turnului de piatră. E drept, incinta bisericii nu mai avea acoperiş, însă nu am putut simţi vântul. Sau, mai plauzibil, în interior vântul începuse şi el să se închine.

Bunicul era pierdut în visare sau în reverie, era plecat în tinereţe, nu ştiu. Iar eu îl priveam pe el şi îi puneam în gând zeci şi sute de întrebări. El, bineînţeles, nu îmi putea răspunde, iar eu eram din ce în ce mai revoltată.

L-am privit aşa cum nu îl mai privisem niciodată. Îl priveam şi îl vedeam parcă pentru prima dată – aşa cum era: un roşcovan bondoc, durduliu, cu părul aproape complet alb în şuviţe rebele, şuviţe ce formai două „conuri" laterale, ca două cornete de îngheţată, ce îmi păreau caraghioase, deasupra urechilor. Probabil de vină era şapca, pe care-o purta aproape tot timpul înfundată pe cap: era tot timpul cu fruntea acoperită. Mă întrebam ce găsise bunica la el – o femeie care n-a mai trecut niciodată de vârsta de 30 de ani, deşi bunicul spunea tuturor celor dispuşi să-l asculte că ea este la fel de bătrână ca el, dacă nu chiar mai bătrână cu câţiva ani! Mă înduioşasem privind chipul lui bonom, şi mi-am dat seama cât îmi este de drag, aşa cum era. Apoi mi-am adus aminte că venisem aici ca să ne rugăm, sau măcar să purtăm în gând o dorinţă stăruitoare...

Sean se juca pe-afară, printre crucile masive de piatră, nedespărţit de Goggle. El este cel care-a venit într-o fugă să ne anunţe că a-nceput furtuna. De aici încolo văd totul ca-n vis, cu încetinitorul, aşa cum le văzusem şi le auzisem şi-atunci: privirile, gesturile, glasurile noastre prin ţipetele furtunii, zgomotul vânturilor... Parcă şi disperarea noastră era încetinită...

Ne îndreptam către maşină, deja în miezul furtunii, alergând parcă pe loc, aşa, ca în vis, când l-am auzit în urma mea pe Sean strigând. M-am întors suficient de repede doar ca să-l văd cum se îndepărtează Goggle prin văzduh: şi jur, jur cu mâna pe inimă că am avut pe moment impresia că Goggle dă din mâini disperat să se prindă din nou de mâinile lui Sean. Acum îmi pare că am visat totul: de fapt, întreaga mea percepţie de-atunci fusese încetinită. Parcă puterea mea de a reacţiona fusese redusă aproape la zero. L-am văzut pe Sean repezindu-se înapoi printre porţile de metal ale ruinei, după balon. L-am văzut apoi pe bunicul ţâşnind de lângă mine după Sean, strigându-i să se întoarcă. Eu alergam doar în vis: mi se părea că sunt trasă-napoi şi că stau pe loc, că doar dorinţa aleargă în mine!

Goggle s-a stracurat printre cruci, printre ciulini, printre tufe şi printre crengile de copaci şi arbuşti, şi nu l-am mai văzut. N-am mai văzut decât cum bunicul s-a aruncat peste Sean şi l-a acoperit, mai înainte ca o creangă enormă, smulsă probabil de vânt, să cadă peste ei amândoi. Îmi amintesc cum stăteam împreună cu Sean în genunchi lângă trupul inert al bunicului, ţipând unul la altul prin furtună:

- Sean, roagă-te să-şi revină bunicul!...

- Ba roagă-te tu să-şi revină Goggle!

- Cred că e numai leşinat, am încercat eu să îmi fac curaj.

- Ba eu cred că am văzut cum a explodat.

- Vorbeam de bunicul!

- ... S-a spart, pur şi simplu. S-a spart! Am văzut cum a ieşit din el sufletul.

- Termină, Sean, baloanele nu au suflet!

- Ăsta avea...

- Maturizează-te, Sean: ai deja opt ani. Suntem într-o situaţie gravă. Dacă nu se mai trezeşte bunicul?

Am stat aşa o vreme, privind neputincioşi, fără să putem găsi o soluţie. Aşteptam o minune.

- Uite că a deschis ochii, a observat Sean.

Probabil că ploaia rece îl readusese în simţiri. Furtuna ne dăruia înapoi ceea ce ne-a luat.

- Fionna! – a rostit el cu glas scăzut, dar cu o tresărire de entuziasm.

Fionna era bunica. Apoi a rostit numele meu. Mă vedea **şi pe mine**. Slavă Domnului! S-a-ntors.

- Acum roagă-te şi tu să-l găsim pe Goggle, mi-a şoptit Sean.

- Nici vorbă: îl ajutăm pe bunicul s-ajungă la maşină, şi căutăm apoi adăpost! Am spus eu cu un glas ce nu mai admitea replică. Nici eu parcă nu mă recunoşteam.

- Dar mi-ai promis... a scâncit el.

- Ne-ntoarcem mâine şi după Goggle. Cum îţi mai închipui că am putea să-l găsim acum?

În seara aceea ne-am oprit cu maşina la o pensiune din Ennis. Era locul cel mai apropiat. N-am putut nici a doua zi să îmi ţin promisiunea. Bunicul se mişca greu. Se lovise probabil destul de rău în cădere, dar nu-şi rupsese nimic. Poate că făcuse o întindere. Şi acum se resimţea. A treia zi furtuna a revenit.

Sean s-a mohorât total. Nu a mai vrut să vorbească cu nimeni.

Când a încetat furtuna ne-am întors în Quin Abbey. Bunicul spunea că este imperativ. Că acolo e „locul semnului".

Am răscolit degeaba ruinele, căutând cu înfrigurare o urmă cât de măruntă din nepreţuitul balon. Bunicul m-a privit la un moment dat complice şi m-a luat deoparte. Sean căuta mai departe, complet absorbit.

- Să nu-i spui lui Sean, Aletheia! Uite, l-am găsit.

Şi a scos din buzunar, pe furiş, o bucată din Goggle. Apoi a ascuns-o la loc.

- Poate reuşim să îi găsim de cumpărat unul identic, a mai spus.

Nu a mai fost nevoie. Sean s-a întors. Chipul său radia de fericire:

- Goggle a înviat!

- Ţi-am spus deja că baloanele n-au suflet, Sean. Goggle era doar o păpuşă de gumă, un fel de aer încapsulat, i-am spus eu. Ştiam că-l lovesc din nou, dar nu aveam de ales.

- Bine, a concedat el. M-am exprimat eu greşit. N-a înviat, de acord. Însă **acum are suflet**!

- Păpuşile nu au suflet.

- Îţi spun că Goggle are unul: mai mult – a primit unul nemuritor!

- Imposibil, Sean. Delirezi.

- Deschide-ţi capul. Nu te mai comporta ca un adult. Deblochează-te. Mai lasă şi tu din prejudecăţi. Fii şi tu mai needucată! Ia zi: Unde suntem aici?

- La Quin Abbey, am răspuns eu, impresionată de tirada lui. Niciodată nu-mi mai vorbise cum mi-a vorbit acum.

- Adică la o mânăstire.

- Şi ce-i cu asta?

- E un sanctuar. Un loc sacru.

- Şi ce dacă?

- Cum şi ce dacă? Gândeşte-te, Aletheia, gândeşte-te bine, nu ca un adult constipat!

- Sean!

- Dacă Dumnezeu ar dori cu tot dinadinsul să creeze ceva acum, din nimic, nu crezi că ar alege să creeze aici, în sanctuarul Său? De ce nu poţi să accepţi că aerul lui Goggle a devenit duh?

- Şi de ce, mă rog, ar fi vrut Dumnezeu să creeze „cu tot dinadinsul”? de dragul tău? Pentru că l-ai rugat tu?

- Da... l-am rugat. Ce-i rău în asta? Mie mi-e drag de El. De ce să nu m-asculte? Eu am încercat să-L ascult, chiar

dacă n-am reuşit chiar întotdeauna. Dar m-am străduit... De ce să nu m-audă şi pe mine măcar o dată?

- Dar Dumnezeu nu răspunde aşa!

- Garantezi tu? De ce nu vrei să accepţi, aşa, pentru început, măcar că se poate?

- Dar am venit aici, tocmai în acest loc, să ne înălţăm gândurile către cei dragi, către cei care nu mai sunt... Ai uitat aşa de repede? Am venit pentru bunica Fionna, pentru bunicul Hanokh şi pentru bunica Rebecca... pentru părinţii lor şi pentru toţi cei ai noştri de dincolo. Nu pentru Goggle!

- Poate că asta a fost dorinţa ei; dorinţa bunicii Fionna! Ca Goggle să primească suflet... de ce să nu aibă şi el un suflet nemuritor? Cu ce suntem noi mai buni? Şi apoi, asta numesc şi eu dreptate: De ce să fim numai noi, eu şi cu tine, şi cu toţi oamenii, privilegiaţi?

- E... e o taină, Sean. O taină înspăimântătoare, o recunosc! Nimeni nu ştie cum gândeşte El. Nici ce vrea. Dar ceea ce spui tu parcă e prea de tot!

- De unde ştii tu ce e viu şi ce nu?... de unde ştii tu că numai în noi este nemurire?

Bunicul mi-a făcut semn să nu mai insist. Îmi va explica mai târziu că nu e cazul să-i agravăm lui Sean tulburarea: e doar un copil, e drept ciudat de matur, însă hipersensibil; şi ceea ce s-a petrecut aici este mai mult decât ar putea suporta cineva ca el, cu o fire atât de sensibilă.

Mai târziu, nu m-am putut abţine şi l-am întrebat:

- Spune-mi, Sean, cum îl simţi tu acuma pe Goggle?

- Ca pe un vânt stelar; ca pe o adiere, ca pe o rotire blândă în jurul meu.

- Îţi spune şi ce gândeşte? De unde ştii tu că are suflet, şi încă unul nemuritor?

- Ştii tu ce e în mintea şi sufletul unui balon? Nici eu nu prea ştiu. Însă încerc să îl desluşesc. Îmi spune el cumva, cu siguranţă. Poate că şi el e uimit acum de noua lui stare, şi are

nevoie de-un timp să se obişnuiască! Uită-te, Aletheia, la vânturile Irlandei: Ştii tu câte din ele sunt însufleţite? Câte sunt duhuri de-o clipă sau câte sunt duhuri nemuritoare, câte sunt doar mişcări ale aerului? Ştii tu, din sute şi sute de adieri, câte din ele sunt duhuri ce se ascund în trupuri de vânt?

- Vorbeşti altfel, Sean: de parcă nu ai fi tu!

- Recunoşti? Vezi? Fără să vrei îmi dai dreptate. Nu pot să îţi explic prea bine nici eu ce mi se-ntâmplă, dar aşa e: nu mai sunt numai eu, ci acum suntem doi! Şi ştiu că adevărurile plutesc în jurul meu, nevăzute, şi e de ajuns să-ntind mâna să le cuprind! Deschide-ţi inima, Aletheia! Aşa ne spunea bunicul Hanokh, dacă-ţi mai aminteşti. Văzduhul e plin de duhuri. Unele trec, unele rămân cu noi. Ştiu asta. Nu ştiu cum, dar o ştiu. Şi acum, Goggle e unul de-al lor!

Am rămas fără replică. Sean era posedat, sau era schizofrenic, mi-am zis în gând. Apără-ne, Doamne!

El parc-a ştiut ce gândesc:

- Cum ţi se pare-acum: că gândesc cu mintea mea de copil? Poate că sunt ajutat de sus. Poate că gândesc cu mintea lui. Ţii minte expresia lui de mirare continuă?

- Cum aş putea să o uit?

- El m-a învăţat să privesc toate cele din jurul meu cu uimire, ca pe nişte minuni, aşa cum şi sunt! Să nu trec pe lângă ele indiferent. **Acesta** e duhul lui!

Recunosc că mi s-a părut şi mie o clipă că Sean are o aură în jurul lui, o aură care putea fi Goggle. Apoi impresia a dispărut. Doar eu eram mare, aveam deja unsprezece ani, ce Dumnezeu! Dar curiozitatea nu îmi dădea pace.

- Şi-atunci când o să murim, o să-l vedem pe Goggle aşa cum este?

- Noi nu murim niciodată, a intervenit bunicul Brian. Noi doar plecăm şi venim.

Nu ştiu şi nici acum nu-mi dau seama când a venit şi la cât din discuţia noastră asistase.

- Îi ţii hangul? Crezi că Dumnezeu i-a creat lui Goggle suflet nemuritor – şi încă la dorinţa expresă a bunicii Fionna? Sau chiar sub influenţa ei?

- Dacă este aşa,- a surâs bunicul cu subînţeles,- atunci asta a fost cea mai bună glumă a ei!

- Avea nevoie Sean lângă el de-un suflet de copil la fel de uluit ca el?

- Oricum, m-aş bucura să ştiu că Fionna nu şi-a pierdut simţul umorului!... Dumnezeu-drăguţul – şi sfânta lui ironie!

- Bunicule drag, te rog să-mi spui acum ceva, deşi poate că nu e momentul. Sau poate că tocmai acum e momentul.

- Spune-mi, Aletheia, ce te frământă?

- Dar promiţi că n-ai să te superi şi că ai să-mi răspunzi, orice aş întreba eu?

- Vai, câte măsuri de precauţie îţi iei. Ce cloceşti tu acolo? Eşti leită Fionna... şi ea era la fel... când voia să obţină ceva...

- Bunica... Fionna s-a sinucis? S-a înecat în râu?

- Fionna...? Nuuuu... Nicidecum. Cine ţi-a spus ţie asta?

- Aşa se vorbeşte... Oamenii... cei ai locului... şi mai spun că Fionna nici nu a fost o fiinţă pământească, şi că după 30 de ani n-a mai îmbătrânit deloc... ceea ce este evident şi dacă te uiţi numai în poze... tu ai îmbătrânit şi ea nu...

- Fionna a murit lângă râu, este adevărat, însă stând în balansoarul ei preferat. A trecut în moarte ca-n somn, uşor, aşa cum a şi trăit...

- Dar care e de fapt cauza morţii?...

- Oh, iubito... bătrâneţea... Bătrâneţea, Aletheia. Eşti mare acum: poţi să înţelegi. A murit de inimă.

- Dar arăta de 30 de ani... Imposibil...

- Toţi o vedeam aşa pentru că iubirea ei era mereu proaspătă, mereu pură... era neprihănită. Sufletul ei strălucea atât de tare în ea, că nu-i mai vedeam trupul niciunul din noi... Toţi o priveam direct în iubirea ei, dacă înţelegi ceea ce vreau să îţi spun...

- Tu o iubeşti încă: la fel de tare ca atunci!...

- La fel de mult ca în prima zi... şi asta nu este deloc de mirare. Dac-o vedeai, nu puteai decât s-o iubeşti....

- Ţi-e dor de ea... foarte tare? O... vezi?

Bunicul Brian n-a mai răspuns. O visa, cu siguranţă.

- Şi dac-a murit cu adevărat, unde îi este mormântul? Există un mormânt al ei, nu?

- Eraţi prea mici ca să vă ducem acolo. Am vrut să vă ferim de suferinţă, mâhnire şi moarte. Dar dacă vreţi, o să mergem într-una din zile şi la mormântul ei. Haideţi acum la plimbare!

- Unde?

- Acolo unde sentimentele ştiu să vorbească... mai bine decât noi...

Am ajuns la Cliffs of Mohar după un timp pe care mi l-am petrecut în discuţii intense cu gândurile. Ceva nu-mi dădea totuşi pace, şi nu ştiam ce.

Am privit marea de pe falezele înalte aşa cum nu o mai privisem până atunci niciodată. Sean şi bunicul Brian se priveau complice, adânc fericiţi, şi aş fi vrut şi eu să pătrund, şi poate chiar pătrundeam neştiut, complicitatea şi fericirea lor. Poate că era doar o autosugestie, sau poate o transă generală a noastră, după emoţii atât de violente, dar simţeam efectiv că privesc şi eu toate cu uluirea lui Goggle, dacă expresia acelei priviri memorabile putea căpăta suflet. L-am întrebat pe bunicul ce vor să fie toate acestea.

- Este o taină, Aletheia. O taină nebănuită. Poate că asta a fost dorinţa Fionnei, ca toate să se petreacă aşa şi nu altfel. Nu ştiu. Dar e bine... e foarte bine. Ceea ce ni se

întâmplă e benefic... e binecuvântat! Uite cât de liniştit este Sean. Şi cât ne-am temut pentru el! Şi cine poate să ştie de fapt de unde şi cum izvorăsc sufletele? Sau care sunt uimirile lor...

Am tăcut. Şi am stat apoi, îndelung, să înţeleg marea, oceanele, vânturile şi duhurile, şi să mă uimesc de jocul lor nesfârşit.

...Să ştii, Rhiannon, că mă gândesc şi acum la falezele înalte de la Cliffs of Moher şi la duhul uimirii noastre, pe care-l mai poartă încă văzduhul şi amintirea Atlanticului! Îţi spun tocmai ţie asta pentru că **tu eşti păpuşa mea preferată**. Sunt mare acum şi înclin spre părerea adulţilor, nu sunt naivă ca Sean, şi nici n-am dat în mintea copiilor, ca bunicul Brian. Ştiu că n-ai suflet, însă ţi-am spus toate astea **în eventualitatea că totuşi ai**! Sau că ai putea să primeşti cândva! Nu ştiu nici cum, nici când: e doar un gând. Ştiu că nu ţi-am mai vorbit demult, şi poate că nici n-am s-o mai fac, însă te-am atins de atâtea ori, şi ţi-am spus atâtea cuvinte, încât tu porţi precis ceva din căldura mea, din aerul meu. Din felul deu de a fi... Poate că reţii totul în trupul tău nemişcat, ca pe o bandă magnetică, sau ca pe un disc... Şi... cine ştie...

- Ce faci la ora asta din noapte, Aletheia? Nu te-ai culcat încă?

- Eşti de mult timp aici, mami?

- Da... însă n-am vrut să te întrerup: povesteai atât de frumos... Tu ai talentul tatălui tău.

- Eh... Suntem o ţară de scriitori...

- Vii mâine să îi vorbim tatălui tău, mai înainte să plecăm?

- Vin. Sigur vin.

- Atunci trebuie să dormi.

- Aş dori să te întreb totuşi ceva... după aia mă culc... fulgerător...

- Bine... Spune, iubito...

- Ştiu că bunicul Hanokh a fost un om deosebit, că a fost omul lui Dumnezeu...

- Da... a fost...

- Poate un om să creeze din gândirea lui lumi? Lumi reale?

- O, Doamne, Aletheia! Ce te mai frământă şi pe tine... Da, poate. Contemplaţia rugăciunii este o facultate sau o putere creatoare a omului. Dacă un om are o minte îndeajuns de puternică poate să scrie o lume întreagă pe una din paginile albe ale Cărţii lui Dumnezeu...

- Şi un astfel de om, care are puterea de-a face asemenea minuni nemaiîntâlnite, poate să creeze un suflet sfânt şi nemuritor?...

- Nu... cred. Nu. Nu poate nimeni aşa ceva, Aletheia. Doar Dumnezeu.

- Da... aşa mă gândeam şi eu. Noapte bună, mami!

- Noapte bună, darling! Dormi, iubito!... Se arată în curând zorile.

- Mami, ce crezi că s-a întâmplat cu Sean şi cu Goggle?

- Nu ştiu, iubito... este o taină... E-o taină neasemuită...

- Noapte bună, mami!

- Noapte bună, iubito!...

Capitolul VI.

Cei ce sunt mai presus de îngeri

- Mă mai ţii tu minte pe mine, tată?... Sunt Aletheia, fiica ta. Şi aici, cu mine, este fratele meu Sean: fiul tău! Dacă-nţelegi, poţi să mă strângi uşor de mânuţă. Aşa cum te ţin, aici, e uşor... Aş putea ştii că mă mai cunoşti şi că nu m-ai uitat... Am întârziat puţin: ştiu, este deja seară, şi nici nu ştiu cum a trecut ziua... dar s-au întâmplat atât de multe... atât de multe în ziua de azi, că nici nu ştiu cum să ţi le mai spun. Aş vrea să ţi le spun pe toate deodată, dintr-o suflare, dar nu pot... Mama ne-a trimis semn... cred că e tare, tare îngrijorată... Ne-a scris pe ape, cu însăşi iubirea ei... Doar Sean a putut citi, el, cu darul uimirii; noi nu... Şi ne-am pus cu toţii în mişcare... unii mai repede, alţii, ca mama Delvorah, mai încet... dar am trezit-o noi de dimineaţă – la „prima oră", adică la zece – că dacă era după ea ne-am fi trezit cu toţii la prânz, aşa cum li se cuvine unor bufniţe respectabile, am trezit-o cu o bătaie „pe cinste" cu pernele şi cu sărituri „de pe platformă" şi am reuşit în cele din urmă, cu ţipete de sălbăticiuni biruitoare, să o readucem în lumea reală... Arăta ca o vietate a pădurii care vânase toată noaptea. Nu ştim la ce oră din noapte a telefonat, că noi deja adormisem cuminţi – pe la 3-4 – dar după aia au venit prietenii noştri de familie – doctorul Alasdair Macnamara, cu Eoghan O'hAdhmaill şi cu Finn O'Riagain. Îţi mai aminteşti de ei, nu-i aşa? Hai, spune-mi că-ţi aminteşti... uite, este destul să mă strângi de mânuţă... Da, văd... văd că încă nu poţi... Mă rog... Scoţianul, adică doctorul, a condus toată expediţia noastră de la mormântul familiei... a fost primul care a intrat în criptă, apoi Eoghan a spart sigiliul şi cimentul de la nişa copilului...

noi, adică eu şi cu Sean, n-am avut voie să coborâm în criptă, dar s-au trezit jos cu noi şi n-au mai avut ce să facă... apoi tot el a deschis sicriaşul... E deja sigur: ne-a convins Scoţianul că nu mai trebuie să facem nici o analiză ADN. Copilul din sicriaş are aproximativ un an, deci nu poate fi nicidecum fratele nostru. Fratele nostru trăieşte! Înţelegi, tată? – Fratele nostru trăieşte! Mai ai un fiu! Hai, te rog vino-napoi, pentru el! Ai putea să ne-ajuţi să-l găsim...

- Lasă-l, Aletheia, am spus eu atunci, că uite: a obosit!

- Cum să fi obosit? Că uite: n-a făcut nimic! Stă cu ochii-n pământ şi priveşte inert! Priveşte dincolo!

- Îţi spun eu că a obosit...

- Oare ce vede? – a întrebat brusc Sean.

- Nu ar trebui să vă faceţi speranţe prea mari, mi-a şoptit Alasdair, care venise cu noi. Se poate să fie vorba doar de o simplă confuzie între cadavre. Medicii de la Urgenţă, mă rog, Personalul, către ieşirea din noapte nu prea mai judecă... şi acum, mai ales, cu atâtea gărzi...

- Tu ai putea să te resemnezi? Tu ai putea să-ţi adormi conştiinţa în gândul că au fost schimbate între ele două cadavre? Dacă e viu? Cine ştie pe mâinile cui a încăput?

- Nu ai să ai odihnă niciodată, aşa-i? Până-l găseşti, mort sau viu...

- ...viu. Viu, Alasdair! – i-am spus hotărâtă.

- Ai o certitudine pe care n-o poţi mărturisi? Ştii ceva ce noi nu ştim?

- În tot cazul, e ceva ce nu poţi exprima în cuvinte. Un simţământ, o premoniţie... ceva... nu ştiu.

L-am privit o clipă, derutată.

- Nu trebuie să uiţi că sunt femeie! Şi nici că femeia are tendinţa să vorbească excesiv, nu să se ascundă... am încercat să mă explic. Nu puteam să-i explic inexplicabilul.

- Şi dacă se ascunde, se-ascunde într-un nor de cuvinte, a completat el: ca o sepie!

- În nici un caz eu nu am, **ca tine**, certitudini pe care să nu le pot mărturisi... – am spus eu, accentuând cu subînţeles cuvântul „ca tine”. Făceam aluzie la un episod dramatic, petrecut în casa soţilor Loughran, acum câţiva ani... cred că doi, nu mai mult. Se nimerise să mă aflu acolo, când, seara, au năvălit ei. Eoghain O’hAdhmaill şi Llyr Loughran îl aduceau de după umeri pe Padraig Aogain, praf de beat. Sau, cel puţin, aşa am crezut la început. Alasdair Macnamara a venit după un sfert de oră, chemat de Llyr. Era trecut de zece, Sean şi Aletheia dormeau, sau, mă rog, se prefăceau că dorm în camera lor, iar noi, femeile, am fost trimise la bucătărie cu Finn O’Riagain, care venise odată cu bărbaţii. Llyr s-a izolat cu bărbaţii. „Ce s-a-ntâmplat, Finn?” „Nu ştiu nici eu. Eoghan mi-a telefonat să vin cu maşina să îi iau de undeva... dintr-un loc complet absurd...” „De ce absurd?” „Pentru că nu era nici un **pub** prin apropiere!” s-a gândit el, ezitând mai înainte să îmi răspundă. Apoi a venit Alasdair să se spele pe mâini. Avea sânge; şi pe mâini şi pe haine. Sarah l-a întrebat: „Ce se întâmplă?” „E bine. Scapă.” A venit apoi Llyr. „Padraig o să mai stea aici până mâine. Apoi îl ducem altundeva.” „Dacă moare?” a întrebat Finn. „Nici pomeneală, l-a asigurat Alasdair. Vezi că sperii doamnele! Ne iertaţi de deranj, doamnă Loughran!” s-a scuzat. „Nu face nimic”, a spus Sarah. „Dar aş vrea să ştiu că toţi sunteţi bine”. Eu sunt mai curioasă din fire, şi-am vrut mă asigur. Am intrat în camera unde zăcea Padraig. Am zărit cearceafuri însângerate, feşe, trusa lui Alasdair, pe Padraig adormit, palid ca un mort, şi o dezordine cumplită, ca şi cum se zbătuse. Într-o farfurie de metal am văzut apoi două gloanţe. Două gloanţe turtite. „Pe-al doilea abia am reuşit să îl scot”, mi-a spus deodată Alasdair, care observase că am intrat în odaia lui Padraig. „Doamne, Alasdair, ce se întâmplă? Dacă moare?” „Atunci va muri cu onoare.” „Dar de ce nu-l duceţi la spital?” „Ştii bine că dac-am putea, l-am duce. Dar nu se poate. Ne-am asumat acest risc.”

„Dar de ce nu chemaţi poliţia? Sau... nu se poate? Doamne, Alasdair, nu te gândeşti că pui în pericol întreaga familie?" am tresărit la un gând. „**Noi** suntem poliţia!" mi-a spus, apăsând pe cuvântul „Noi". „Şi cine trage în voi?" „Ei!" Eram prea impresionată ca să mai întreb ceva. Eram răvăşită. „Pot să contez pe discreţia ta?" „Sigur, sigur", am îngăimat.

- Pot să contez pe discreţia ta? m-a întrebat Alasdair acum.

Gândea ce gândeam eu.

- Sigur, sigur, am răspuns. Atunci şi acum. Întotdeauna.

Era formula complicităţii noastre înţelegătoare, deşi eu una nu prea înţelegeam nimic. Sau înţelegeam afectiv, fără să ştiu date, raţiuni, mobiluri, care îmi erau interzise. Niciodată nu mai simţisem lumea bărbaţilor atât de aproape şi totuşi atât de inaccesibilă.

- Eu pot să contez pe ajutorul tău? Plec în Dublin cu copiii.

- Plecaţi cu maşina? Cu Ford-ul?

- Plecăm mâine de dimineaţă. Mai am câte ceva de rezolvat, apoi am plecat. Vii cu noi?

- Nu pot chiar acum.

- De ce?

- Nu pot să îţi explic.

- Eram sigură...

- Însă vin peste două zile. Unde te găsesc?

- La o prietenă: Morrigan O'Harris.

Voi fi acolo. În două zile.

Deodată, nu ştiu cum, mă simţeam mai putenică. Şi mai încrezătoare. M-am uitat lung după el cum pleacă.

- Îl iubeşti? m-a surprins Aletheia.

- Aletheia!

- Ce e? – m-a întrebat cu naivitate prefăcută.

- Ştii tu...

- E un Războinic... mi-a spus complice.

- De unde ştii tu asta?

- Oooh, şi asta încă nu e nimic: e unul cu inimă!...

- Cum asta?

- Ştii tu... Aşa cum se spune în Psalmi: „Şi atunci Războinicii nu şi-au mai găsit inimile..." El o are! Şi ea e a lui... Mama Sarah spunea că inima e cea mai mare taină a noastră, atât de ascunsă că ne e ascunsă şi nouă înşine! „Inima e o fiinţă în fiinţă", obişnuia ea să ne spună. Are propria ei viaţă. Propria ei frumuseţe. Inaccesibilă. E ca un sanctuar de neatins, ca un sanctuar ce pare a nu avea nici un spaţiu înconjurător...

- Cine ţi-a spus toate astea?

- Obişnuiau să vorbească... aveau serile lor literare. Odată vorbea tata, odată Finn, odată Eoghan. L-am auzit şi pe Alasdair odată, când l-a-ntrebat pe tata: „Ai să-i înveţi tu pe oameni care le este fiinţa? Sau îi vei lăsa pe mai departe să viseze cu vise ale Neantului?"

- „...Să viseze cu vise ale Neantului..." Frumos... Şi tata ce-i răspundea?

- „Orice clipă egalează eternitatea. Orice clipă poate fi câştigată. Orice clipă poate să fie preschimbată. Dar oamenii au uitat: nu mai ştiu asta, şi nici nu o mai recunosc. Ei nu-şi mai găsesc demult inimile."

- Şi unde ai putea găsi atunci o inimă a tuturor inimilor?

- Aşa se întrebau şi ei. Şi găsiseră şi răspuns...

- Şi care-i acel răspuns?

- Nnn...nu ştiu... Eu sunt doar un copil... Dar ei spuneau că încă se mai găsesc asemenea oameni...

- Ce oameni?

- Oameni pe care să-i invidieze îngerii! – asta dacă îngerii ar putea vreodată să invidieze pe cineva... Oameni care să fie mai presus de îngeri.

- Există oameni mai presus de îngeri? Nu pot să cred aşa ceva. Cum pot să fie nişte muritori mai presus decât Nemuritorii?

- Tocmai prin moarte! Îngerii nu pot să-şi dea viaţa pentru nimeni, nici măcar pentru Dumnezeu, şi oricât ar dori... pe când oamenii pot! Tata spunea că, spre deosebire de îngeri, oamenii muritori au avantajul de a-şi putea da viaţa pentru ceilalţi: şi asta încă de pe când cerul, Raiul şi fericirea lui, într-un cuvânt – eternitatea – e doar o idee! – pe când toate alcătuiesc doar un gând lipsit de consistenţă...

- Deci asta era clipa ce egalează eternitatea: nu alta!

- Da, cred că asta a vrut să spună... Nu-i aşa, tată?

Llyr tăcea. Continua să privească nedefinit. Sean încerca să-i pună o floare la butonieră. De fapt, la buzunarul perforat de la halat. Şi încă nu reuşea.

- Am găsit-o în parc, tată. Mi-am cerut iertare mai întâi, pentru că doream să-i aduc moartea. Am întrebat-o dacă acceptă să mi se dăruiască, deoarece aş dori să pot însenina chipul cuiva care mi-e deosebit de drag. Agonia şi moartea ei pentru noi înseamnă darul ei de iubire, speranţă şi frumuseţe. Ele pot egala oamenii, tată?... Mi s-a părut apoi că-mi răspunde şi că e de acord să moară – să îşi grăbească suferinţa şi moartea, dacă prin aceasta îţi va însenina o clipă din viaţă – nu toată – ci doar o clipă din viaţă - prin frumuseţea ei... Clipa ei egalează eternitatea, tată?

- Ţi-a vorbit floarea, Sean? – l-a întrebat Aletheria.

- Nu... mi-a răspuns însă aşa, cu toată fiinţa ei. Şi când îţi răspunde aşa, ştii... Nu te mai îndoieşti nici un pic. „Oamenii ne-au dat şi nouă darul morţii. Şi dacă frumuseţea mea îţi va aduce puţină bucurie, candoare, şi seninătate, accept şi mă dăruiesc. Şi îţi sunt recunoscătoare că mi-ai cerut voie. Acum aproape nimeni nu mai face aşa. Oamenii au devenit nepăsători: pur şi simplu ne smulg. Murim triste..."

- Sean, uită-te: floarea ta este aproape ofilită...

- Da: se pregăteşte **să plece**...

- Mai ştii, tată? Spuneai odinioară că, dacă-ţi pui o floare lângă inimă, inima va înflori şi floarea se va înomeni!

Sean a tăcut o vreme. Apoi a spus:

- Uite că floarea s-a înomenit. Dar oare tu vei înflori?

- Lucrurile nu se schimbă într-o clipă, Sean – i-am spus eu. Sau poate se schimbă, însă schimbările sunt de obicei insesizabile pentru majoritatea celor din jur. Trebuie să ne păstrăm speranţa...

Sean s-a posomorât. Oare de ce cuvintele mele aveau întotdeauna efect contrar celui scontat?

- ...Şi uneori efortul supraomenesc şi dăruirea deplină, totală, desăvârşită, nu reuşesc să aline decât prea puţin...

- De ce nu reuşim să îi mângâiem pe cei pe care-i iubim? – m-a întrebat atunci Aletheia.

- Nu ştiu nici eu... Şi noi, în genere, dacă ne jertfim întreaga viaţă – total, în desăvârşire, fără rest – nu reuşim să înfrumuseţăm şi să alinăm decât poate o singură clipă din viaţa celuilalt... nu mai mult... Şi asta, repet: chiar dacă am dăruit totul. Chiar dacă ne-am mistuit total.

- Poate că merită, chiar şi pentru o singură clipă, a spus Sean. Dar eu acuma n-o văd... Nu văd nici o sclipire în ochii lui... nici un semn că ne-ar înţelege. Floarea mea s-a sacrificat în zadar...

Îi dădeau lacrimile.

- Nu, Sean... să nu crezi una ca asta. Uite, am să vă spun o poveste. De fapt, o întâmplare adevărată...

- Da! Spune-ne o poveste, mami!

- Vă spun, însă acum trebuie să plecăm de aici: s-a înserat de tot. O să ne oprim pe-o bancă de pe Lancaster Quai, aşa că n-o să trebuiască să aşteptaţi prea mult....

Venise sora Amyrabean cu cina.

Capitolul VII.

Ciulinul şi umbra

- Spune-mi povestea, mami... te rog, spune-mi povestea. Spune-o acum.

- Nu vrei să mai ascultăm şoaptele apelor? E-atât de bine aici...

- Ce şoptesc? Ce îşi spun?

- Poate că au şi ele frânturi de gânduri, şi aspiraţii neîmplinite, pe care le poartă cu ele de când proprietarii de drept le-au părăsit... Şi poate că acestea toate au ajuns ca să aibă o viaţă a lor, o viaţă a curgerilor de oglindiri; o viaţă atotcuprinzătoare de vieţi, de nădejdi, de trăiri. Trebuie să ştii să le-asculţi, să le-nţelegi, să le simţi mai ales...

- Tu le-nţelegi? Ce-şi vorbesc? Ce ne spun?

- Nu sunt curgeri de ape: acestea sunt naraţiuni... Sunt curgeri de vieţi şi imagini. Memorii în trecere... Toate apele-acestea ce le vedeţi sunt însufleţite.

- Ce le însufleţeşte, mami?

- Cuvintele de argint, sau poate noaptea cu lună... Nu ştiu prea bine nici eu... atâtea scrisori, atâtea cuvinte scrise pe ape, atâtea unde ce se suprapun... atâtea interferenţe,- întrepătrunderi şi regăsiri, apoi părăsiri de ape scrise,- atâtea oglinzi suprapuse, cu transparenţe de voaluri... Cum să le mai înţelegi pe fiecare de unde vin şi către cine se duc? Eu o să-ţi transmit doar un mesaj de departe. Tu va trebui să asculţi şi să vezi.

- Să văd?...

- Să vezi, da. Să vezi. În orişice cascadă sunt umbre. De le priveşti cu atenţie, ai să observi că nu sunt umbre ale lucrurilor, ci au viaţa lor proprie, precum şi sclipiri: albe, sau mai ales argintii. Lumea cascadei e-o lume aparte, aproape nevăzută. Şi de neînţeles.

Povestea mea se petrece departe, în ţinuturile înalte ale Hebridelor. The Faraway Hills, West Highlands şi Hebridele sunt spaţiul tuturor acestor vieţi şi şoapte de ape. În insula Skye din Nord-Vestul Scoţiei, se află Castelul Dunvegan al clanului MacLeod. Dar nu despre castel am să vă povestesc eu, şi nici despre clan, deşi fiecare îşi are povestea lui. Eu am să vă vorbesc de un lucru smerit: un lucru neînsemnat şi modest, nebăgat în seamă de oameni. Apele au însă propriile lor poveşti – nepătrunse de poveştile oamenilor.

Leagănul Dunvegan – The Dunvegan Lullaby – cuprinde nu numai castelul, platoul pietros, câmpia şi lacul de gheaţă, chiar dacă crenelurile, turnurile semeţe şi geometria întregului loc, dur şi stâncos, alcătuieşte mândria sacră a clanului MacLeods. Dincolo de castel, în susul râului, adânc spre izvor, se află The Fairy Falls – numită şi Căderea albă a Zânelor.

- E mare cascada? – a vrut să ştie Sean.

- Nu, ea este, aşa cum am spus, mai degrabă neînsemnată. Râul a primit numele The Fairy River doar de câteva veacuri: mai înainte s-a numit River Dee şi era vegheat de-un altar sau mormânt al Sfintei Brigit – una din domnişoarele de onoare ale Sfintei Fecioare... Acum, altarul funerar a fost ascuns de ape. Şi toate apele acestea sunt însufleţite. Le-nsufleţeşte dragostea ei. Şi răspândesc şi ele dragoste, şi mesaje de ape... o răspândesc şi-o respiră...

Cascada albă e un întreg univers. Şi nici n-ai crede, la început, că într-o lume aproape bidimensională pot încăpea atâtea duhuri, atâtea voci, atâtea gânduri, păreri, năzuinţe, fără să se amestece şi fără să se confunde. Însă lumii noastre îi este

străină lumea cascadei, cel puţin la fel cât îi este şi ei străină lumea noastră,- cea de smarald. Cu toate acestea, duhurile apelor cred despre ele însele că sunt oameni. Chiar dacă sunt polimorfe, adică pot lua orice formă,- ele având trupul de apă şi aer,- preferă să ia chip omenesc... De-aceea, cei ce le văd, le spun acestor spirite ale cascadei „oamenii apelor”... Cei ce le văd, ne văd şi pe noi ca „oameni ai cascadei”, ai unei alte cascade, celei a lumii noastre pururea curgătoare: ne văd cum suntem pătrunşi de-o altă curgere,- a veacurilor neîndurate, a orgoliilor şi temerilor nefiinţei...

- Şi noi suntem oameni ai cascadei?

- Da, într-un anume fel le suntem asemănători; gândeşte-te, Sean: prin noi trec ape atunci când bem şi transpirăm, aer atunci când inspirăm şi expirăm, iar alimentele sunt preschimbate şi reprezintă sursa de energie precum şi materia unui corp de fiecare dată altul: un corp în permanenţă nou, cu alte celule şi altă viaţă. Numai noi suntem în permanenţă aceiaşi: aceleaşi duhuri ducându-şi existenţa prin alte şi alte celule, într-un corp de fiecare dată altul.

Ei sunt la fel, cu singura deosebire că apele, aburul şi aerul cu care se hrănesc trec mult mai rapid prin ei... Şi mult mai eficient. Ei au altă dimensiune şi alt ritm de viaţă; altă cunoaştere.

Ei sunt un ecran, o scenă de teatru, un film prin care-am putea învăţa câte ceva despre noi înşine, dacă am şti să le descifrăm firea... Am putea cu siguranţă să învăţăm să fim noi înşine...

- Mami, vreau să te-ntreb: mai putem să bem apa din josul cascadei? Sau oamenii cascadei fac pipi?

- Nu, Sean darling, din punctul nostru de vedere apa rămâne la fel de curată ca la-nceput, perfect pură şi nealterată: ei se hrănesc cu viteza ei, cu căderile, cu smerenia...

- Oamenii apelor mor ca şi noi? Sau sunt scutiţi?

- Nu... nimeni nu e scutit. Moartea din lumea noastră a intrat şi-n lumea cascadei lor. La un moment dat, duhurile lor se înalţă deasupra cascadei, apoi pleacă odată cu apele, iar trupurile lor sunt duse în mare: se pierd şi se sting, nu mai ştiu; sau au parte de altă viaţă, de altă cunoaştere... Nimeni nu ştie când şi cum, sau care le e sorocul plecării în mare...

- Dar asta nu e o poveste, mami, - a tresărit Aletheia. Eu chiar le-am văzut! Da, le-am văzut eu însămi, doar că atunci nu le-am înţeles. Nu ştiam ce văd. Sau le-am văzut cu ochi tulburi... Povestea ta e adevărată!...

- Dar nici nu am început povestea, iubito. Până acum v-am spus doar câte ceva despre lumea lor, să ştiţi şi să înţelegeţi ce îşi spun şi ce-şi povestesc ele însele. Duhurile acestea cu trupuri de aer şi ape au şi ele copii, fiinţe mici, ce nu ştim cum apar: le vedem aşa, dintr-o dată. Copiilor lor de argint le spun poveşti de demult, poveşti de alint, aşa cum vă spun şi eu vouă. Aceste poveşti, la rândul lor, trec nebănuit între lumi: din lumea noastră în lumea lor, din lumea lor în a noastră, direct în minte şi inimă, fără ca să o ştim.

- Povestea cu fiinţele de cascadă – cu trupul de ape curgătoare şi cu suflet de vânt – are şi ea o poveste de spus?...

- Da, lumea lor e plină de poveşti. Am să vă spun acum ceea ce-mi povestesc apele.

- Deci numai acum începe povestea, nu e aşa? Ah, bănuiam eu... Pentru că, până acuma, totul a fost adevărat...

- Da, am vrut să vă spun de la-nceput că ceea ce va urma nu este povestea mea: e povestea lor!. Veţi înţelege ceea ce gândesc şi visează. Veţi pătimi şi voi ceea ce pătimesc şi iubesc ele.

- Lumile noastre sunt atât de legate... Se-ntrepătrund...

- În susul apei, Highlanderii făceau libaţii rituale: îi dădeau râului jertfe de lapte. Şi-atunci, toţi oamenii apei îşi schimbau veşmintele şi îsi schimbau trupurile. Şi dacă ai să priveşti cu atenţie, şi-acum ai să vezi, în noaptea fără de lună,

că apele însufleţite ale cascadei sunt albe. Iar în Nopţile Lunii sunt argintii, au veşminte de gală...

Pentru Highlanderi, pentru păstorii lunilor, apele sunt argintate, sunt vii, şi le vorbesc tainic, aşa cum ar vorbi unor prieteni intimi. Şi prieteniile acestea sunt moştenite din moşi strămoşi, din timpuri străvechi.

- Ei nu prea aveau alţi prieteni...

- Da, nu prea aveau...

- Acum însă, Alasdair te are pe tine...

- Aletheia!

- Da' ce-am spus? Doar suntem în lumea lui...

- Fie... În cascada albă, în cascada lactee, se reflectau umbrele lucrurilor care erau, umbrele lucrurilor ce nu există încă, şi umbrele lucrurilor ce n-au existat şi nu vor exista niciodată. Într-un anumit sens, acea cascadă, şi toate cascadele lumii ne sunt profetice...

- Ce vrei să spui?...

De pildă, cascada albă reflecta cu fidelitate şi cu o oarecare obstinaţie umbra de argint a unui copac ce nu există: copacul vieţii,- un simplu gând. Ea reflecta nostalgiile acelor făpturi cu care nu te puteai întâlni niciodată. Umbre ale unui trecut definitiv pierdut... Cum să imaginezi umbra unui lucru ce nu există?

Cascada albă avea însă multă imaginaţie. Sau poate memorie, nu ştiu: păstra pentru noi ceva din veacuri imemoriale... Poţi să-ţi imaginezi? – umbra de argint a unui copac, întinsă oblic, fără niciun copac! Valea Cascadei Albe tânjea să fie însă o grădină a desfătării, un nou Eden... În lumea căderii apelor erau însă şi fiinţe deosebit de naive: priveau lumea noastră cu ochii imaginaţiei, nu cu ochii-ochi... de pildă, lângă cascadă creştea timid un leandru. Tulpina fragilă se despărţea în trei, şi fiece ramură dădea la rândul ei trei flori rozalii. Duhurile de argint ale apelor numeau leandrul Trinity şi credeau că acesta poartă în sine cele nouă cete ale

îngerilor. Câtă naivitate, să crezi că florile sunt îngeri... Deşi, unele flori îşi luau din când în când zborul pe nevăzute aripi de vânt, ca să revină apoi printre ramuri. Altele plecau însă în lumi fără întoarcere. Printre petalele care se întorceau întotdeauna, era şi un măcăleandru cu pieptul roşu- îmbujorat: iar duhurile cascadei îl confundau şi pe el cu un înger; iar el, săracul, nu ştia de nimic...

- Deci şi oamenii apelor pot să se mai înşele, măcar uneori, nu-i aşa?...

- Da, nu poţi să iei drept bune chiar toate pe care le zic. Dar şi în naivitatea lor, era atât de multă puritate şi frumuseţe...

Locuitorii căderilor mai vedeau pe partea lumii noastre câmpuri de maci, de sânziene - St. John's Wort - şi de valeriane, vedeau peste tot, aruncate, mănuşile de purpură ale zânelor – Purple Foxgloves – vedeau un popor de ciulini străjuind câmpia rasei Nightshade, numită şi Belladonna...

- Ai spus: „de partea lumii noastre". Mai vedeau şi-n altă parte?

Da, în interiorul cascadei. Acolo, dacă nu era intrarea într-o peşteră sau o grotă, de obicei se deschidea intrarea în alte lumi. Aici, era o poartă către o mare interioară şi-o insulă a spiritelor aurii.

„Mhair i fòs
Is cha téid a ghlòir air chall
Dh'aindeoin gò
Is mioruin mhòir nan Gall."

Aici îşi duceau Highlanderii morţii, să şi-i îngroape de cealaltă parte a apei. Mai mult însă nici locuitorii acelei cascade nu ştiau, sau nu li se îngăduise să spună...

- Eu cred că mai degrabă nu ştiau: altfel, îî văd foarte binevoitori, foarte devotaţi, foarte comunicativi...

- Sunt duhuri ale tainei, iar devotamentul lor se-nchină dorinţelor ultime ale Highlanderilor... dar eu voiam de fapt

altceva să va spun: voiam să vă spun povestea umbrei ce s-a îndrăgostit de-o stea...

Pentru umbrele de argint ale cascadei, atmosfera lumii noastre este cer, iar ciulinii sunt pentru ele un fel de stele vii, purtătoare de suflete globulare, aflate în mistuire continuă şi în tumult de raze. Fiinţele de cascadă numesc atmosfera aerului înconjurător al lumii noastre „primul lor cer".

- Deci pentru ele, noi locuim în cer: în „primul lor cer"!

- Da... cam aşa ceva... Ele, de când se nasc, admiră fără nici o rezervă constelaţiile de ciulini: ziua, cele mai multe sunt ivorii, cu reflexe de cobalt, iar când se lasă noaptea se deschid la culoare şi strălucesc albastru deschis, mai ales atunci când văzduhul nopţii noastre este complet negru.

Umbra noastră, de care e vorba în povestirea de şoapte a apelor, era gingaşă şi tremurătoare, sfioasă ca o fecioară.Ea contempla melancolică un anumit ciulin – aşa cum contemplăm noi o anumită stea de pe cer atunci când ne devine aproape. Ciulinul îşi aplecase şi el creştetul către ea. „Cine eşti tu?" l-a întrebat ea pe ciulin. „Eu sunt un martor al primei lumini", i-a răspuns el. „Flacăra firii mele are tiparul Genezei acestei lumi" a mai spus el cu oarecare solemnitate: „Eu sunt un martor al începuturilor". „Dar tu nici măcar nu existai pe atunci", l-a întrerupt ea uluită. „E-adevărat, eu pe atunci nu eram, dar din momentul în care am început să exist, exist purtând în mine acest tipar de foc al Genezei, şi fiinţa mea se-ntinde în toate direcţiile timpului aşa cum se-ntinde în spaţiu, cu infinite raze către viitor, prezent şi trecut. Sufletul meu globular se-ntinde încă de la naştere atât către viitor, cât şi către trecut. De când am început să exist, pot spune că port în mine eternitatea." „Wee!", a exclamat umbra cu admiraţie. „Simt şi gândesc sferic, iar veacurile ce trec prin oameni nu mă pot stăpâni. Doar trec şi se duc. Tu cum simţi? Cum gândeşti?' a întrebat-o la rândul său, curios, bucurându-se de

conversaţia abia începută. „Sufletul meu este întreg simţire: întreg văz, întreg auz, întreg miros şi gust, întreg pipăit. Senzaţiile, ca şi gândurile, îmi copleşesc întreaga făptură.. Atunci când îndrăgesc, îndrăgesc în întregime, cu toată fiinţa. Eu atunci când iubesc, mă dăruiesc în iubire cu totul, fără nici un rest. Tot trupul îmi este una şi aceeaşi fulgerare a apei, şi dacă te-aş atinge, m-aş umple cu totul de tine! Şi n-aş mai fi nici o clipă a mea însămi, aşa cum sunt acum, la începuturile conversaţiei şi dăruirii noastre de sine prin intermediul cuvintelor. N-am mai vorbit cu nimeni până acum, şi mai ales nu am mai atins pe nimeni, fiindcă orice cuvânt şi orice atingere e pentru mine o dăruire totală. Ai fi în mine în întregime. Aş fi în tine deplin.” Ea nu-şi dădea seama că deja iubea, că deja i se dăruise. „Dar deja vorbeşti cu mine, deja îmi simt creştetul, cu întreaga cunună de spini, cufundat în poala apelor tale. Ce bine-i aici! Şi-atât de mult mi-aş dori să mă pot apleca şi mai mult!” Şi el iubea. „Te-ating cu degetele şi simt fiorii cum mi se preling către inimă. Te simt din tălpi până-n creştet: te ating cu piciorul şi nu mă mai pot gândi nicicum la altceva, la altcineva. Lumea mea însămi mi-a devenit dintr-o dată străină. Acum eşti al meu şi eu sunt a ta”.

„Vino la mine!”, i-a spus atunci el. „Fii veşnic în mine”. „Nu pot”, i-a răspuns ea: „Ne aparţinem deja unul altuia, şi totuşi continuăm să trăim în lumi diferite. Cum aş putea să fiu a ta pe deplin?” „Vino când lumile noastre se vor uni prima dată. Vino în momentul în care lumile noastre sunt una.” „Dar când va fi acel moment binecuvântat?” a întrebat ea nerăbdătoare. „Când plouă, întreaga mea lume devine şi ea o cascadă – o cascadă imensă”. „Am să vin, am să vin negreşit!” a promis ea: „Vin acum, cu prima ploaie de vară...”

Şi a venit prima ploaie. Şi a venit şi a doua, şi-a treia, şi următoarele surori ale ei. Şi fata cea albă a apelor cascadei venea şi dansa pe palmele frunzelor lui, şi pleca. Şi dragostea lor devenea tot mai mistuitoare, tot mai nimicitoare de inimi,

până ce nu a mai putut rezista niciunul din ei. Tălpile ei îi dădeau viaţă, dansul ei îl însufleţea şi îl fericea în nemărginire, iar ea simţea cu adevărat că dansează pe-un astru al altei lumi, pe un adevărat martor al tuturor începuturilor... Şi toate făpturile din jur observaseră că ciulinul proiecta asupra cascadei o umbră aparte: umbra unui crin de argint... El însuşi devenise altul, era altul de când îşi descoperise cu uluire sufletul lui de crin. Petalele de crin îi erau visele, erau aripi de gând translucid. Şi cu toate acestea, toate fiinţele dimprejur puteau să i le vadă, să i le contemple şi să se bucure. Era admirat şi stimat. Era cunoscut în toată valea. Dar el nu mai avea ochi, nu mai avea inimă decât pentru ea. „Eşti o zână. Eşti o minune albă a apelor, minunea de platină a existenţei mele", îi spunea el pierdut. „Sunt tot ceea ce voieşti tu să fiu", îi răspundea ea. Şi continua să danseze în ploaia de cristal şi de clipe.

„Mi-e tot mai dor de tine", i-a spus el într-o zi. „Şi dorul acesta n-are astâmpăr: el creşte în mine cu cât te văd mai des". „Şi eu simt la fel", i-a răspuns ea. „Un dor de moarte se pare că m-a cuprins. Un nesaţ de neînţeles, fiindcă am tot. Dar nu ştiu cum, ceva pare că totuşi lipseşte". „Aş fi vrut să fim una", a continuat el. „Pentru totdeauna", i-a răspuns ea într-un gând.

„Există o cale. Dar este riscantă, şi este posibil să nu mai fim niciodată ceea ce-am fost, ceea ce suntem acum", a spus el cu gravitate. Şi nici nu ştiu dacă-ţi pot cere aşa ceva..." „Dar deja nu mai suntem ce-am fost: ne-am schimbat. Şi cu toate acestea, simt că străfulgerările noastre de fericire nu sunt fericirea însăşi. Şi ştiu că şi tu vrei mai mult", i-a răspuns ea. „Cere-mi orice, dragule! Care e Calea?"

„Poate că este o cale fără întoarcere: o cale a unui legământ veşnic", a spus el, fără să înţeleagă încă nici el prea bine în ce consta ireversibilitatea acelei căi. „Am aflat de Cale de la sufletele înaripate din nevăzutul Cer". „Ce suflete?" a

încercat ea să se lămurească. „Privighetoarea şi rândunica", a răspuns el. „Vorbeşti cu îngerii?" l-a întrebat ea uluită, fiindcă pentru făpturile apei toate fiinţele aeriene, toate gândurile fără trupuri sunt îngeri.

„Privighetoarea", a continuat el netulburat de efuziunile ei, concentrat ca un dascăl al Înţelepciunii netrecătoare, „care împărăţeşte sihastră peste toate celelalte păsări ale cântării, şi care cântă durerile şi bucuriile oamenilor aerieni, mi-a spus că între oameni şi Dumnezeu s-a stabilit un Legământ veşnic, o alianţă pecetluită de curcubeu. În curcubeu se află prezentă întreaga veşnicie dumnezeiască, mi-a mai spus ea. Şi-atunci am înţeles că de câte ori o surprinsesem cântând în singurătate, umflându-şi disperat pieptişorul, de fapt nu cânta doar: ea se ruga! Îşi punea întreg sufleţelul în palmele lui Dumnezeu. Era îndrăgostită de Veşnicie... de-aceea şi este împărătească..." a mai precizat el.

„Şi atunci ce este de făcut?" a întrebat ea. Legământul cel veşnic e doar între Dumnezeu şi oamenii aerului,- oamenii primului cer. Cum să ne insinuăm noi într-însul?"

„Ba eu cred că este pentru toată făptura", a replicat el cu convingere. „Dar nu puteam să aflăm cu certitudine decât într-un singur fel..." „Dacă ai dreptate, experienţa noastră va fi idealul cel mai de preţ al lumii mele: visul de negândit..."

„Nu ştiu însă care va fi fiind preţul..." a spus el gânditor. „Rândunica mi-a spus ce să facem, dar nu-şi mai amintea bine detaliile, şi-a zis că este riscant, că tu ţi-ai putea pierde viaţa... iar eu minţile..." El nu ştia cât de mult adevăr conţineau cuvintele rândunicii. Avea însă încredere neţărmuită în ea. „Ştii, - i-a spus el umbrei-zânişoare,- rândunica are trei inimi: pe lângă inima ei, mai are două inimi de piatră. Ea poartă în ea două pietre – două nestemate: una roşie, ce vindecă orice boală, şi una neagră, ce aduce fericirea". „Fericirea e neagră?" l-a întrebat zânişoara, clipind uluită din miezul cascadei. „Da, e o fericire de taină, insesizabilă,

mistuitoare: este preaplinul întunecat al luminii...” a spus el cu însufleţire. „Piatra probabil că nu e neagră, ci orbitor de strălucitoare...” s-a simţit dator să adauge. „Odinioară, a mai spus el, rândunelele ştiau să vadă în oameni fericirea şi nefericirea, sănătatea şi boala, puterea şi neputinţa. Erau clarvăzătoare...”

„Şi ce ţi-a spus? Ce-mi ceri să fac?” l-a întrerupt ea nerăbdătoare.

„Dansează pe curcubeu pentru mine! Dansează pe curcubeu şi vom fi de nedespărţit în toată eternitatea! Va fi dansul nuntirii noastre cu veşnicia: clipa ce egalează eternitatea... Dar trebuie să ai grijă: să fii atentă. Înaintea ultimilor stropi de ploaie să intri înapoi în perdeaua de ape. Altfel dansul de nuntă îţi va fi dansul de moarte...”

- Va muri, mami, va muri! A întrerupt povestirea fetiţa. Ah, ştiam eu! Ştiam! De ce trebuie să se încheie toate poveştile cu moartea?...

- Dar cine ţi-a spus ţie că povestea aceasta se termină? – am încercat eu să o liniştesc. Numai poveştile noastre se termină, însă eu v-am prevenit de la-nceput că aceasta nu este o poveste a oamenilor, ci o poveste a apelor şi a fiinţelor lor. Şi toate poveştile apei sunt nesfârşite: sunt rude ale eternităţii. Doar noi oamenii, de-a lungul lor, trebuie să ne oprim la un moment dat,- atunci când nu le mai putem desluşi susurul, şoaptele, sau nemărginirile.

- Iartă-mă că te-am întrerupt, mami! N-am să mai fac. A dansat?

- Zânişoara?

- Da. A dansat pentru el pe curcubeu?

- A fost cel mai frumos dans al unei fiinţe a apelor, cum nu s-a mai văzut şi nici n-o să se mai vadă vreodată. Şi ciulinul cu suflet de crin a răspuns prin jerbe de culoare de care ar fi fost mândre şi stelele, sau congregaţiile apelor văzduhului nostru în nebuloasa de foc şi de flăcări a nopţii.

Acest martor al începuturilor Universului povestea în culorile lui cum a luat naştere totul şi cum o să sfârşească. Şi zânişoara călca îmbătată de dragoste cu tălpile goale pe stele, pe galaxii, pe tărâmurile preafericite ale sihaştrilor şi anahoreţilor... A uitat cu desăvârşire că ploaia de vară urma să înceteze şi că făptura ei volatilă, lipsită de trup, nu va mai fi...

- A... a murit?!...

- Da, a murit: şi-a pierdut conştiinţa şi a căzut într-un somn greu, ca de moarte. Ciulinul privea şi nu înţelegea. Ploaia stătuse demult, şi ce-a urmărit la sfârşit era doar dansul unei fantasme, al unei voluptuoase halucinaţii a minţii. Minunea a încetat. Trupul iubitei sale cobora neştiut sub pământ. El ar mai fi vrut să o mai ţină o clipă în palme, dar palmele lui erau neputincioase. Ar fi vrut ca să plângă, însă ciulinii nu plâng cu lacrimi: ei plâng cu lumină...

- Înţeleg... acum înţeleg... a spus Sean. Tata plânge lumină...

- Ce s-a-ntâmplat cu ciulinul? – a vrut să ştie Aletheia. A murit şi el?

- Nimeni nu poate spune ce s-a-ntâmplat precis. S-a uscat dintr-o dată, cu toate apele căzute la rădăcinile lui. Unora dintre făpturile apei li s-a părut că a-nceput să cânte, altora că a înnebunit. S-a spus că toată seva de viaţă i s-a prelins în pământ, mistuită de dorul iubitei lui. Asta n-o pot mărturisi cu mâna pe inimă decât fiinţele din pânzele freatice,- apele subterane ale somnului. Trupurile lor se pare că s-au întâlnit şi s-au recunoscut instinctiv, nu ştiu cum, apoi ar fi coborât împreună în adâncuri, de unde ar fi fost duse-n alai către mormintele apei.

Şi au călătorit în inconştienţă şi moarte zile şi nopţi întregi, în alai funerar; şi ar mai fi străbătut ape şi mări întregi în sfânta inconştienţă dacă nu ar fi fost treziţi de mirosul sărat al Mării Irlandei. Râul lor dulce trecuse prin Atlantic aşa cum trecuse printre malurile de pământ: netulburat, mereu proaspăt.

Şi acum dorea să se stingă în Marea Irlandei. Dorinţa lui de-a se stinge e-aceea care i-a trezit pe cei doi.

- A doua moarte...?

- Nicidecum. De data aceasta erau cu toţii răpiţi în înalt. Cei doi şi alaiul fiinţelor somnului. Trupurile lor diafane, care erau de nedespărţit, erau purtate acum de râurile zburătoare.

- Erau norii cei care le purtau?

- Nu. Noi oamenii nu putem sesiza aceste curgeri ale tăriilor, iar mărturia apelor nu spune nici ea mai mult. Ştim doar că au peregrinat îndelung, duşi nesfârşit de râurile zburătoare: până când nostalgia sau dorul de locurile natale i-a adus înapoi. Dar acum priveau totul numai din înalt. Şi sufletul lor era atât de cuprinzător, încât prin el treceau şi se luminau păsări. Dacă ai fi privit atunci în înalt ai fi zărit un bulgăre translucid, care semăna mai degrabă cu o păpădie imensă decât cu un scaiete, şi care avea în jurul său o aură de petale de crin, de vise şi luminiţe însufleţite. Era ca transparenţa Lunii de dimineaţă. Şi nimic din toate câte erau nu aveau să mai fie aşa cum au fost. Peste toate se revărsa o cunoaştere nemaiîntâlnită, o înţelegere şi o dragoste nevăzută...

Zburând în dragoste, rândunica a înţeles că nu are trei inimi, aşa cum crezuse, orbită de prejudecăţile oamenilor: inima-inimă şi cele două inimi de piatră,- una roşie, a sănătăţii şi vitalităţii, şi una neagră, a fericirii de taină,- ci inima ei caldă are doi ochi ai nemărginirii, doi ochi spirituali. Ea şi-a recăpătat clarviziunea şi înţelegerea inimilor tuturor Highlanderilor, aşa cum le avusese odinioară, la începuturi. Ochiul de rubin al inimii ei pătrundea acum în suflete nestingherit, şi de aceea multe fiinţe erau surprinse atunci când rândunica venea să le atingă cu pieptul. Dar ochiul de obsidian, capabil să sesizeze fericirea şi nefericirea ascunsă, era tot mai trist, tot mai înlăcrimat, şi rândunica îşi simţea tot mai mult plânsul inimii, şi tot mai puţin bucuria. Putea să

mângâie, dar nu mai putea fi mângaiată ea însăşi. Câtă luciditate, atâta durere, îşi amintea ea acum cuvintele Ecclesiastului: cuvintele acelui rege al Melancoliei ultime, ce predicase atâtea veacuri, în van, despre deşertăciune şi suferinţă, sufletelor înaripate.

Ciulinul globular, nimbat de fericire şi dragoste nesfârşită, dezmierdat de umbra cea luminoasă a zânişoarei, a împărtăşit atunci privighetorii vedenia pe care-a avut-o atunci când se aflase, în braţele iubitei sale, deasupra grădinilor regale. Se pare că marea şi singura biruinţă regelui Richard Inimă de Leu în Cruciada a III-a a fost descoperirea în Cipru a lebedei. Lebedele se răsfăţau acum în grădinile sale, fiindu-i şi păzitoare ale mormântului. Erau considerate proprietate regală. Ele nu cântau decât o singură dată: mai înainte să moară.

„Aşa am să fac şi eu", a spus atunci privighetoarea, însufleţită de un gând tainic. Şi a deprins aproape instantaneu învăţătura lebedei: cu fiecare cântec al ei, sufletul o părăseşte. Privighetoarea, care şi înainte îşi dădea sufletul în cântare aproape total, cântă acum fără rest: se preschimbă în întregime în atmosferă înfiorată şi devine una cu Noaptea. Se poate spune că moare în fiece noapte: se stinge în cântec. Îşi preschimbă tot trupul în sunet şi jale, până dispare cu totul şi se dizolvă în nemărginitul văzduh. A doua zi, de dimineaţă, ea este cu totul alta. Îşi pierde de bunăvoie identitatea, şi-o părăseşte până la totala neantizare de sine, şi-apoi e alta. Acum e pătrunsă de alte ceruri, de altă inspiraţie, de alt cântec: al îngerilor de la ţărmurile ultime ale Universului – acolo unde ea călătoreşte în fiece noapte... Aude şi cântă. Ascultă ceea ce nimeni nu poate s-audă, şi cântă. „Ce auzi şi ce vezi tu, privighetoare a zărilor? Cum poţi să ne sfâşii inimile în atât de dulci desfătări? Cum de nu te pierzi în prima clipă a auzirii de taină? Inima ta nu mă aude şi nici nu ne poate simţi: este ea însăşi Cer".

De atunci, privighetoarea nu a mai fost văzută nicicând în acel ţinut al Highlanderilor. Dar cântecul ei se auzea răsunând din fiece inimă. Ea pătrunsese în marea strălucire interioară universală. Identică durerilor şi bucuriilor tuturor, ea îşi înălţa de acum glasul de dinlăntrul oricărei inimi. Toate cântau. Toate se rugau şi celebrau. Toate alcătuiau o singură inimă. Şi inima aceasta ştia că **moartea şi învierea sunt una**. Da, aşa este: moartea şi învierea sunt una.

- Şi mama mea o să învie: negreşit, nu-i aşa? Când o să învie mama?

- Încă nu, darling. Încă nu... Dar acel timp cu siguranţă că va veni...

- O să se coboare din cer să mă ia? Sau o să iasă înapoi din mare? Ea unde-i acum? În apele somnului şi mării, sau pe râurile zburătoare? Unde?

- Nu ştiu... cred că pe râurile zburătoare. Şi încă cred că o să se coboare din cer să te ia, să vă ia pe amândoi, şi pe noi toţi, cei care vom mai fi rămas pe pământ, la ea. Sau poate că ea va rămâne acolo, şi doar dragostea ei nemărginită o să se coboare până la tine ca să te înalţe în ea... Vino... Veniţi: să mergem acasă. S-a făcut frig...

- Mami, încă ceva... Am învăţat la şcoală... Hemingway spunea că toate poveştile, dacă merg suficient de departe, se termină cu moartea...

- Nu cred, iubito! Toate poveştile, dacă merg **suficient de departe**, se termină cu învierea! – cu starea fără de sfârşit.

- Hemingway a fost un om trist... a spus Sean.

- A fost un om nefericit... am spus eu.

- Asta pentru că n-a mers **suficient de departe**... a tresărit Aleythya.

- ... aşa cum o să mergem noi, a completat Sean.

Capitolul VIII.

Metamorfii

A doua zi dis de dimineaţă – adică pe la zece – conform ceasului meu interior, am plecat cu Fordul cel vechi către Dublin. Emoţiile din zilele trecute şi-au spus cuvântul, aşa că a trebuit să mă dreg mai întâi cu o halbă de cafea „big, nice and strong", adică, după cum a spus cândva Sean, a trebuit să iau „o grăsuţă". În fine, pe la zece şi jumătate eram pe şosea. Adică pe asfaltul din faţa casei. Şi mă gândeam pe unde s-o iau. Ştiam că Sean şi Aleythia mă privesc cu mirare. Mă concentram intens. Adică, mă rog, încercam... Până la urmă a câştigat raţiunea. Vreau să spun: raţiunea mea feminină. O voi lua pe drumul ţărmului, chiar dacă este mai lung. Am nevoie de energie. Am nevoie de certitudini. Am nevoie să păşesc alături de Adevăr. „Nu te apropia de apă, Delvorah!" am auzit în gând vocea sau amintirea tatălui. „Dar drumul nu este chiar lângă apă, tată drag!" i-am răspuns tot în gând vocii. „Şi apoi, sunt cu Sean şi cu Aleythia", am încercat să-mi confer siguranţă, deşi în sinea mea ştiam că siguranţa aceasta este falsă, precară sau iluzorie. Atât Sean cât şi Aleythia puteau să fi moştenit ereditar – de la Sarah – fascinaţia noastră de nestăvilit pentru apă. Dar mă legănam cu gândul că aveam să ne păzim unii pe alţii – aşa cum în trecut ne păzeam una pe alta eu cu Sarah.

Ne-am oprit puţin în Ardmore, lângă ruinele mânăstirii. Turnul impunător, ca un creion imens, părea să deseneze nori de furtună. Trebuia să ne grăbim. Trebuia să mă grăbesc eu, adică. Dar nu puteam. Mi se părea că alerg ca în somn, stând pe loc. Viteza de zbor a gândului era nulă.

Adevărul e că în Dublin nu prea ştiam ce să fac. Nu aveam nici o idee despre cum trebuia să procedez. Credeam cumva, instinctiv, că mă va învăţa marea. În Dungarvan am mai privit încă o dată valurile. În Waterford am ascultat ecourile. Din Waterford ne-am abătut spre Dunmore East – un mic port pescăresc, cu un far mititel, cu Yahturi şi pescadoare aproape minuscule, de unde, cândva, fusese cumpărat yahtul în care dormea Sarah. Eu o să-mi cumpăr yahtul din Cobh.

Din Waterford am cumpărat un trandafir alb. Nici Sean şi nici Aleythia nu m-au întrebat nimic. N-aveau nevoie să întrebe.

Am stat câteva clipe şi la Johnstown Castle. Palatul mi s-a părut mai familiar ca oricând. Prin ferestrele mari, alungite, aproape gotice, cu cercevele albe, curate, mi se părea că mă priveşte întreaga istorie a Irlandei. Turnurile rotunde, cenuşii, crenelate delicat, păreau să ascundă străjeri aşteptând invazii cereşti, nu pământeşti, ca odinioară. Lacul înconjurat de vegetaţie abundentă, de tufe cu frunze mari, pădurea întunecată, îmi păreau cele din trecut, din vremea copilăriei noastre, când le vizitasem de mână cu Sarah. Se spunea despre lacul acesta că rămânea să oglindească şi să răsfrângă lumina lunii şi ziua; şi uneori noaptea în nopţile întunecate, în nopţile când nu era lună. Parcă ar fi gândit-o, parcă ar fi dăruit oamenilor nu o răsfrângere pură, ci o amintire a lui. Poate că şi el avea o taină – una numai şi numai a lui. M-am aplecat la malul său şi mi-am trecut mâna prin apele verzi ca prin şuviţe de păr. L-am mângâiat. „Şi tu eşti ca şi mine", am gândit. „Şi tu eşti ca noi toţi". Rămâi să porţi în tine lucruri care nu sunt, - am spus apoi în alt gând, numai şi numai al meu.

Am ajuns apoi până la faleză – pe drumul ştiut. Am aruncat trandafirul în mare. „Ajută-mă! Ajută-mă, te rog..."

După o vreme ne-am întors la maşină. Am trecut prin Wexford, apoi prin Munţii Wicklow, până în Wicklow Town. Sean şi Aleythia priveau fascinaţi peisajul, fără să scoată o

vorbă. Eu una nu vedeam decât şoseaua. Obosisem şi trebuia să fiu în continuare concentrată. Nu vedeam nici curbele dulci ale munţilor, nici terenurile îngrădite cu garduri de piatră parţial surpate printre care păşteau oi netulburate, nici pădurile sau pâlcurile răzleţe de copaci sidefii. Nici nu aveam nevoie să le mai văd. **Ştiam** că sunt acolo. Şi îmi era de ajuns.

Am mai oprit în Glencormac Gardens şi în Powerscourt Estate – două grădini sau două proiecte de Paradis. Palatul cenuşiu, cu una din aripi acoperită de iederă, părea şi mai întunecat în asfinţit. Treptele de piatră, maiestuoase, coborând în patru etaje către lac, nu mă mai invitau ca odinioară. Caii albi înaripaţi păreau acum şi mai strălucitori, păreau încoronaţi cu nimburi de ceaţă roşcată. Lacul era plin de nuferi galbeni, aşa cum nu mai văzusem până acum niciodată. Îi priveam cum răsăreau şi mureau unul câte unul, ca nişte sori în miniatură; cum se topeau în umbră şi vis. Fântâna arteziană nu funcţiona, aşa că puteam auzi liniştită şoaptele apei răscolite de vânt. Vântul era sărat. Purta un mesaj de departe. Aleythia s-a oprit la statuia albă a îngeruluifecioară, dintre vasele de piatră cu ghirlande somptuoase în care răsăriseră flori. A stat aşa o vreme gândind meditând râzgândind rugând. Tăcerile ei erau ca de piatră. Sean m-a luat de mână. Trebuia să ne-ntoarcem. Până in Dublin mai erau vreo 30 de mile. Sau poate chiar mai puţin.

Morrigan locuia chiar pe Fitzwilliam Street, lângă Merrion Square. Iar în Merrion Square ştiam s-ajung instinctiv. Mă însufleţeau amintiri literare - atâtea vieţi străine - pe care le trăisem şi eu. Am înconjurat piaţa cu casele vechi, în stil georgian, şi m-am oprit un pic la Numărul 1. Am stat o vreme în tăcere perfectă. Începuse să picure. Am pornit motorul. Atunci Sean a cutezat să vorbească:

- Crezi că aici a murit privighetoarea, mami?

- Ce privighetoare, darling?

- Privighetoarea **lui**! Cea care şi-a străpuns pieptişorul în spinul tufei de trandafiri. Cea din sângele căreia s-a zămislit trandafirul de foc – trandafirul iubirii perfecte! Pentru studentul îndrăgostit...

- Sean, dar asta era numai o poveste! – l-a repezit Aleythia.

- Aşa sper şi eu: o poveste revoltătoare! Cum să accepţi să piară un asemenea sufleţel pentru o floare pe care n-o mai vrea nimenea dintre oameni? Cum să-ţi dai viaţa pentru nişte neghiobi? Şi care nici nu au aripi?...

N-am mai zis niciuna nimic. Ce era să mai spui?

Ne-am îndepărtat cam o sută de yarzi de casa de la Numărul 1 şi am oprit în faţa casei în care locuia prietena mea Morrigan O'Harris. Stătea într-un apartament cochet de la etajul întâi. Ne aştepta:

- Pe unde-aţi umblat pân-acum? V-aştept de cel puţin trei ore! Îmi făceam deja griji să nu vi se fi întâmplat ceva... deşi ştiam că pentru a nimeri aici îţi este destul să treci „pe pilot automat".

- În ultima vreme şi visele mele rulează mai încet! – i-am răspuns eu dintr-o suflare. Am venit ca gândul, aş putea spune, şi vezi şi tu că, în ciuda prejudecăţilor oamenilor, şi-a tuturor părerilor preconcepute ale înaintaşilor literaţi, gândim nespus de încet.

- Ei, nu-i nimic, bine că aţi venit şi-acum! – a spus ea, şi a venit să mă-mbrăţişeze. Apoi i-a sărutat şi pe copii. Mi-a fost atât de dor de voi toţi!

- Eşti neschimbată! Arăţi minunat! – i-am spus privind-o lung după ce m-am smuls din totopeală.

- Dah... a recunoscut ea plecându-şi o clipă privirea: îmi prieşte divorţul! Probabil că îmi face bine la ten să fiu chinuită.

Nu se dezmințea nici acum. Se autoironiza cu fiecare clipă şi îi tachina pe toţi cei ce-i erau dragi. Era forma ei de iubire supremă.

- V-aţi despărţit?...

- Nu chiar... însă deocamdată suntem cam... insulari... cum să spun? Ne-am alienat! Dar nu suntem îndeajuns de nebuni ca să mai trăim împreună. Ştii tu cum e cu jurămintele de unire la bine şi la rău... „până ce plictiseala vă va despărţi..."

- ..."până ce moartea vă va despărţi...", nu plictiseala, Morrigan! – m-am revoltat.

- Dah... o plictiseală de moarte... Ce ştii tu cum este să fii măritată cu un şoarece de bibliotecă?

- Chiar aţi fost măritată cu un şoarece? – a vrut să ştie Sean.

- Sean! – l-am apostrofat.

- ...Eu am văzut o singură dată unul în bibliotecă, dar era aşa de mic şi de prăpădit, încât îţi provoca milă... - a continuat el, netulburat de intervenţia mea. Nu cred că vi s-ar fi potrivit!

Bine că Morrigan nu era aia care să se supere. Dimpotrivă, îi sclipeau deja ochii.

- Darling, îţi închipui tu cum am arătat la nuntă – acum trei ani? În jupă lungă, albă, decoltată la spate până la şale, cu pantofi albi, cu tocul cui, cu voal şi ţinându-mă de braţ cu un şoarece imens, cu ochelari, adică perfect miop, cu joben şi bărbuţă, îmbrăcat într-o redingotă complet absurdă, păşind neajutorat şi stingher! Parcă eram Alice în ţara minunilor – a unora pe cale să se transforme-n coşmar... Nu-i aşa, Alicia? Le zice bine fratele tău!

- Aleythia, nu Alicia! – a protestat ea uşor. Şi cel cu joben era iepure, nu şoarece!

- Şoarece, iepure, gândac de bucătărie – totuna! Ideea mea e că nu era om! Deşi, uneori vorbea – omeneşte – atât de frumos... spunea că eu sunt îngerul său protector...

- Dacă nu vă supăraţi, - a spus Sean, pe care îl captiva orice discuţie de acest fel,- v-aş spune un „limerick" despre un pui de şoarece...

- Sean! – am tresărit din nou.

- Lasă-l, Delvorah, că e un scump! Ador bărbaţii mici!

- Eu n-o să cresc niciodată! – i-a spus Sean cu însufleţire.

- Atunci sunt şanse să te ador totdeauna! – l-a mângâiat ea pe creştet. Ne aşezasem pe nesimţite în fotoliile din living, iar Morrigan ne pregătea cina în bucătăria de după bar, continuând să converseze cu noi.

- ...Era odată un pui de şoarece care se plimba alături de mama lui pe autostrada unei conducte de canalizare. Deodată, puiul tresare: vede deasupra lui cum zboară un liliac-vampir. Şi spune: „Mami, uite un înger!"

- Superb! – a spus Morrigan.

- Da, e bună, a confirmat Aleythia. De unde-o ştii, Sean?

- De la un alt şoarece, care s-a făcut mare. Evident!

- Sean! Te comporţi ca un aiurit! S-a prefăcut ea că se supără, văzându-se tachinată. Ce e cu mintea şi sufletul tău?

- ...Păcat,- a spus el. Asta era partea mea cea mai bună.

- Îmi dau seama atunci cum sunt celelalte...

Acum îl tachina ea pe el. Sau îl alinta. Nu ştiu. Aveau un fel de a fi numai şi numai al lor.

- Observ că te-ai cam maturizat, Aleythia!

- Ba tu te-ai maturizat!

Nu ştiam ce voise Sean să spună, şi nici de ce se supărase Aleythia. Aveam s-o aflăm în curând. Aveau amândoi traista plină de „limerick"-uri.

- Ştii, mami, ce-a spus Sean? „Era odată o fetiţă mititică, naivă şi cam prostuţă. Apoi s-a maturizat. Adică a devenit proastă de-a binelea!”

- Ce spui de asta, Sean? – l-am întrebat eu.

- Nu spun nimic, a zis Sean.

- Cum „nu spui nimic”?

- Nu ştii tu cum se spune? „Să nu contrazici niciodată o femeie. Peste două minute se va contrazice ea singură...”

- Măi copii, da’ voi sunteţi o familie perfectă! A exclamat Morrigan cu admiraţie nedisimulată. Nu mă primiţi şi pe mine?

- Ba da. Imediat! – a spus Sean. Ştiţi cum se spune, nu? „Noaptea toate pisicile sunt negre”. Iar reciproca-i perfect adevărată şi ea.

- Care e reciproca?

- Reciproca e perfect logică: dacă noaptea cerul e negru, ziua cerul este albastru...

- Şi ce-i cu asta? A vrut să ştie Morrigan.

- „Ziua toate pisicile-s albastre”! Înţelegeţi?

- Vai, pisicile mele! A exclamat Morrigan şi a fugit în dormitor să-şi vadă birmanezii: cei doi motani. Din fericire, pisicile erau „intacte”. Dormeau. Morrigan s-a întors liniştită.

- Sean!

Am pus mâna la buze.

- Ce e, mami?

- Nimic, nimic, i-am spus, văzând că s-a temperat. Deja o făcuse pe prietena mea „vampiriţă”. Auzi tu: înger păzitor al şoarecilor... Da’ bine că n-a fost mai rău!

- Nu ştiu dacă o să rezistaţi cu noi – i-a spus şovăitor Aleythia lui Morrie după ce aceasta se întorsese de la puii ei albăstrii.

- Rezist... rezist. Mai ales dacă mâine mergem la cumpărături... – în Temple Bar! Am „vânat” deja un taior minunat, cu reverele mici, cu mâneci lungi, cu o tăietură

superbă. Iar fusta mi se mulează perfect pe corp! Cred că ţi s-ar potrivi foarte bine şi ţie, Delvorah, că şi tu ai un corp... Mă mai gândesc dacă mie mi se potriveşte culoarea... Sau ai putea să îţi alegi nişte ţesături vaporoase – o minunăţie: crêpe-de-Chine, lamé, jersé... mă rog, tot ce-ţi poate pofti inima. Cu un machiaj suficient de languros, ai putea să fii şi mai feminină, şi mai fragilă, să creezi şi mai multă impresie, dacă mă înţelegi.

- N-am nevoie să creez nimic! Am protestat eu fără succes.

- Ce spui, puiule? Deşi, dacă mă uit bine la tine, eşti deja perfectă. Poţi şi fără nici un machiaj să omori foarte bine sexul inamic... Cu ochii tăi verzi şi părul roşcat, des şi ondulat, care îţi cade aşa de bine pe umeri, cu nasul tău drept pe care ţi-l strâmbi atât de drăguţ, cu corpul ăsta de zeitate ateniană şi cu inocenţa atmosferei pe care-o degajă pretutindeni din jurul tău, nu cred că-ţi poate rezista nimeni...

- Dar mami Delvorah ştiam că are ochii albaştri şi părul negru - strălucind şi el în albatru: se poate spune că-l are chiar albastru şi nicidecum roşcat! A protestat Sean.

- Ba are ochii căprui şi uneori, când e misterioasă, i se întunecă, devenind negri. Iar părul ei este şaten, şi bate mai mult în galben! L-a contrazis Aleythia.

- Ba nu, uite că acum o văd şi eu cu ochii verzi şi părul roşcat! – i-a răspuns Sean. Uită-te bine, Aleythia!

- Da... ai dreptate... a concedat ea. Şi totuşi, o ştiam altfel... Puteam să jur că are ochii căprui întunecaţi „a taină" şi părul lung, şaten, până la brâu...

- Încetaţi cu toţii! Nu vă mai legaţi de înfăţişarea mea! – m-am revoltat eu subit. Sunt aşa cum vreau eu!

- Tocmai asta e! – a replicat Morrigan. Că eşti cum vrei tu... Niciunul din noi nu e cum vrea el: numai tu!

- Cu toţii suntem **cum suntem**. Doar tu eşti **cum vrei**...

- Vrei să spui că mi se schimbă înfăţişarea după cum vreau?

- Da... asta e.

- Dar sunt o făptură perfect omenească: la fel ca oricare din voi...

- S-o crezi tu... a replicat Morrigan.

- Mami, ochii tăi sunt ca Marea Irlandei, a spus Sean. Şi, dacă mă gândesc bine, şi mama Sarah era la fel. Dar atunci nu mi-am dat seama. Doar acum, când mi-e atâta de dor de ea!

- ...Şi mie mi-e dor, a scâncit Aleythia, gata să izbucnească în plâns.

- Gata, gata! Ce v-a apucat? A încercat Morrie să îi liniştească.

- Vrei să spui că mă metamorfozez după emoţiile sufletului, ca un metamorf, Morrigan? – am încercat atunci să reaşez firul discuţiei.

- Ce-i aia un metamorf? – a întrebat Sean uluit.

- O făptură pământească: un suflet ce are puterea să-şi schimbe instantaneu, sau aproape instantaneu înfăţişarea corpului său! – l-a lămurit Morrie.

- Ca bunica Fionna? Numai că ea şi-a păstrat înfăţişarea omenească: e drept că pe aceea a vârstei de 30 de ani, toată viaţa! N-a mai devenit nimic altceva, a spus Sean.

- Nu, Sean: bunica Fionna doar ajunsese să semene cu ei. Ea era o făptură cât se poate de omenească, dacă se poate spune aşa ceva. Metamorfii sunt spirite ale pământului şi noi oamenii le invidiem oarecum şi ne străduim să le surprindem în poveşti: atâta cât să le putem recunoaşte în realitate! – am mai spus eu.

- Spune-ne o poveste, mami! – m-a rugat atunci Aleythia. Spune-o poveste cu ei!

- O poveste cu metamorfi? – am încercat eu să câştig timp. Parcă nu îmi venea pe moment nimic în minte.

- Judeci! – mi-a spus Sean.

- Sean! – l-a apostrofat de data asta Aleythia.

- Sean s-a îndreptat în fotoliu şi-a pus mâinile la spate, privindu-mă insistent. Era clar.

- Era odată un om sihastru – un singuratic ce se nimerise să se-ntâlnească cu o asemenea făptură metamorfică. Făptura era feminină şi răspândea feminitate indiferent de forma pe care-o lua corpul ei, deci era oarecum evident că sihastru se va îndrăgosti de ea. Şi ea l-a plăcut. Şi am putea spune că s-au plăcut şi s-au luat şi că au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi, numai că în locul acela nu existau ani. Exista numai eternitatea. Vreau să spun că duhul timpului nu trecea prin ei, aşa cum trece prin noi, odată cu noi, spre sfârşit. Acolo nu trecea deloc. Acolo era numai eternitatea.

Pe ea o chema Eithne. Iar el era Seathrún.

Ea stătea numai în preajma casei – un fel de conac înconjurat de grădini de sfânt paradis. Iar el pleca din când în când – în gânduri – în alte lumi: pleca şi venea din lumile timpului. Şi îi aducea veşti. Ea însă se ferea să părăsească, chiar şi pentru puţin, locul eternităţii. Stătea acolo cu toate prietenele ei. Mintea şi inima ei aleseseră pentru totdeauna locul iubirii şi al eternităţii. Doar bărbaţii-s rătăcitori. El pleca şi venea, cum am spus.

Zilele eternităţii lor nu semănau una cu alta, deşi – paradoxal – toate erau una şi-aceeaşi zi! Doar că ziua aceasta începea de fiecare dată, şi nu se mai sfârşea niciodată. Avea numai începuturi şi niciun sfârşit.

Ea era plină de candoare, şi avea o naivitate... aşa, tipică unui metamorf. Şi voia să se joace tot timpul – tot timpul eternităţii! Şi se juca şi cu el, de fiecare dată când el se-ntorcea. Odată s-a preschimbat într-un crin, şi toate prietenele ei au devenit crini albi ca şi ea, pe toată întinderea din pragul casei. Şi cel mai frumos crin alb de pe pajişte – nu era ea! Ea era undeva la o margine, ascunzându-şi surâsul în albul petalelor ei. Se cufundase în cea mai aleasă discreţie. Şi când

el s-a întors din gânduri, ea s-a mirat că, păşind printre crinii falnici şi îmbietori, a recunoscut-o tocmai pe ea. „Ştiu că eşti tu. Ştiu că eşti tu", i-a spus el. „Numai tu dintre toate eşti atât de sfioasă".

Altă dată ea s-a preschimbat într-o rază de soare duioasă. Şi toate prietenele ei s-au prefăcut în raze, sclipiri şi străfulgerări. Şi când el s-a întors din gânditele lui peregrinări, în jurul său străluceau curcubee. Şi toate se străduiau să-l atingă şi să îl fascineze. „Ştiu că eşti tu", a spus el uneia dintre raze. „Ştiu că eşti tu: numai tu dintre toate eşti atât de duioasă". Şi ea l-a iubit şi mai mult.

Iar altcândva ea s-a preschimbat într-o căprioară şovăielnică, neajutorată, atât de nesigură pe picioruşele ei subţiri. Şi toate prietenele ei au devenit ca şi ea, căprioare, atât de sfielnice, atât de nesigure şi de pure, în nesiguranţa lor, ca nişte raze de lună. Şi era noapte. Şi el s-a-ntors şi de data asta, de mult mai departe, şi s-a mirat că e noapte. Şi s-a mirat că sunt atâtea raze de lună prin preajmă, asemeni unor căprioare străvezii, şi că nu este lună, ci numai nori. Numai noapte. Şi toate căprioarele lunii s-au apropiat de el, să le atingă şi să le mângâie. Şi printre ele, ascunsă, era şi ea. „Ştiu că tu eşti". „Te ştiu ca pe mine însumi. Numai tu ai în ochi asemenea blândă lumină,- chiar dacă ei nu strălucesc la fel ca alte lumini, eu ştiu că tu eşti... Chiar dacă este noapte... chiar dacă e noaptea fără de lună. Şi chiar de-ar fi noaptea dintre stingeri şi naşteri de lumi." Şi ea l-a iubit şi se îndrăgostea tot mai mult. Şi iubirea ei avea numai începuturi şi niciun sfârşit.

Şi de fiecare dată el o recunoştea –iarăşi şi iarăşi. „De ce mai pleci tu în lumile oamenilor?" îl întreba ea nedumerită că el pleacă şi pleacă. „Ce ai mai avea tu de învăţat din gâlceava şi suferinţa lor?" Rămâi aici! Rămâi aici cu mine!-i spunea inima ei. „Mai am multe: multe mai sunt de ştiut şi de cercetat... Şi am mai şi aflat câte ceva..." „Ca de pildă?" a fost ea curioasă. „Ce mai au ei să îţi spună?" „Că Gândirea nu

există decât cu preţul durerii...” „Dar acesta-i un adevăr trist!” i-a spus ea. „Oamenii sunt în general fiinţe foarte triste”, a recunoscut el. „Şi cât ai să mai stai la şcoala tristeţii, iubite?” „Cât îmi voi mai aminti că sunt om...” „Nu pleca! Te rog, nu mai pleca!” l-a rugat ea, cu lacrimi în ochi. „Cât vei lipsi eu am să plâng şi-am să plâng...”

Şi când el s-a-ntors iarăşi, ea luase chipul oamenilor: era o femeie ca toate femeile, brunetă, cu părul bătând în nuanţe albastre, cu ochii albaştri ca marea, cu trupul ca de sidef. Şi toate prietenele ei erau una şi aceeaşi femeie a mării, în ipostazele melancoliei de la întunecatul ţărm...

Şi când s-a-ntors el, ecouri de valuri reverberau neant... Şi le-a sărutat pe rând chipurile înlăcrimate. Le-a sărutat obrajii, le-a sărutat lacrimile. S-a oprit tot la ea: „Înţelege că trebuie să plec, Eithne! Trebuie! Dar întotdeauna mă-ntorc. Şi te ştiu: numai tu dintre toate ai lacrimile atât de sărate, atât de amare de durerea împărtăşită...” „Unde este lumina din ochii tăi şi ai mei, iubite?” l-a întrebat ea. „S-a prelins odată cu lacrimile” i-a răspuns tot ea. „Tu nu vezi cum lumina din ochi ni de preschimbă-n cuvinte?” i-a şoptit el. „Şi dacă o să devenim complet orbi cum o să mă mai recunoşti?” „Aşa cum te-am recunoscut întotdeauna până acum: privindu-te **direct în inimă**... Numai inima ta, dintre toate, arde atât de mistuitor; numai ea poartă într-însa iubirea de dinainte de lume!”

Iar ochii inimii lui străfulgerau adânc, direct în Adevărul inimii ei... Şi se vor iubi toată eternitatea, şi se vor iubi dincolo de ea – în toate lumile timpului şi ale oamenilor...

Am tăcut.

Tăceau toţi.

- Poate că ar trebui să mă-mpac cu William, a spus deodată Morrie. În fond, nici nu e un băiat aşa rău...

- Spuneai că şi oamenii se aseamănă unor metamorfi? m-a întrebat deodată Sean. Cum asta?

- Şi oamenii caută să îşi schimbe înfăţişarea, şi unii chiar şi-o schimbă parţial, în funcţie de emoţii, gândire, sau de atitudine.Asta e ceea ce-am luat noi de la ei: de la metamorfi! De-aceea e necesar să treci dincolo de trup, dincolo de modă, veşminte, carnalitate, dincolo de vălurile magiei şi gândului ei.

- Cum să recunoşti identitatea cuiva aflat sub o formă în continuă schimbare? – iată problema comună a metamorfilor şi-a oamenilor – atât de doritori să se-ascundă, atât de doritori să se arate altfel de cum sunt,- a gândit Morrie cu voce tare.

- Cum să treci peste disimulare – fie ea naturală, ca la metamorfi, fie „magică", aşa cum este cazul nostru, al oamenilor? – s-a întrebat Aleythia.

- Cum să îi recunoşti? – atât de imprevizibili, atât de lipsiţi de consistenţă, atât de îndepărtaţi de ei înşişi, şi dovedind atâta inconsecvenţă în tot ceea ce fac...

- Priveşte-i în inimă!... Priveşte-i în inimă, Aleythia...

- Şi dacă n-o mai au? – m-a întrebat Sean. Sau dacă s-au îndepărtat prea mult de ea?

- Da: dacă nici ei nu-şi mai găsesc inimile, cum ai să le găseşti tu? – m-a încuiat Aleythia.

- Da: cum? – a vrut să ştie şi Morrie, redevenită copil.

Nici eu nu ştiu... e dificil. Aceasta este într-adevăr o problemă. Ceea ce ştiu cu siguranţă e doar că nu este altă cale.

Capitolul IX

Ziua celor patru anotimpuri

- Mami, eu când o s-ajung infinit?
- Poftim? Ce spui... darling?
- Eu când voi ajunge să fiu infinit?
- Cum... cum adică?
- Când o să fiu şi eu cu sufletul nemărginit – să trec prin toţi şi prin toate – aşa, ca o pasăre, să zbor, să plec şi să vin în suflete – şi să înţeleg? Aşa... ca acum, în somn...
- Nu ştiu, darling... Nu pot să îţi răspund... Dormi! Dormi, iubire...

Mami Delvorah l-a învelit pe fratele meu până sub bărbie şi se pregătea să plece din cameră, când Sean a prins-o de mână:

- Mami, te superi dacă-ţi mai spun un „limerick"? Aşa, numai ţie?
- Nu, Sean, nu mă supăr... Cum să mă supăr? Ai fost aşa de drăguţ... Toată seara...
- Erau doi prieteni. Şi s-au întâlnit într-o dimineaţă, după o noapte lungă, lungă de tot. Şi unul din ei avea ochii roşii, bulbucaţi, şi căsca într-una. „Ce-ai păţit?" l-a întrebat atunci prietenul său. „N-am putut închide un ochi toată noaptea", s-a plâns acesta. „De ce?" a vrut acesta să ştie. „Toată noaptea mi-a tropăit pe acoperiş un Gooffybooph!" „Da' ce e acela un Gooffybooph?" „Nu ştiu, că era prea întuneric ca să pot să văd!"
- Aha, înţeleg ce ai vrut să spui... Dar acum, cu sau fără Gooffybooph, mâine o să avem cu toţii ochii bulbucaţi şi

roşii, dacă nu dormim imediat! O să fim ca broaştele din Lough Leane!

- Mami, se poate întâmpla aşa ceva? – am intervenit eu.

- Nu dormi, Aleythia? Nici ţie nu ţi-a venit somnul?

- Mi-a venit, da' a sărit!

- ...Ce să se întâmple? – a întrebat-o Sean.

- Să căutăm mâine inima lucrurilor şi fiinţelor, să nu putem s-o găsim, şi să inventăm un nume pentru ea, numai aşa, ca să zicem că am identificat-o... Pentru veşnica adormire a conştiinţei... Se poate întâmpla aşa ceva, mami?

- Mi-e teamă că se poate, darling... Dar să sperăm că nu va fi...

Am adormit apoi... pe nesimţite, aşa, cu o tristeţe venită de nu ştiu unde, parcă din toate părţile...

A doua zi, dis-de-dimineaţă, la prima oră – zece – eram în picioare: eram în picioare doar eu şi cu Sean şi ţopăiam în patul lui mami. Mami şi-a pus o vreme perna-n cap, dar văzând că n-are nici un succes, a întrebat:

- S-a crăpat de ziuă?

- A crăpat de tot: a pleznit! – i-a spus Morrigan. Veniţi, ceaiul e gata. Şi v-am pregătit şi nişte curry, că poate veţi fi pe drum toată ziua! Scoală-te, Delvy, că avem cursuri! Uite ţi-am pregătit o canistră cu cafea... Vino, că întârziem la ore!

- Ce cursuri? Ce ore? – a vrut să ştie Sean.

- Aşa o trezeam şi când eram la Colegiu! – l-a lămurit Morrie.

- Ce fel de Colegiu aţi făcut? – a continuat el.

- Ăla de citit în stele! – a răspuns mami Delvorah ca din transă.

- Aha, vezi că se trezeşte! – a constatat Morrie triumfătoare.

- Cum sunt broaştele din Lough Leane, mami? – a întrebat-o Sean: ăsta nu uită nimic!

- Aşa, ca mine acum: cu ochii roşii şi bulbucaţi, ciufulite şi cu conştiinţa adormită!

- Ce destin ciudat ai şi tu, - o cucuvea în mijlocul privighetorilor... a răsfăţat-o Morrie. Lăsaţi, copii, că aşa-i dac-a vânat toată noaptea! Nu au cu toţii privilegiul să viseze...

- Dar parcă tot ce gândesc atunci - se întâmplă... i-a spus mami.

- S-o crezi tu! Parcă nu te-aş cunoaşte... i-a întors-o Morrie. Tu eşti o halucinaţie pe două picioare...

Apoi s-a-ntors către noi:

- Hai să vă spun una bună: un „limerick" cu surorile Hallamish,- deşi, pe atunci locuiau în Galway... Delvy era în clasa a doua, iar Sarah într-a patra; şi s-a nimerit că Sarah avea în ziua aceea programul cu o oră mai târziu, aşa că a condus-o până în clasă pe Delvy, care era adormită tot aşa ca acum, şi a cerut voie să rămână cu ea. Şi i s-a permis, - ca de obicei. Şi la un moment dat, Delvy a fost întrebată: „Ce meserie are tatăl tău, Delvorah?" Şi Delvy a răspuns cu candoare: „E vrăjitor!" După momentul de stupoare şi de rumoare a clasei, învăţătoarea – Eilleen Moriarty, aşa mi se pare că o chema – a întrebat-o pe Sarah – deh, sora cea mare şi cea responsabilă: „Ce profesiune are tatăl vostru, Sarah?" Şi Sarah, cu aceeaşi candoare de fiinţă căzută din lună, o trânteşte: „Este druid!" Bine-nţeles că nu s-a mai putut ţine ora aceea şi că mămica lor a fost chemată de urgenţă să dea socoteală şi să lămurească lucrurile...

- ...Toate au însă o explicaţie... a încercat să spună mami Delvorah.

- Sunt convinsă, a replicat imediat Morrie.

- ...Am întrebat-o odată pe mama cum l-a întâlnit ea pe tata şi cum s-au îndrăgostit. Nu mai ştiu precis ce mi-a zis, dar eu mi-am închipuit întâlnirea lor ca pe o bunăvestire din

miezul Paradisului... ei doi plimbându-se de mână printre ierburile înalte, privind departe de pe falezele Connemarei... El şoptindu-i la ureche cuvintele inefabile – cuvinte spectrale – cuvintele unei nesfârşiri de iubire – iar ea ascultându-l şi răspunzându-i prin tăceri în plinătate de sens. Apoi parcă o auzeam pe mama spunându-i: „Să-mi fie mie după cuvântul tău, iubite!" şi parcă o vedeam apoi învăluită într-un glob de foc, în strălucire caldă, cu fire aurii dansând către cer. Şi eu am fost chemată din lumea nefiinţei, sau din lumea visărilor dumnezeieşti, mă rog, din lumea celor ce nu erau şi aşteptau - fără s-o ştie... Din lumina aceea sublunară în care era aureolată mama am început să prind încet-încet consistenţă, ca şi cum se adăugau zi de zi firişoare pe firişoare şi nori de lumină...Aşa cred că se văd lucrurile de sus, nu ştiu. Aşa cred eu că se cuvine să fie descrise. Sufletul meu este o rază de lună. Sufletul meu este un vis de copil, un vis neîndrăznit... unul din visele neîndrăznite ale neantului... Până ce-am fost dorită. Am fost dorită şi am venit. Am venit aici.

- Eu cred că ştiu ce gândeşte raza de lună: o rază de lună mai înaintea Răsăritului! – a tresărit Sean.

- Şi, mă rog, ce gândeşte? L-am întrebat eu, mirată de această ciudată întrerupere.

- Oare dimineaţa voi muri, mă voi stinge în transparenţă, sau mă voi întoarce în lumea din lună?...

- Fabulezi, Sean... am spus.

- Fabulăm cu toţii, mi-a replicat Morrie. Suntem pierduţi printre cuvinte... Uite, William al meu, de pildă, mă exasperează uneori, da' de fapt ce spun eu? mă exasperează tot timpul cu citirea etichetelor: dacă trebuie să folosească robotul de bucătărie, nu se poate abţine să nu citească literele din instrucţiunile lipite pe el; dacă trebuie să folosească un minut cuptorul cu microunde, va staţiona în faţa lui, citind – a suta şi-a mia oară – instrucţiunile afişate pe el – ce fel de vase să nu introduci acolo, cum să procedezi în caz de avarie... – iar

atunci când merge la baie şi stă în faţa aparatului de încălzit apa nu se poate abţine să nu citească de la un capăt la altul instrucţiunile care spun ce să faci dacă se opreşte automat din cauza gazelor arse... Chiar dacă până acum nu s-a oprit niciodată – în cincisprezece ani de când îl am,- aparatul, nu William, că Will e mai tot timpul defect,- William al meu tot le mai citeşte şi le răsciteşte...

- Îmi place William al tău, i-a spus atunci mami.

- Mami Delvorah e şi mai şi! – i-a spus atunci Sean: Fiindcă ea citeşte cuvintele şi acolo unde nu sunt cuvinte! Mami citeşte şi cuvintele scrise pe ape... şi stă aşa, la malul mării ore întregi...

- Acum îl găsiţi la Royal Irish Academy, dacă vreţi să vorbiţi cu el... Iar dup-amiază e la Trinity College, în Old Library. După cinci e-n sala de la parter: Turning Darkness into Light... O să-l găsiţi negreşit: întrebaţi doar de Will Gallagher...

- Trebuie să ajungem mai întâi la Rotunda Hospital, a lămurit-o mami, acolo unde a născut Sarah!

- A născut la Muzeu? – s-a mirat Morrie.

- Nu ştiam că Rotunda e muzeu! – i-a spus atunci mami.

- Capela am văzut-o de mai multe ori: este un imn închinat maternităţii. Statui peste statui...

- Li se face statuie tuturor femeilor care nasc? – a vrut să ştie Sean.

- Ei, nu chiar: încă n-au devenit naşterile chiar atât de rare! Însă o să devină, dacă nu ni se schimbă „de sus" condiţiile de existenţă, a spus Morrie. Uite, dacă naşterile ar avea loc aşa cum a spus Delvy, aş fi acceptat şi eu să mă învălui într-un glob de foc sau într-un nimb de fericire. Cu condiţia ca acele cuvinte şoptite de Willy la ureche să nu fie instrucţiunile de pe Kitchen-robot...

Morrie nu se dezminte niciodată, am gândit eu atunci. Eram însă sigură că Willy al ei era un individ pe cinste, dacă putuse să supravieţuiască întâlnirii cu o creatură ca Morrigan! Era în tot cazul un Supravieţuitor...

- Cred că ştiţi cum să ajungeţi... o luaţi drept înainte până în Merrion Square, de unde-aţi venit ieri seară, apoi pe Leinster Clare Street şi Nassau Street până la Trinity College, ocoliţi pe Westmoreland, treceţi O'Connell Bridge şi mergeţi tot înainte pe O'Connell Street până în Parnell Square: acolo, în parc, pe Parnell Street e Rotunda... Şi Gate Theatre, dacă vă interesează...

A spus totul dintr-o suflare, încât am crezut că tot într-o suflare vom ajunge şi noi. N-a fost chiar aşa, că am traversat juma' de oraş, însă o forţă simţeam că ne atrăgea într-acolo, aşa că nu ne-am plâns niciunul de oboseală.

- Ce e cu Ţeapa asta? – a întrebat Sean dintr-o dată.

- Vai, Sean, cum vorbeşti? E o lucrare de artă. E Monumentul Luminii: „The Spire". Săgeata a fost concepută de Ian Ritchie în cinstea Noului Mileniu...

- Atunci de ce nu e nici o lumină în ea?

Hotărât lucru, Sean ştia să spună lucrurilor pe nume.

- Cum să aibă lumină? Că doar e din piatră, a spus mami.

- Vreau să spun: De ce n-are inimă?

E clar. Doar un copil sub zece ani poate înţelege - şi poate să şi spună - că noi irlandezii suntem pe cale să ne părăsim sufletul... Mami a înţeles; înţelegea şi tăcea.

Rotunda Hospital era o clădire cenuşie: de fapt o clădire fără nici o culoare, pentru că se întunecase de ploaie. Am intrat în hol fără nici un entuziasm. Eu şi cu Sean am rămas deoparte. Mami Delvorah o întreba pe o mami în alb:

- Nu vă supăraţi, acum mai bine de-o săptămână sora mea a venit să nască aici. Cred că au trecut chiar două... O cheamă Sarah Loughran.

- Nu este înregistrată nici o Sarah Loughran, a spus cu răceală femeia.

- Poate este înregistrată cu numele Sarah Hallamish, cu numele ei de fată, a mai încercat Delvorah.

- Vă spun că nu există nici Sarah Loughran, nici Sarah Hallamish!

„Cum să nu existe mama?" – m-am revoltat eu de departe, desigur, numai în gând.

- Acum nu mai există, normal, pentru că a murit! – a replicat mami Delvorah. Dar trebuie să fi fost înregistrată undeva, aici...

- Dacă nu mai există, de ce-o mai căutaţi?

Cuvintele cădeau ca nişte lovituri. Delvorah s-a fâstâcit.

- Sunt sora ei! N-o să-mi spuneţi că sora mea nu există!

Femeia în alb s-a mai uitat o dată în documentele de sub birou. Apoi a privit-o pe mami. Privirea ei era albă:

- Sora dumneavoastră, femeia de care spuneţi, nu există şi n-a existat niciodată. Altfel era scrisă aici!...

Pe Delvy a podidit-o plânsul. Fără să spună nici un cuvânt s-a-ntors pe călcâie şi a ieşit afară, la aer. Mi-era atât de milă de ea... dar oare ce erau toate astea?

Ce ni se-ntâmplă?

Va să zică: dacă nu eşti scris, nu exişti! Există doar sufletele ce se prefac în cuvinte...

Nu ştiu cât a durat până şi-a revenit Delvy după accesul de panică. Nu ştiu cât timp a mai fost descumpănită şi cât i-a mai trebuit până să se dezmeticească. Sunt însă sigură că Sean n-a auzit niciun cuvânt. Era prea uluit de ceea ce vedea. A luat-o la picior, aşa, agale, pe coridor, privind oamenii, tablourile de pe pereţi, mă rog, toate, cu o uluire de care numai el era capabil... M-am repezit după el. Nu-mi puteam permite să-l scap din ochi.

S-a oprit în faţa biroului altei femei în alb.

- Ce cauţi tu aici? – l-a întrebat ea. Aici n-au voie copiii! – i-a mai spus cu blândeţe.

Sean stătea şi-o privea pierdut.

- Cum te cheamă?

...N-am mai văzut niciodată o zână atât de frumoasă ca dumneavoastră! – a spus el deodată.

Femeia s-a-ntors şi şi-a chemat colegele:

- Maggy, Sharon, Connie, veniţi repede, că nu mai prindeţi aşa un admirator! Crede că suntem zâne!

- Cele mai frumoase zâne pe care le-am văzut eu vreodată! – a întărit el.

- Şi ai văzut multe zâne la viaţa ta? – a râs femeia arătându-şi dinţii ca perlele.

Eu şi cu mama Sarah ştiam că prima dată când Sean a pretins că vede îngeri, şi noi două l-am întrebat cum sunt, iar el a spus: subţiri şi cenuşii, ca două săbii încovoiate, „îngerii" lui fuseseră doar două gene întoarse, sau răsucite... Dar acum „zânele" lui erau evidente, şi cine ştie? poate că le ştiuse citi inimile... în tot cazul, Sean al meu era acum în braţele „zânelor", îndopat cu bomboane de ciocolată, şi povestindu-le vrute şi nevrute... M-am ferit să intervin. Şi bine-am făcut. Femeia desemnată ca fiind cea mai frumoasă dintre zeităţi a pus mâna pe telefon şi a început să-şi noteze conştiincios ceva, până ce a umplut jumătate de pagină. Apoi i-a dat foaia lui Sean:

- O dai lu' mami Delvorah, da? Nu uiţi?! Să meargă la „Conac"!

„Conacul" – „The White Mansion", cum îi spunea toată lumea, era Rezerva specială, dincolo de Rotunda.

- Şi ea este sora ta Alicia, nu-i aşa? – l-a mai întrebat Frumuseţea. Să ai grijă de el Alicia, să nu ţi-l ia zânele!

Am mulţumit politicos şi-am plecat.

Mami Delvy l-a îmbrăţişat pe Sean mai-mai să-l sufoce. Sean i-a întins în cele din urmă biletul:

- Mi l-au dat zânele-mirese! – a spus el hotărât.

- E toată echipa doctorului Liam O'Connolly – cea care a asistat-o pe mama! – i-am spus eu de dinainte, fiindcă fusesem nerăbdătoare şi citisem biletul: asistentul James Zalman şi surorile Hannah Safrin, Branwen Sheridan şi Megan Hilliard!

- Să mergem acolo! – a spus Delvy. De parcă am mai fi putut face şi altceva.

Era aproape. Sau poate că toate căile sunt mai uşoare atunci când le cunoşti numele. „Conacul Alb" era clădirea cea mai elegantă din Dublin, aşa, strălucind ireal printre copaci. La terasa centrală urcau zece trepte semirotunde. Ferestrele erau ogivale. Uşa de la intrare, albă, avea deasupra o dantelărie în evantai, ca o scoică uriaşă. Coloanele albe, corintice, adăugau eleganţă şi nobleţe unei atmosfere de dincolo de veac şi de lume.

- Parcă e Casa eternităţii, a spus Sean, de parcă mi-ar fi citit gândul.

- Sper că n-o să aşteptăm o eternitate! A spus mami, care se aştepta la ce era mai rău. Ce să-i faci, la spitale se-aşteaptă.

Noi n-am aşteptat. Noi eram cei aşteptaţi. Doctorul Liam O'Connoly a venit la noi cu un aer familiar, de parcă ne-am fi cunoscut de când lumea. Dar poate că aşa este firesc, creştineşte, să ne iubim mai înainte de-a ne cunoaşte.

- Eu sunt Delvorah Hallamish! – s-a prezentat mami dându-i mâna.

- Condoleanţe, Miss Hallamish! Sora dumneavoastră a fost o luptătoare... Totuşi, nu înţeleg...

- ...De ce mai sunt aici? – i-a continuat ea gândul.

- Da...

- Am venit pentru fiul ei!

- Pentru David? Oh, bietul de el...

- De unde ştiţi că-l cheamă David? V-a spus ea de dorinţa ei?

- S-a întâmplat un lucru deosebit de ciudat, dacă pot spune asta, când ne găseam în condiţiile unei serii de operaţii de zece ore. Parcă eram în transă, şi eu, şi asistentul, şi surorile... Şi în plus, acest caz, al Sarei Loughran, deosebit de grav... septicemie aproape generalizată... N-am mai avut nici o şansă...

- Ştiu că sunteţi un medic foarte bun: un medic excepţional. Dar nu pentru asta am venit. Am venit pentru copil! – a spus ea la sfârşit, accentuând fiecare cuvânt din cele din urmă.

- Mă tem că tot nu înţeleg...

- L-am deshumat pe micuţ: mai bine zis, am deschis cavoul familiei. Cadavrul e al unui copil de cel puţin un an. Nici nu mai este nevoie de expertiză medicală, - dar oricum o s-o facem! Mi s-a promis.

- Deci spuneţi că este vorba de o nefericită substituţie a două trupşoare...

- Din care unul poate că era viu!... a continuat mami Delvorah.

- Imposibil! Absolut imposibil, a mai spus doctorul. Era mort! Chiar eu am semnat certificatele de deces... Era complet mort, Miss, dacă mă-nţelegeţi... nu mai era nici o pâlpâire de viaţă în el... Şi nici în ea... Îmi pare tare rău...

- Spuneaţi că s-a petrecut ceva ciudat...

- Aah...nu cine ştie ce... nu e ce vă aşteptaţi... sora dumneavoastră, o femeie extraordinară, v-am spus, a înţeles după cele trei ore că nu mai are nici o şansă şi că se stinge, şi a constatat cu spaimă că şi copilaşul se pierde, mai mult, că o ia înaintea ei, şi atunci l-a rugat pe asistentul meu James Zalman să-i boteze copilul în regim de urgenţă... Apoi, fără să mai aştepte, l-a botezat ea însăşi... în sângele ei... şi-a murit.

- Cine i-a luat trupul?

- Nu ştiu... eram epuizat. Ştiţi, am luptat pentru viaţă... Lupta mea se terminase.

- Unde sunt duse trupurile celor ce au murit?

- În camera rece... la subsol. Trebuie verificate actele... deşi, o atare greşeală... Nu ştiu... e de neconceput. Nu s-a mai întâmplat aşa ceva niciodată. E fără precedent.

- Putem vorbi şi cu asistentul dumneavoastră?

- Desigur. E-aici. Acum vă rog să mă iertaţi. Sunt foarte obosit. Trebuie să mă retrag.

O uşoară înclinare a capului - şi a plecat.

Asistentul avea o altă variantă:

- Eu sunt cel care i-a botezat copilul: l-am numit David, după dorinţa ei... Eu am turnat apă curată pe creştetul lui mititel... apoi l-am înfăşat direct în giulgiu de in... Îmi pare nespus de rău, doamnă, dar nu s-a mai putut face nimic... Nu ne-am mai confruntat demult cu o astfel de situaţie fără ieşire...martori neputincioşi, asta suntem... Nu. Nu ştiu cine i-a dus corpul în camera de la subsol. Cred că a fost dus pe aceeaşi targă cu doamna. Nu cred că doamna ar fi dorit să se despartă vreo clipă de el, nici după moarte. Maternitatea nu se sfârşeşte niciodată, nici măcar odată cu moartea. Maternitatea e veşnică.

Sora Branwen Sheridan, sau Sherman, nu mai ştiu, o femeie deosebit de energică şi de corpolentă, a venit la noi abia către prânz:

- Mă iertaţi, am auzit că vreţi să vorbim despre Sarah Loughran. O tragedie cum nu s-a mai petrecut de mult timp. Ştiu că pare neverosimil, în timpurile noastre moderne să mai moară cineva aşa, subit, fără să se poată face nimic. Nimeni nu e însă vinovat, vă asigur...

- N-am venit să acuz pe nimeni. Vreau doar adevărul. Ce s-a întâmplat cu copilul?

- Ce să se-ntâmple? A murit. S-a născut abia suflând. N-a ţipat deloc, aşa cum este normal. Mi s-a părut c-a şoptit ceva, nişte cuvinte neînţelese, însă desigur, asta a fost doar o impresie de-a mea. Niciun copil nu poate să articuleze nimic la vârsta aceasta. Vă spun asta doar ca să vă daţi seama cât eram de epuizaţi. Ne înţelegeţi, eram cu toţii extrem de obosiţi, domnul doctor operase neîntrerupt de mai bine de opt ore, şi nu mai gândeam normal. Eram ca în transă. Da, doamna ne-a cerut insistent să îi botezăm copilul. A înţeles situaţia mai bine decât oricare din noi. Uneori trebuie să te resemnezei, înţelegeţi? Să accepţi realitatea.

- Mie mi se pare că a luptat chiar şi împotriva realităţii. Şi-a asumat un risc imens. Şi-a pierdut. Totuşi, este o mângâiere că David a fost botezat.

- Da, este o mângâiere, aveţi dreptate. Eu l-am botezat. Am pus mâinile pe el şi am rostit cuvintele. Nici n-a mai fost nevoie de apă, pentru că ochii albaştri ai doamnei, privind la el, erau ca marea. Desigur, am făcut gesturile doar ca să-i facem doamnei pe plac. Era ultima ei dorinţă. Sper că nu aveţi de gând să ne reclamaţi?

- Nicidecum. Dimpotrivă. Vă mulţumesc.

- Ce veţi face acum?

- Nu ştiu. Trebuie să identificăm copilul. Probabil că se va face expertiza ADN a tuturor copiilor care-au trecut pe aici în ultimele două săptămâni, morţi sau vii...

- Desigur, morţi sau vii... – a îngânat-o sora Branwen pe mami.

- Am înţeles că în „Conacul Alb" aveţi şi secţie de pediatrie...

- Da, domnul doctor O'Connoly mi-a spus de substituirea nefericită. O confuzie, desigur, aici nimeni nu procedează cu intenţie. Se poate ca celălalt copil să fi fost părăsit în hol de-o femeie nevoiaşă, când şi-a dat seama că nu-i poate plăti spitalizarea...

- Doamne, ca-n Evul Mediu! Ca-n Marea Foamete! Ca-n timpul Răscoalei din 1916! – s-a revoltat mami.

- Din păcate, încă se mai întâmplă... Şi poate că se va întâmpla şi de-acum înainte, cât timp vor exista oameni nevoiaşi...

- Nu ştiţi unde le pot găsi pe celelalte două surori care au asistat...

- Şi-au luat concediu, amândouă. La distanţă de câteva zile. A, şi mai era infirmierul. Iosold O'Gliasain. Şi el e-n concediu. E vremea să ne mai odihnim toţi, ce să-i faci...

Niciunul din ultimii trei nu era de găsit. Cu toată bunăvoinţa doctorului O'Connoly, care ne-a dat adresele tuturor şi a promis să ne caute la adresa lui Morrie, n-a fost chip să-i găsim. Parcă intraseră în pământ.

Nu ştiam ce să citesc în ochii Delvorei. Şi nici dacă era ceva de citit. Ochii ei erau exact ca ai mamei. Exact ca ai mării. Puteam să citesc în ei disperarea şi speranţa în unul şi acelaşi timp. Valuri, valuri ale inconsecvenţei stăruitoare... Disperare şi neputinţă, solitudine în mijlocul oamenilor, stingherealã. Pe de altă parte însufleţire, speranţă nebunească, în pofida tuturor evidenţelor. Poate chiar faptul brut al dispariţiei celor trei o însufleţea. Ştia, ca şi mine, şi nici o expertiză din lume nu-i va putea schimba vreodată convingerea: copilul e viu! Expertizele sunt doar pentru morţi. Iar el era viu!

Ştia. Era femeie. Noi simţim asta. Şi eu o simt. Şi eu sunt femeie. Am deja 12 ani.

Copilul e viu.

Capitolul X

My Eire

Înainte să ne-ntoarcem la Morrigan ne-am oprit la Trinity College în Old Library şi l-am luat pe William Gallagher. Ne-a condus James Zalman cu maşina lui, după ce mi-a spus că merge în aceeaşi direcţie. Aiurea, - locuia dincolo de Irish Museum of Modern Art,- şi ocolul era prea mare ca să nu dea de gândit. Nu se prea grăbea s-ajungă acasă. Mi-a făcut curte tot drumul. La început am fost puţin suspicioasă, apoi suspiciunea s-a accentuat. Apoi mi-am dat seama că îl intimidez. Eh, nimic neobişnuit, mi s-a mai întâmplat. Mi se va mai întâmpla. Îi tremura vocea. Ca unui liceean. La Trinity am coborât, i-am mulţumit politicos, şi i-am spus că de aici e aproape şi vom merge pe jos. S-a bosumflat ca un copil. Eh, nu era primul bărbat pe care-l lăsam cu buza umflată. În fond sunt cu toţii nişte copii mari. Imaturi. Şi, oricum, nu am eu timp de prostiile lor. Am destui copii de crescut. Şi voi avea încă unul.

Doamne, de l-aş avea!

William era neschimbat. Aceeaşi figură de savant pierdut, cu ochelarii la rădăcina nasului şi cu părul veşnic zbârlit: nu existau în părul lui nici măcar doi vectori care să-şi împărtăşească aceeaşi direcţie...

Acasă la Morrie am dat de Alasdair. Părea nespus de obosit. Parcă nu dormise de două zile. De când l-am întâlnit ultima oară, în Corcaigh.

- Păi nici n-am dormit...

I-am împărtăşit experienţa de la „Conacul Alb”. El trecuse pe la „Sala de Aşteptare”,- un pub din faţa Spitalului

Rotunda, în care în genere obişnuiau să aştepte viitorii taţi. Llyr Loughran fusese acolo. Mai multe nu ştia, sau nu voia să îmi spună. L-am întrebat îngrijorată:

- Crezi că e vorba de o răpire?

- Cuvinte mari, puiule. Oricum, oamenii mei se ocupă deja de asta. O să te ţin la curent.

„Da, ce să zic! Ca şi până acum... Tu şi oamenii tăi invizibili... Şi nimeni nu mi-a mai zis până acum „puiule”! Sunt femeie în toată firea...”

M-am bosumflat.

- Nu mai fă boticul ăsta, că dacă nu eşti atentă o să cucereşti pe cineva!

Continua să mă tachineze. M-am enervat.

- Sunt lucruri pe care este mai bine să nu le ştii, ai înţeles? – mi-a mai spus. Altfel ai să ajungi ca mine...

- Cum, nebărbierit şi cu ochii împăienjeniţi?...

- ...să nu mai ai somn de griji!

- Lucrurile sunt chiar atât de grave?

- Poate că-n cazul tău nu! Dar am agenda plină de poveşti horror: răpiri de copii, trafic de organe... Sunt oameni care nu se dau în lături de la nimic. Gândeşte-te, Delvy, Irlanda ta nu este aceeaşi cu Irlanda mea! Irlanda mea este foarte crudă: e neîndurătoare. Şi-aşa a fost dintotdeauna.

- Şi nu pot ştii nici cine te-ajută? Ce mai face Padraig Aogain? Şi-a revenit?

- E bine. L-am pus să te urmărească. Să nu te scape din ochi. Să aibă grijă de tine.

- Alasdair, ce se întâmplă?

- Poate că nu se întâmplă nimic. Dar nu-mi pot permite să risc.

- Dar... pe Padraig nici nu l-am văzut... Cum...?

- Nici nu trebuie! Înseamnă că şi-a făcut datoria aşa cum trebuie... nu ca data trecută...

- Doamne, tu nu poţi să uiţi şi să ierţi?

- Nu-mi pot permite luxul acesta...

- Şi... E aici şi Eoghan O'hAdhmaill? Eşti cu toată echipa?

- Nu... pe Eoghain l-am pierdut acum şase luni.

- Cum... cum a murit?

- A murit cu onoare. În locul lui e acum Max Kavanagh. Îl ajută şi O'Shaughnessy.

- Şi totuşi, nu poţi să-mi spui...

- Acum nu. Dar, cine ştie? Poate că, odată, Irlandele noastre se vor întâlni... Şşşt... uite că apar copiii...

Venea William din dormitor. Sean şi Aleythia îl ţineau unul de-o mână şi unul de cealaltă. Parcă se temeau să nu-l scape.

- Mami, unchiul Willie e plin de poveşti...

E bine, dacă a ajuns deja unchi...

- Cum, că mie nu mi-a spus decât una... s-a revoltat surâzând Morrie în timp ce aranja vasele la bucătărie. M-a convins să rămân în Dublin-ul ăsta mohorât cu „texte" despre Stejarul lui de Lumină...

- Dar asta nu-i o poveste... Este perfect adevărat.

- Stejarul de Lumină?... a tresărit Sean.

- Da... nu-l poate vedea decât el... a spus Morrie cu tot scepticismul din lume şi cu o oarecare resemnare. „Texte", numai bune de cucerit provinciale naive...

- Dar... îţi jur, Morrigan: l-au mai văzut şi alţii, nu numai eu... Crede-mă... trebuie să mă crezi...

- Dah... halucinaţii de bibliotecar ofticos...

- Şi unde-i Stejarul? – a intervenit Sean.

- Sean! Nu e politicos să îi întrerupi pe cei mari! – l-am repezit.

- În Saint Stephen's Green! – s-a repezit William să îi răspundă, bucuros că are un interlocutor atent şi dispus să creadă. O minte deschisă, cum spunea tata...

- Lângă memorialul lui Yeats – l-a lămurit Morrie, în continuare îmbufnată. Pentru cine l-o fi văzut...

- E cumva într-un univers paralel,- ca Paradisul pierdut... a spus Willie. Nu ştiu cum să explic...

- Dacă nici tu... l-a tachinat Morrie. Un specialist în cuvinte, un colecţionar de vorbe goale... Nori de furtună, roşii, fără de apă... purtaţi aiurea de vânt...

- Şi Stejarul de Lumină nu este singurul... mai sunt în Dublin şi alte locuri... locuri de putere... locuri ale Luminii, pline de lumină... Am o hartă întreagă...

- Putem şi noi să vedem harta? – l-a întrebat Sean.

- Se află-n Sefer Raziel...

- Ce este Sefer Raziel?

- E Cartea de safir a Arhanghelului Raziel: o carte gravată în safir şi care conţine toate tainele Universului...

- Safirul este albastru?

- Este albastru...

- Cartea este atunci ca o mare încremenită?

- Da, puiule, e ca o mare împietrită...

- Şi cine este Arhanghelul Raziel?

- Raziel înseamnă în Eabhra „Secretul lui Dumnezeu". Raziel este unul din cei zece Arhangheli ai Stăpânirii – „îngerul ţinuturilor secrete şi căpetenia misterelor supreme". În Cartea lui de safir, Dublin-ul e ca o mână imensă: o mână de safir sau topaz ce iese din Marea Irlandei ca să binecuvânteze Insula de Smarald... Degetul mare al acestei mâini e către Wicklow, arătătorul spre Kildare, şi celelalte trei degete spre Westmeath, Meath şi Drogheda. Da, aşa pare harta de safir: ca o mână în binecuvântare. Dumnezeu hirotonind Irlanda întreagă... „Neam sfânt, seminţie aleasă, preoţie împărătească, popor agonisit de Dumnezeu..."

- Şi care sunt locurile de putere ale acestei hărţi?

- Mai întâi trebuie să ştii, Sean, că mâna de safir arată fiece lucru aşa cum a fost el în momentul creaţiei, sau în

momentul în care a răsărit în existenţă...E o hartă a destinelor şi vocaţiilor... e o ţesătură de chemări, de şoapte seducătoare... O hartă a cunoaşterii adâncului veşnic, a inimii primordiale a fiecărui lucru. Din această căuză, cel ce o caută, adică noi toţi, caută de fapt readucerea propriei frumuseţi în ea însăşi! Un poet caută locaţia cântecului fără de sfârşit, izvorul de putere pentru fiece cântăreţ, darul de vrajă al cuvintelor ce au puterea să stârnească ecouri în inimi şi să dăruiască lumină... Un maestru caută locul măiestriei, izvorul zborului nemărginit al minţii... Locaţia înţelepciunii e căutată pentru izvorul tainelor dezvăluite, pentru frumuseţea sfântului adevăr... Locaţia sufletului maestrului rugăciunii este un spaţiu al focului... În locaţia regalităţii, adică a stăpânirii de sine, se vede spectrul coroanei... Şi tot astfel cu toate... harta e nesfârşită.

- Nu putem să mergem acum?

- Unde, Sean?

- Să străbatem harta...

- Unde ai vrea tu să mergi? Unde ai vrea tu să rămâi?

- Nu ştiu... Eu sunt doar un copil...

- Unde, Sean? Unde? Trebuie ca să spui...

- Unde mă cheamă inima...

- Lângă Irish Museum of Modern Art, într-un loc neştiut, se află *bagheta esenţelor tainic ascunse*: ea are puterea de a extrage din fiecare fiinţă propria voce a inimii. Şi inima vorbeşte cu propriul ei glas. Cu ea poţi înţelege orice lucru, orice fiinţă, din însăşi inima sa!... În imediata apropiere, în Kilmainham Gaol, pe-o mare parte din întinderea temniţei se-ntinde *tărâmul armelor ce cresc din pământ*. Arme de oţel, de lemn cu esenţă tare, arme de fier şi de-argint, se ivesc din pământ odată cu duhurile roşii ca sângele ale mâniilor veşnic înnăbuşite. De-acolo îşi ia puterea Alasdair...

- De unde-ai ştiut? – l-a întrebat acesta pe William brusc.

- De-acolo se hrănesc cu jăratic şi cu mânie, inconştient, toţi irlandezii când simt că-i ia toropeala sau descoperă că s-au moleşit... În Smithfield Village, lângă Saint Michan Church, e *locul hergheliilor gândului*... Nu e un simplu târg de cai cu ciclu lunar, ci oamenii frecventează locul de putere al cailor gândului. Oamenii vor putere şi aur... Prea puţini vor puterea de a gândi, puterea spiritului...

În Oxmanstown, chiar lângă Dublin Writers Museum, se află *ochiul de obsidian*: ochiul capabil să vadă umbrele începutului începuturilor, privirea de care nu s-a îndepărtat răsuflarea Neantului. Ochiul negru se sprijină pe adâncurile eternităţii şi pe pământul natal. Iar vizavi este *piatra lacrimii*: Garden of Remembrance nu este doar Memorialul răscoalei din 1916, ci acolo se află bijuteria cu vocea şi valoarea tuturor suferinţelor lumii! Şi dacă cobori către Abbey Theatre vei asculta *cântecul sacru*: vocea din care se naşte timpul. Cântecul ce dă naştere curgerii veacurilor. Aici omul sacramentului literar cheamă din neguri cuvintele şi generează timpul; el cheamă eternitatea să se prelingă în noi şi să treacă în suflete, gânduri sau existenţe. Şi cântecul sacru asistă trecerea oamenilor pe aripa dulceţilor veacului spre moarte. Şi cuvintele marii unificări – cuvintele care ne amintesc de solidaritatea fiinţială a tuturor lucrurilor şi făpturilor – creează aici melodia fiinţială a sufletelor, fiecare cu propriul ei timp... pe Eden Quay stai şi te-ntrebi: Oare ale cui sunt toate aceste lacrimi? Şi Liffey curge şi curge... Şi nu-ţi răspunde. El ştie numai atât: Că atâta vreme cât n-a ajuns la sfinţenie, fiece om este răspunzător de toată dezordinea Universului... de toate nefericirile...

Încă nu s-a născut *copilul de aur*... sau, cine ştie? Poate că deja s-a născut... Copilul ce înţelege toate mai înainte de a vorbi, şi care la început nici n-are nevoie să glăsuiască: oricum, toate lucrurile i se supun. El surâde lucrurilor, iar lucrurile îi povestesc viaţa şi esenţa lor, vibrează de dorinţă la

simpla lui atingere; ele îi încredinţează *copilului de aur* taina lor, - chemarea lor de a fi...

- Unde se va naşte copilul, Willie? – l-a întrebat Morrie înduioşată de-un gând. Unde trebuie să se nască – pe harta ta?

- În Parnell Square, undeva, nimeni nu ştie precis locul. Poate chiar în Rotunda. Se spune că el va şti să găsească *menora gândurilor* şi-i va aprinde toate cele şapte lumini, iar strălucirea sfântului candelabru va pătrunde atunci gândurile tuturor oamenilor de-aici, tuturor oamenilor neştiuţi. El se va aşeza pe *tronul clarviziunii*, acum de negăsit în Royal Irish Academy, şi va străvedea toate inimile din ţara Duhului Mării...

- Ce frumoasă poveste... a spus Aleythia gânditoare.

- Dar nu e o poveste, Aleythia. Este mai mult o speranţă... Mesianismul irlandez are forme neştiute... Ştii cum se spune nu? „Frumosul este splendoarea Adevărului”... Platon a spus-o, aşa mi se pare... Ar trebui să ştii asta, mai ales tu, care porţi numele Adevărului.

- Numele Adevărului?

- Da: Aletheia înseamnă în limba elină „Adevăr” şi totodată „Alergare divină”...

Aleythia a căzut pe gânduri. Apoi a izbucnit:

- Ştiu unde e David! O să-l găsim chiar acolo, cu oricine-o fi!

- Unde, Aleythia?

- E-n parcul Phoenix! Sau, cel puţin, pe-acolo trece adesea! Cu cea care-l plimbă. Acela e locul lor de putere!

- Dar Phoenix este o transliterare greşită a expresiei „ fionn uisce”, care în Gaelic înseamnă „ape clare”... a încercat Willie s-o potolească. Nu-i vorba de nici o renaştere...

- Cu-atât mai mult: renaşterea este din ape, şi nu din cenuşă! Poate că oamenii numelui celui din urmă au fost cei ce-au avut dreptate, mai multă decât oamenii originilor!

- Uite ce e, Willie, am intervenit eu, tata obişnuia să afirme că poveştile au rolul de a curăţa şi reface *canalele cereşti ale sufletului*, iar acum ne-am trezit noi înşine într-una din ele...

- Noi înşine suntem o poveste, mami... a spus ea. Cine ştie cine o scrie?

- Oare ce-o fi gândind el? s-a întrebat Sean.

- E un „el”?

Sean nu mi-a răspuns.

- Spune-mi, mami, spune-mi povestea care suntem... a rugat-o stăruitor Sean.

- Mâine o să ne plimbăm în Parcul Phoenix, am decretat eu.

- Şi mâine şi poimâine, până o să-l găsim... a spus Aleythia hotărâtă.

N-o mai văzusem niciodată atât de sigură pe ea, atât de vehement de hotărâtă. Era molipsitoare. Dar ce altceva aveaam de făcut?

- O să mai trimit pe cineva să fie cu voi, mi-a spus Alasdair.

- Nu e nevoie, Alasdair, i-am spus eu: Dacă Marea este de partea noastră, cine mai poate să ne stea împotrivă?...

Capitolul XI

Suflete de argint

Până mai ieri nu mi-am dat seama de aceasta. Însă acum sunt sigură. Da, perfect sigură. Copiii mei văd diferit. Sean şi Aleythia văd lumea complet altfel. Aleythia vede oraşul oarecum discursiv; mintea ei „păşeşte" cumva de-a lungul străzii şi vede ferestrele caselor, cu cercevelele lor albe, uşile cu semisfere perfecte deasupra, decorate ca nişte scoici imense, vede colonade şi copaci, vede oamenii trecători... Pe când Sean le vede pe toate de sus, ca şi cum ar păşi în văzduh peste planul oraşului. El merge cumva pe deasupra lucrurilor, ca un zburător în înalt; priveşte lumea de dedesubt ca pe o hartă imensă, căutând mai ales numele, nu fiinţele...

- Mami, spune-ne o poveste, - Aleythia m-a trezit din visare.

Suntem în Parcul Phoenix şi oricum nu avem altceva de făcut decât să ne plimbăm şi să vorbim.

- Spune-mi o poveste – a insistat ea, chiar dacă ştie de dinainte că o va primi.

- Bine, dar vă previn de dinainte că nu ştiu să spun decât poveşti adevărate. Există lumi în care tot ceea ce spun s-a întâmplat.

- Da... Există lumi... a spus Sean.

- Am să vă spun povestea vieţii unui pui de papagal şi a prietenei sale – pisica argintie.

- Cum să fie prieteni un papagal şi o pisică? Şi unde s-a mai văzut pisică argintie? Poate că ai vrut să spui „vulpe

argintie”? Deşi, niciuna din ele nu cred că s-ar putea împrieteni cu un animal zburător!

- Şi papagalul şi pisica erau argintii: dar nu la trup, ci la suflet. Eu îţi vorbesc despre suflete, nu despre trupuri aici! Cât despre vulpea argintie, din câte ştiu eu, ea este singura vietate din lumea aceasta la care culoarea şi forma trupului coincide cu culoarea şi forma sufletului. Şi lacrimile ei sunt perle de lumină curată...

- Perle de lumină?

- Da, însă astăzi nu despre vulpea cu suflet identic trupului vă voi vorbi, ci despre cu totul altceva: despre prietenie şi despre dreptul sufletului să viseze...

- Mi-ai spus cândva, mult înainte, că nu se pot împrieteni decât sufletele- pereche, sufletele ce se aseamănă: trebuie să aibă ceva în comun două fiinţe ca să poată să se împrietenească; mi-ai vorbit despre fluturii ce au în comun zborul, despre fluturii ce au în comun cu florile culorile de pe aripi şi astfel se împrietenesc cu ele, iar florile continuă să creadă că fluturii sunt petale înaripate – că-s flori zburătoare... Dar ce pot avea în comun un papagal şi-o pisică?

- Zborul... E vorba de o pisică înaripată, dar care încă nu ştia că poate să zboare... Era ignorantă şi nu-şi cunoştea propria fire... Era aşa, ca tine acum, blocată în propriile prejudecăţi...

- Ei, şi tu... dar asta-i prea gogonată: o pisică zburătoare...

- O pisică la fel ca toate pisicile, Aleythia. Tu oare ce crezi că fac pisicile când dorm?

- Exact: oare ce fac pisicile când dorm? Că dorm de nu se mai plictisesc din dormit! – a spus Sean.

- Eu am să vă povestesc despre o pisicuţă cu aripi de vrăbiuţă, care la început zbura foarte jos – razant cu pământul , apoi s-a înălţat tot mai sus, i s-au desfăcut aripi mai mari, însă tot zbura razant cu coroanele copacilor. Îi era greu să-şi

depăşească ignoranţa de sine şi prejudecăţile ancestrale: prejudecăţile neamului ei de demult.

- Deci pisicile pot să zboare dar nu ştiu asta? Dacă ar şti ar zbura? Aşa? – s-ar desprinde de pământ pur şi simplu?

- Şi oamenii pot să zboare, dar nu o ştiu... deci este o povestire despre oameni, nu-i aşa? O fabulă...

- E o poveste despre cum pot afla şi oamenii şi alte suflete ceea ce sunt în realitate şi ceea ce pot să facă! E o poveste despre puterea eliberatoare a visului, şi despre aripile minţii în universul credinţei...

Papagalul şi pisicuţa erau în aceeaşi cameră. Papagalul era prizonier într-o colivie aurită, iar pisicuţa, ca toate pisicuţele ce se respectă, dormea pe sofa sau pe o canaapea, nu mai ştiu...

- Dacă n-ai mai dormi atâta, m-ai putea elibera... a spus deodată papagalul, după o îndelungă chibzuinţă.

Era cu adevărat disperat, dacă se hotărâse să apeleze la o pisică... Se simţea oarecum umilit că fusese nevoit să îi ceară aceasta, dar nu mai avea încotro...

Pisica a deschis un ochi, apoi l-a închis repede la loc.

- Trezeşte-te, altfel ai să-ţi petreci toată viaţa dormind! i-a mai spus pasărea.

- Destinul meu e să dorm! – l-a repezit pisica mai înainte s-adoarmă la loc. Somnul este vocaţia mea existenţială! – a mai rostit ea solemn, ca trezită dintr-un coşmar, rostind cuvinte care parcă nici nu erau ale ei. Probabil halucinaţii ale unui somn în faţa televizorului uitat aprins.

Papagalul nu se lăsa, şi probabil că într-un fel numai de el ştiut, reuşea să i se insinueze chiar şi în somn.

- Uite, gata, m-ai trezit, - a cedat pisica într-un târziu. Ce vrei de la mine? Nu vezi că sunt ocupată?

- Şi mă rog, cu ce te ocupi?

- Am treabă!

- Ce treabă ai tu?

- Mă concentrez să dorm! Mai aveam puţin şi somnul ar fi fost perfect! – a mai spus mâţa.

Pesemne că era vorba aici de o pisică perfecţionistă, ce nu se mulţumea cu darul natural al somnului...

- Şi ce rost are somnul tău? Ce faci în somn? Că nu se vede nimic! – a protestat papagalul din colivia de aur împotriva unui asemenea mod de a vieţui.

- Cum ce fac? Alung şoareci... nu vezi? – s-a revoltat pisica.

- Nu văd nimic. Nu văd nici un şoarece, şi cu atât mai puţin cum tu îl alungi...

- Păi vezi,- i-a spus pisica satisfăcută, ce, de-a dreptul triumfătoare,- eşti nevoit să-mi dai dreptate. Deci am reuşit! Somnul pe care l-am realizat era cu adevărat perfect! – a mai spus ea cu un mieunat languros, cu moliciune satisfăcută.

- Stai, stai, că nu m-ai convins deloc! Cum îi alungi tu pe şoareci dacă dormi?

- Îi alung cu propriul meu miros! Ei simt parfumul minunat de pisică, se sperie, şi nu mai vin!... Înţelegi?Şi eu mă concentrez să fiu cât mai pisică, să fiu cât mai parfumată, să fiu eu însămi din ce în ce mai mult...

- Da, ce să mai spun... a recunoscut papagalul.

- Şi până acum n-au fost plângeri, stăpâna mea este mulţumită, eu sunt răsfăţată, şi totul este perfect...

- Şi nu te plictiseşti niciodată?

- O pisică trebuie să aibă întotdeauna sentimentul datoriei împlinite – chiar dacă i se cere să doarmă la infinit! Mai ales atunci când i se cere să doarmă... a mai spus pisicuţa, făcând acum sacrificiul imens de a mai ţine o vreme ochii deschişi.

- Stai, stai, nu adormi la loc, că n-am terminat! – a strigat papagalul, disperat că o pierde. Nu vreau să te pierd din nou! Mai am o întrebare să-ţi pun şi apoi poţi să dormi chiar şi somnul de veci: cel mai perfect somn din câte există!

- Ce întrebare? Pune-o repede, ca să sfârşit. De fapt, sunt sfârşită de oboseală. Sunt atat de ostenită, încât numai curiozitatea mă mai ţine trează... o clipă.

- Întrebarea mea este aceasta: Ce visezi atuncea când dormi?

- Nu visez nimic. Ce să visez? Se poate visa?

- Visezi neantul? Te întâlneşti cu nimicul? Cum e? Cum simţi? Ce gândeşti?

- Hai că eşti bine! M-ai tulburat. Uite, mi-a sărit somnul cu totul! Se poate visa când dormi? Nu am ştiut...

- Se poate visa, se poate chiar călători în locuri necunoscute – perfect reale – în somn, se poate pătrunde în visele altor fiinţe, sau chiar în visele oamenilor, se pot multe, multe! – a început să se însufleţească papagalul, ademenind-o şi pe pisică. Dacă-mi dai drumul din colivie am să te-nvăţ să visezi. Am să te-nvăţ şi pe tine să zbori şi să călătoreşti în vis...

- Sună bine! Accept. Oricum mi-a sărit somnul şi cred că nu o să mai adorm decât atuncea când voi fi convinsă că voi visa aşa cum spui tu.

Pisica s-a ridicat, cu o agilitate uluitoare, a sărit lângă colivia de aur, a zgândărit puţin uşa cu ghearele şi uşa s-a deschis imediat. Papagalul s-a retras în spate, necutezând să se mişte.

- Ce faci? Nu ieşi? L-a întrebat pisica. Te-am eliberat.

- Unde m-ai eliberat? În ghearele tale? Retrage-te şi tu puţin, dacă vrei să ies de aici.

- Nu-ţi fac nimic. Doar dacă nu-ţi vei respecta promisiunea.

- Ştiu că nu vrei să-mi faci nimic rău. Dar ai reflexe de vânător feroce. Mi-e teamă de instinctele tale nebănuite, de instinctele tale de ucigaş. Nu vezi? Eşti o leoaică în miniatură!

- Mă flatezi... Uite, m-am dat la o parte. Uite, plec...

Amândoi erau încă marcaţi de prejudecăţi, prizonieri ai gândirii lor proprii. De parcă ar fi fost oameni. Papagalul a ajuns dintr-un salt la fereastră. Apoi s-a pregătit de un nou salt.

- Încă nu ţi-am spus tot. Mai e o condiţie.

- Care?

- Tu să vii la fereastră iar eu să zbor în copac.

Zis şi făcut. Cei doi şi-au ocupat locurile. Probabil că frumuseţea coliviei de aur ţinuse înlănţuită şi mintea papagalului, nu numai trupul. Cert este că papagalul fusese într-un blocaj cerebral care putea să-l coste nu numai viaţa, ci şi demnitatea. Acum însă era liber şi fericit.

- Şi acum? A întrebat pisica politicoasă. Ai să-ţi ţii promisiunea? Eu te-am scăpat. Dacă nu m-ajuţi, am să mă distrug: am să devin insomniacă, maniacală, pusă pe harţă...

- Gata, gata, nu te mai plânge atât! Am vrut să-ţi arăt şi copacul. Ce vezi?

- Un copac, ce să văd? Şi pe tine în el.

- Vezi ce înseamnă să ai prejudecăţi şi să crezi tot ceea ce vezi? Nu e un copac: e un arbore!

- Bine, un arbore. Copac, arbore, ce importanţă are? O să ne certăm acum pe cuvinte? Asta-i specialitatea oamenilor...

- Ceea ce vreu să îţi spun eu este că un arbore poate să devină altar. Un copac e copac, şi-atat. Arborele leagă însă trecutul prezentul şi viitorul în una şi aceeaşi fiinţă. Vezi, arborele acesta e un stejar şi e un vechi altar al druizilor. E unul din martorii eternităţii.

- Am înţeles: Pe arbore îl cheamă „Stejar". Bună ziua, Domnule Stejar: încântată de cunoştinţă!

- Nu, nu-l cheamă „Stejar". El **e** un stejar.

- Vai, ce complicat eşti...

- Îl cheamă Konhor. Vino şi tu aici, lângă mine. Konhor vrea să te ia în braţe. O să ne-ajute să visăm chiar şi vise de ale oamenilor. Mulţi oameni i-au închinat visele şi

speranţele lor. Ei au murit şi s-au prefăcut în ţărână, dar visele lor au supravieţuit şi sunt aici. Druizii ştiau asta, şi încă o ştiu.

- Eşti şi tu unul din ei? Eşti druid?

- Eu nu sunt din lumea aceasta. Eu nu sunt de-aici: sunt adus de departe – din lumea şamanilor de peste Ocean. Dar druizii nu-mi sunt necunoscuţi.

- Nici n-am făcut prezentările. Şi de fapt nici pe tine nu ştiu cum te cheamă, deşi dormim împreună de-o viaţă întreagă! – i-a spus pisica atunci papagalului, făcând ochii mari.

- Numele noastre de pân-acum nu vor mai avea nici o importanţă în Lumea Nouă. Vântul e cel care o să ne rostească numele – şi mie şi ţie. Bine că suntem aici – aici, unde vântul ştie numele meu! În lumea oamenilor numele noastre sunt colivii: pe tine te numeau Sleeping Sleepy şi pe mine Dreaming Dreamy. Însă în Lumea Nouă, în care-am ajuns, este cu totul altceva. Ai să vezi.

- Când? Când vor fi toate astea? Când am să le văd?

- Acum. Chiar acum. Au dispărut şi trecutul şi viitorul şi nu mai avem decât prezent, un prezent al altei lumi, altui gând. Priveşte-mă cu atenţie. Ce vezi?

- Eşti argintiu. Strălucitor, aproape alb. Eşti imens! s-a speriat pisicuţa. Eşti vultur, nu mai eşti papagal! – a intrat ea în panică: Vulturii vânează pisicuţe!

- Mi-ai văzut sufletul, aşa cum nu l-a mai văzut nimeni până acum. Toate sufletele sunt de argint, căci aparţin lumii argintului. Nu lumii pământului. Aşa e, sunt vultur, dar oamenii mă confundă din cauză că sunt multicolor, din cauză că trupul meu are penajul ţesut din pietre preţioase: agate, topaze, safire, rubine, smaralde din cele mai delicate, diamante de toate formele şi de toate nuanţele, în toate strălucirile. De fapt, şi trupul meu este ţesut din lumină, nu numai sufletul. Dar asta e altă taină. Sufletul însuşi este lumină. Trupul e altă lumină. Sunt lumini şi lumini. Lumina e-n el şi îl poartă. Dar şi

tu eşti argintie, dacă te uiţi bine. Şi tu eşti la fel ca şi mine: un suflet ţesut din lumină în întregime. Putem să plecăm.

- Unde?

- O să zburăm în visare, acolo unde ne vor purta dorinţele inimii, sau acolo unde o să ne cheme dureri şi melancolii, fericiri şi seninătate, pulsaţii de viaţă şi moarte din alte făpturi, din alte inimi, la fel de pline de-argint ca şi fiinţele noastre. Vezi tu? În lumea oamenilor sufletul meu de vultur este atât de ridicol încât ei preferă să mă confunde cu un papagal. Nici nu se uită la forma ciocului meu... Ei nu mai privesc nici măcar aparenţa, - se mişcă numai şi numai în gândurile lor. Sunt prizonieri...

- Şi pe mine mă confundă cu o pisică?

- Tu **eşti** pisică. Acum eşti însă o pisică de-argint, înaripată, şi-am să te conduc în lumea celor ca tine: să fii printre panterele argintii ale Sudului!

- Sunt un pui de panteră care n-o să mai crească niciodată! – s-a jeluit mâţa.

- Te răsfeţi... Ai să vezi cine eşti tu cu adevărat. Deschide-ţi mintea!

- Văd aerul! Văd vântul cum curge ca nişte fire strălucitoare printre ramurile lui Konhor. Iar coroana de ramuri are o aură! – şi vântul... vântul are apele de argint, ape transparente şi lente, atât de molatice şi unduitoare, atât de delicaate...

- Ascultă-i chemarea; şi soaptele... Şoaptele lui sunt vii: sunt fiinţe ale visării şi zborului. Sunt zânişoarele Nopţii şi Somnului. Sunt firele de argint ale însufleţirii văzduhului, suflete ale celui nevăzut!

- Pesemne că am înnebunit! – spuse mâţa. E-atât de frumos! Cum nu mi-am putut închipui... Neasemuit1

- Ascultă-le şoaptele! Lasă-te purtată de vibraţia, de tremurul lor, de felul lor de a fi. Luminile vântului sunt toate însufleţite! Călătoreşte prin nimburile lor şi ţine minte şoaptele

şi luminile! Pregăteşte-te să le atingi. Pregăteşte-te să le cunoşti numele...

- O să zburăm şi prin numele lor?

- Lasă-te purtată de numele lor, aşa cum ai călătorit pe firul lucirilor...

Se auzeau glasuri şi şoapte şi freamăt. Emoţii. Vocile erau cristaline şi treceau pe lângă cei doi ca stelele albe din lumile norului. Zennorah! Kenidillah! Erethya Sheea! Penry `Nelliah, Brea Amaranth, Valadillenya Abra! Verya Nam Annah, Erendyana Tor Gwynah! Varadyanah, Aaleenah, Wlia Ellyah Haza, Rye Aileeah! Leverynolla Blue, Brandollyiah, Blaxhalla şi Orfhalland! Ermelleyana şi Walla Mayerland! Walberagantha şi Shelly Holy! Toate erau o lumină şi mii de lumini. Fire de-argint din ţesătura de aure a visării. Fiicele Nopţii şi ale Neprihănirii. Melhi Adora şi Arangdall! Cessena Llya şi Erlamundanah, Skeg Emessa şi Ara Za `Moryah, treceau cu toate ca nişte şuviţe din pletele timpului răsfirat! Ca nişte ploi orizontale ale plângerii veacului... Orletta, Amarcor, unde sunteţi? Omerganth, Druggan, Allya Ner, Emerlla, veniţi să ne purtaţi gândurile şi fiinţa în însuşi gândul şi însăşi fiinţa voastră de cuvânt! Veniţi să ne-nsoţiţi pe aripile de chihlimbar ale văzduhului. Clithroe Peel, Cardy, Gandall Y All şi Llannarth Never, Glynar Adamant, inimi de înger, pe cine duceţi voi în plinul luminii de sus?

„Un suflet de copil", au spus glasurile ce fuseseră vizate, mai înainte să treacă...

Ry O'Llassya, Llantrisstyanna şi Erelantrystya, surori ale duhurilor de neatins, unde îl duceţi, unde îl însoţiţi voi cu cântarea luminilor voastre?

„Îl ducem în Sha `Arran, la Radjar, în sânul lui Alharr Gwyn! Acolo-l aşteaptă ai săi cu toţii, şi-l cheamă cu chemările de nestăvilit... Acolo-l aşteaptă şi sfânta sa mamă... Îl ducem la ea..."

- Alharr Gwyn e Câmpul Crinilor de Aur din Annwvyn – a lămurit vulturul – din Cealaltă Lume...

- Priveşte ogamele lor! a mai spus încet vulturul alb noii sale prietene – pantera de mătase.

- Ogamele? Ce sunt alea ogame?

- Sunt literele vechi ale druizilor şi totodată închipuirile fulgerului. Priveşte toate aceste fiinţe de-argint cum îşi scriu numele pe foaia văzduhului Nopţii cu înseşi trupurile lor de filigran! Ce faci! – a întrebat el, văzând că pantera lui albă rămâne în urmă.

- Învăţ să citesc! Vreau să le citesc cu atenţie şi să mă bucur. Îmi dau seama că până acuma eram doar o felină analfabetă!

- Shannon! Shannon! Shannon! – s-au auzit vocile repede trecătoare.

- Îţi dai seama? – a observat vulturul alb: Ţi-au dat nume de râu. Numele tău alb, numele tău de mărgăritar va fi Shannon!

- Îmi place! Dar ţie care ţi-e numele?

- Şşşşt! Acum suntem una cu Noaptea. Zburăm prin imperiul tăcerii.

Şi într-adevăr, ogamele străfulgerate ale văzduhului, zânişoarele de cristal dispăruseră în urmă, iar glasurile li se stinseseră în depărtări.

- Să ne odihnim, că am obosit, - a propus felina, ce rămăsese iarăşi în urmă.

- Deşi zburăm cu viteza gândului, să ştii că gândurile noastre nu pot străbate mai mult de 50 de yarzi pe secundă! Zburăm ceva mai repede decât oamenii, care gândesc chiar şi mai încet...

- Să ştii că mie mi-a obosit gândul, a recunoscut felina.

- Şi unde ai vrea să te-opreşti?

- Oriunde... numai să-mi trag puţin sufletul.

- Bine... O să ne aşezăm unde vrei tu, dar îţi spun încă de pe acuma că ai să regreţi!

- Las' că am timp să regret mai pe urmă. Acum nu mai pot!

Şi fără să mai stea pe gânduri, felina a coborât în mijlocul unui câmp.Câmpul era luminat ca de soare, soarele însă nu se vedea. Lucrul acesta o nelinişti.

Pe câmp era o pisică, - o rudă săracă, o felină cu un aer resemnat, - care trăgea la plug. Era mânată de un şoarece. Acesta s-a oprit ca să privească fascinat pantera albă ce coborâse din ceruri.

- Ce faci aici?

- Nu vezi? Ar câmpul. Trag toată ziua la plug. Îmi câştig pâinea de zi cu zi.

- Munceeeşti? Chiar munceşti? Ce loc e ăsta, în care fiinţe aristocrate ca noi sunt obligate să muncească??!

- Aici e Raiul! Raiul împăcării universale...

- Raiul împăcării... cu cine?

- Cu şoarecii. Şi atunci trebuie şi noi să facem ceva ca să trăim: trebuie să muncim.

- Şi ce mâncaţi?

- Pâine. Ca ei!

- Şi... eşti fericită?

- Sunt foarte fericită. Şi nici nu cred că îmi mai pot dori altceva.

- Şi unde locuieşti?

- Într-un bocanc răsturnat. Iar familia şoarecelui stă în bocancul de-alături. Mă rog, fiind mai mic, el a putut să-şi amenajeze mici cămăruţe, antreu, un pod, living, o pivniţă şi chiar un balcon cu hamac de şireturi!

- Şi tu, tu ce faci aici? – s-a răstit mica panteră albă la şoarecele de după plug, care stătea ca prostit, parcă nevenindu-i să creadă.

- Nu vezi? Ar câmpul. Trag toată ziua la plug. Îmi câştig pâinea de zi cu zi...

- Ăştia parcă s-au vorbit! Sunt înţeleşi! – s-a-ntors Shannon spre vulturul alb.

- Chiar şi gândesc la fel! I-a răspuns el. Nu vezi că gândurile lor nu sunt ale lor, ci altul le-a dat în minte ce să gândească şi ce să spună?

- Dacă ăsta e Raiul împăcării, eu una mă lipsesc... a strâmbat din mustăţi Shannon. Şi pe-ăsta micu' am să-l trimit la păscut! Îi trag un şut de-o să se-ntoarcă la viaţa pastorală! Îl învăţ eu să respecte demnitatea unei feline...

- Vezi că e lider de opinie şi are mare influenţă în lumea noastră! – i-a atras atenţia pisica-plugar.

- Şi ce conduce, mă rog?

- E liderul Asociaţiunii Pentru Drepturile şi Libertăţile Pisicii!

- Poftiiiiiiimmm! Ăsta? Piticania asta este menită să-mi apere **mie** drepturile?!!

Şoricelul s-a îndreptat de şale, a dat din cap aprobând toate vorbele pisicii-plugar, şi şi-a încrucişat braţele pe piept, ridicând bărbia.

- Chiar şi ieri am fost cu toţii la miting şi am protestat în faţa autorităţilor, cerând drepturi şi libertăţi pentru noi.

- Aşa e! – a întărit şoarecele.

- Şi pentru ce, mă rog, aţi manifestat?

- Pentru „Dreptul Pisicilor de a Se Sinucide"! – a răspuns imperturbabil pisica.

Iar şoarecele a dat din cap aprobator.

- Ăştia-s nebuni amândoi! Nebuni de legat, s-a adresat Shannon prietenului ei alb.

- Numai acuma ai observat? Şi mai observă ceva...

- Ce?...

- Ei nici nu sunt vii...

- Imposibil!... Adică... cum asta?

- Ei gândesc ceea ce-s puşi să gândească. Ei sunt creaţi odată cu caracterul docil şi cu toate gândurile lor de către altcineva – de către cineva ce generează întreg universul acesta. Nu ţi-ai dat seama că toată lumea asta este artificială?...

- Mă paşte o bănuială teribilă, o bănuială groaznică... Ştiu eu cine poate judeca atât de morbid...

Vulturul alb a început să râdă, să hohotească atât cât poate hohoti o pasăre fără să se strice cu totul de râs:

- Ha ha ha ha ha! Din toate locurile posibile – şi erau o infinitate – tu ai ales să te odihneşti şi „să-ţi tragi sufletul" tocmai în mintea unui şoarece! Te rog să mă ierţi, dar până acum n-am mai râs niciodată, ha ha ha ha ha, şi nu mă pot stăpâni! Ai rămas în sinea ta tot o pisică de casă!

- Stăm în universul gândirii unui biet şoarece? Suntem în visele unui guzgan? Vai, nu m-am simţit niciodată atât de umilită! Atât de ridicolă...

- Nu trebuie să te ruşinezi. Şi eu am fost la fel de ridicol. Gândeşte-te, ce e mai stupid şi mai ridicol pentru un vultur, chiar pui, decât să fie luat drept papagal?

Dar eu sunt chiar pisică! A spus Shannon, apăsând pe fiecare cuvânt.

- Eu însă sunt vultur, nu papagal, şi n-am să mai las pe nimeni să creadă altfel!

Câmpul însorit dispăruse ca prin minune şi cei doi zburau din nou, ca două şuviţe de-argint ale Nopţii, peste tărâmuri de vise şi ţări.

Noaptea era lungă şi ei resimţeau şi sorbeau dorul de-a fi al imensităţii.

*

- Dacă mă laşi, am să te duc în cea mai aleasă lume a rudelor tale, - în Peninsula Pisicilor Athonite!

- Ce fel de lume este aceea?

- E o grădină imensă, cu multe, cu neasemuite porţi spre Lumea Cealaltă. Fiecare poartă spre Annwvyn e totodată o inimă...

Uite pisicile!... a strigat Shannon observând o turmă întreagă de mâţe ce se-nfrupta cu peşte lângă câteva mari bărci pescăreşti.

- Vezi că nu putem sta prea mult aici! – a prevenit-o vulturul alb pe prietena sa. Nu ne este îngăduit!

- Ne-ar trebui recomandare, îngăduinţa expresă a Stăpânei grădinii...

Dar Shannon deja coborâse în mijlocul celor asemenea ei.

- Mă vedeţi? – a întrebat ea pe unul dintre motani.

- Desigur că te vedem! – a răspuns acesta: Suntem pisici clarvăzătoare!

- Sunteţi reali? Şi mă vedeţi cu toţii?... a insistat ea, nevenindu-i parcă să creadă, amintindu-şi experienţa nefericită de dinainte.

- Uite cine întreabă! O umbră albă! Aici aproape cu toţii suntem văzători cu spiritul şi capabili să observăm fiinţele argintii. Ţine de harul locului, a mai precizat el, văzând-o pe Shannon nedumerită. De darul specific...

- Şi ce faceţi aici toată ziua?

- Acum luăm gustarea. Altfel, ne bucurăm de toate. Ne bucurăm şi ne rugăm. Şi iarăşi primim bucurie.

- Nu ştiam că şi pisicile se roagă...

- Când ne aşezăm, avem grijă să stăm cu labele din faţă încrucişate. E felul nostru de a ne închina şi de a mulţumi Cerului.

- Şi nu cereţi nimic? Doar mulţumiţi?

- Ba cerem, cum să nu... Am vrea şi noi să ni se dea minţi mai puternice şi suflete nemuritoare – suflete asemenea oamenilor.

- Oh, dar aceasta nu-i deloc de dorit!... – a exclamat Shannon. Să mergi toată viaţa, ca oamenii, doar pe labele dinapoi! Foarte obositor! – a mai spus ea, extenuată numai la gândul acesta.

- Nu, nu-nţelegi... i-a spus motanul. Deschide-ţi mintea!

- Şi... aveţi vreo speranţă, ceva cât de cât, care să vă dea încredere în aşteptările voastre?

- Daaa... avem multe încredinţări: din toate părţile. Suntem încredinţaţi. Şi sperăm. Ne hrănim cu speranţă.

- Ca de pildă?... a vrut să ştie Shannon.

- Uite, Stăpâna noastră, care este înveşmântată cu soarele, şi luna e sub picioarele ei, şi are cunună din douăsprezece stele, se plimbă în Rai cu un car ceresc numai şi numai de aur, tras de-un leu şi de-un miel. Reţine: un leu – un fel de înger al tuturor felinelor, deci şi al nostru al tuturor! Un suflet nemuritor. Şi există aici, undeva în Sfântul Munte, doi motani contemporani cu noi, care au vazut-O şi chiar s-au gudurat la picioarele Ei!

- Da, e ceva... într-adevăr.

- Şi oamenii de aici – monahii care-O slujesc zi şi noapte, şi care au devenit deja oameni cereşti, spun că la împlinirea vremii toate vor fi cereşti! Toate-toate, deci chiar şi noi...

- Trebuie să plecăm acum. Chiar acum! – i-a atras atenţia vulturul alb lui Shannon. Se aud clopotele de dinaintea revărsării Luminii.

Au început să se-nalţe încet.

- Adio!... i-a spus Shannon motanului cenuşiu. Mă cheamă Shannon! – a mai strugat ea, dându-şi seama că a uitat de emoţie să se prezinte.

- O să te pomenim şi pe tine în rugăciunile noastre! – i-a strigat motanul cu ochii aţintiţi în înalt. Ştii tu: pentru Împărăţia Nemuritorilor!

- Adio! Adio! – a mai îngăimat ea, mai înainte ca totul să dispară în Sfânta Lumină. Adio, suflete dragi...

*

- Am să îţi mai arăt un loc – un fel de sanctuar al visării – unde mi-am dorit dintotdeauna s-ajung! – i-a spus vulturul de argint lui Shannon după ce au fost din nou înghiţiţi de tainica Noapte. dac-o să-ţi placă, vom putea rămâne aici pentru totdeauna!

- Ce e acela? – l-a întrerupt Shannon privind un munte în trepte.

- Un ziggurat!

- Un zigurrat?

- O piramidă în trepte.

- Muntele acela a crecut foarte curios: pot spune că ordonat şi perfect politicos!

- Muntele acela n-a crescut singur: l-au construit oamenii în cinstea noastră!

- În cinstea noastră?

- Mă rog... a tuturor celor ca noi.... Tuturor vulturilor şi panterelor spiritului. La zigguratul acesta s-a muncit o sută de ani.

- Waw!

- Este un fel de dormitor: un templu al visării. Aici intră oamenii – şamanii locului – care visează să devină asemenea nouă – şi îşi preschimbă sufletele în vulturi sau în jaguari de argint. Ei numai pretind că dorm şi visează, însă sunt perfect conştienţi tot timpul. Sunt conştienţi şi în vis!

- Să ne-aşezăm acolo, lângă pisica aceea de pe creasta templului! – a propus Shannon.

Au coborât. Pisica era un tigru cu colţii sabie: un tigru alb imens, cum nu se mai nasc acum.

- Cine eşti tu? – l-a întrebat pisicuţa fără nici o reţinere.

- Sunt Sheera. Sunt protectorul jaguarilor, precum şi-al tuturor viselor omeneşti. Tu cine eşti, îngeraşule?

- Sunt Shannon. Şi vin din mari depărtări. M-a adus prietenul meu vulturul.

- Văd. Sunteţi tineri. Dar ce spun eu? Sunteţi încă pui, sunteţi nişte copii...

- Dar tu câţi ani ai – de vorbeşti aşa cum vorbeşti?

- Eu am văzut multe. Sunt aici încă din vremea când s-a construit Sanctuarul visării. Am asistat la construcţie, am văzut patimile şi răutatea oamenilor, dar şi gloria lor. Am rămas pe pământ şi după ce toţi cei asemenea mie s-au dus prin Porţile de Safir. Am rămas la insistenţele oamenilor-novici – şi n-am regretat.

- Ce vârstă ai?

- Cincisprezece!

- Cincisprezece ce?

- Veacuri!

- Adică?... a vrut să ştie Shannon cu precizia ei de pisică.

- O mie cinci sute de ani şi încă ceva... Eu am ieşit de sub îngerul timpului şi am hotărât să rămân aşa. Încă le mai sunt de folos oamenilor, iar ei îmi sunt recunoscători şi-mi închină gândurile şi inimile. Şi cred că am început şi eu să gândesc ca un om. Şi chiar cred că am dobândit o inimă omenească, asemeni strămoşilor mei.

- Vrei să fii om? De ce?

- Dacă te uiţi direct în inima mea, sunt om, chiar dacă îngerul veacurilor a ieşit din mine şi mă lasă să mă scald în eternitate. Uită-te la inimă, Shannon, nu la chip!

- Şi cum le eşti tu de folos oamenilor?

- Le conduc şi le mângâi visele. Îi alint. Îi conduc prin visare dincolo de lume şi de prejudecăţile ei, în alte lumi, în

alte universului ale Creatorului... sau îi învăţ să îşi creeze propriile lor universuri – deschizând şi pecetluind porţi spre Neant şi umplând spaţiile-perspective cu propriile lor imagini, gândiri sau dorinţe, cu personaje fictive sau invitaţi reali...

- Uluitor... a îngăimat vulturul.

- Uluitor... a repetat fascinată Shannon.

- Şi-acum, ce veţi face? Rămâneţi aici sau vă-ntoarceţi acasă – ca să reveniţi mai târziu?

- Rămân aici... a spus vulturul cu timiditate.

- Revin mai târziu... a ales Shannon. Revin mai târziu... negreşit. Regret nespus, dar trebuie să mă-ntorc! – a mai spus ea ca să-şi întărească spusele.

- De ce vrei să te mai întorci? – a întrebat-o tigrul cu colţii-sabie.

- Vreau să devin şi eu ca tine, Sheera, a spus Shannon. Vreau să îi dăruiesc stăpânei mele puterea de a visa şi de a zbura. Lumea ei e atât de tristă! Îmi dau seama că am avut un fel de templu şi-acasă. Stăpâna mi-a dat întotdeauna mâncare, mă îngrijeşte şi mă răsfaţă, ce mai! Îmi închină gândurile de parcă eu aş fi fost stăpâna casei, nu ea: exact ce-ţi fac oamenii ţie, Sheera, doar că eu nu i-am oferit nimic. Până acum. Aş vrea acum să-i arăt că îi sunt adânc recunoscătoare. Ajută-mă să îi dăruiesc visele libertăţii!

- Vezi? Şi sufletul tău trece în oameni, i-a spus Sheera. Şi sufletul lor va trece în tine, încetul cu-ncetul...

- Mă bucur pentru tine, i-a spus vulturul.

- Tu ce-ai să faci?

- Eu am să rămân aici. Oamenii nu mi-au dăruit altceva decat sentimentul de-a fi ridicol.

- Cum ai să faci? Că suntem aici doar cu sufletele. Trupurile ni le-am lăsat acasă, acolo unde am adormit. În braţele lui Kongor, dacă-ţi mai aminteşti...

- Am să mă teleportez aici.

- Cum asta?

- Dacă dorinţa mea va fi îndeajuns de puternică – şi e! – trupul va veni acolo unde e sufletul, şi nu sufletul va mai fi acela care se va-ntoarce în trup. Priveşte-mă cu atenţie şi ai să-nţelegi.

S-a concentrat.

- Vreau să rămân aici. Vreau să mă trezesc în sanctuarul visării, să plec şi să vin prin Porţile de Safir. Vreau să rămân printre ai mei, să fiu una cu cei asemenea mie. Să fiu una cu Universul.

- Shannon îl privea cu atenţie: vulturul de argint începea să prindă culoare: pisica recunoştea zonele de culoare ale aşa-numitului „papagal", însă de data aceasta extrem de strălucitoare, acoperind o făptură maiestuoasă, o pasăre măiastră cu penaj minunat.

- Un vultur imperial! – a rostit Sheera cu admiraţie.

Un stol de vulturi imperiali a acoperit atunci orizontul: a coborât parcă din Niciunde, luminând cerul muntelui cu fosforescenţe de curcubeu, ca să-şi salute colegul. Iar vulturul stătea cu bucurie, privind *ofranda de zboruri* a celor asemenea lui.

Shannon a stat o vreme cu privirea aţintită spre el, până când vulturul s-a hotărât să o desprindă de sine şi să o elibereze din fascinaţie.

- Ochii tăi, Shannon, sunt ca Marea Irlandei şi ca Oceanul din nori. Adio! Am să te păstrez întotdeauna în suflet. Să nu mă uiţi...

- Adio! Adio, prieten drag! Ah! Aleg să mă trezesc acasă... Acasă... Acasă, deşi e atât de trist...

Apoi cerul i s-a întunecat, concentrându-se într-un punct tot mai mic, tot mai mic...

*

Şi-a întins mai întâi lăbuţele de dinainte. Apoi pe cele de dinapoi. Şi-a arcuit languros trupul făcând „podul", sau „bolta", după cum s-o fi spunând în limbaj pisicesc.

- Papagalul meu! Papagalul meu a pierit! – s-a auzit la un moment dat plânsetul subţirel al stăpânei. „Stăpâna" era o fetiţă. Avea 9 sau 10 ani, părul lung negru până la umeri şi chipul palid. Ochişorii ei mici, albaştri, înecaţi în lacrimi mici, foarte mici, se uitau cu reproş la pisică.

- Tu l-ai mâncat! Să nu negi! Se văd urmele ghearelor tale pe mica uşiţă!

Pisica s-a enervat.

„ - În primul rând, nu era papagal, şi nici ridicol. Era un vultur imperial, chiar dacă era numai pui: un vulturaş... În al doilea rând, să ştii că eu sunt doar cea care l-a eliberat! Era prietenul meu şi nu i-aş fi făcut nici un rău, niciodată, pentru nimic în lume! Aşa să ştii!

- Am înnebunit, spuse fetiţa. Îmi pare că pisica vorbeşte!

„- E evident că pisicile nu vorbesc, că nu au timp de pierdut cu prostiile voastre de oameni de lume! Eu doar gândesc către tine şi tu asculţi ce gândesc eu!" şi-a îndreptat pisica privirea către fetiţă, insistând asupra fiecărui gând.

„- Oare chiaar putem să comunicăm direct prin gânduri, fără ca să vorbim nici un pic?" a gândit către ea, înapoi, şi fetiţa.

„- Tu chiar nu te-ai ales cu nimic dup-atâtea legende şi basme? Ce credeai? Că sunt simple poveşti? Că sunt năluciri?"

„- Şi ceea ce ni se-ntâmpl-acuma, ce e?"

„- E sâmburele lor de Adevăr!"

„- Putem să comunicăm direct cu gândul? Aievea? Ca-n pierdutele basme?"

„- Da, dacă o să-ţi deschizi şi tu mintea. Dar dacă nu, mă-ntorc şi mă culc, să ştii! Şi nu mă mai vezi niciodată..."

„- Stai, nu mă ameninţa! Dă-mi timp să mă reculeg, să-nţeleg. Totul este atât de neaşteptat, atât de uluitor! Dar, totuşi, spune-mi, spune-mi aşa cum ştii tu să spui, direct prin gânduri, cum se face că până acum nu mi-ai adresat nici un gând, nici un cuvânt al minţii?”

„- Pentru că până acum nu am mai fost niciodată atât de indignată! Nu m-am simţit nicicând atat de jignită, atât de lezată în demnitatea mea! Auzi tu, să mă ating de cel mai bun prieten al meu! Nu ştiu ce-ar spune acum Gwern dacă ar şti...”

„- Deci îl cheamă Gwern, nu Dreamy...”

„- Nuuuu... acesta este doar numele dorului meu pentru el...”

„- Şi care este numele lui atunci?” a vrut să ştie fetiţa.

„- Ascultă şoaptele vântului, fiindcă doar el poate purta numele lui adevărat! Fiindcă numele lui e-ntr-o limbă de negrăit...”

„- Dar unde e Gwern acum?”

„- L-am lăsat în grija lui Sheera, în Sanctuarul visărilor de argint. În Sanctuarul de jad, la Porţile de Safir...”

„- Abia acuma observ: ce-ai la gât?... Ai o pietricică verzuie... un cap de tigru cu colţi foarte lungi... Ce-i asta?”

„- E chipul de jad al lui Sheera, tigrul cu colţii-sabie. Mi-a dat piatra preţioasă pentru că ştia că o să mă-ntorc la tine şi că altfel n-ai să mă crezi! Oh, cât eşti de necredincioasă...”

„- Te cred, te cred... ce să mai fac ca să cred?”

„- Ascultă glasurile din basmele vechi, glasurile de taină, nu sunetul semnelor, înţelegi?...”

„- Dar tu, tu ştii să citeşti?”

„- Eu ştiu să desluşesc trupurile de argint: numele de mărgăritar ale fiinţelor şi lucrurilor...le iubesc şi-mi sunt familiare... ele toate mă recunosc şi mă salută.”

„- Şi-ai să mă-nveţi şi pe mine?”

„- Dacă tu vrei... Şi dacă vrei să mai ştii, eu pentru tine m-am şi întors... Altfel, lumea voastră e destul de plictisitoare..."

„- Dar cine eşti tu de fapt?"

„- Sunt Shannon. Sunt o pisică visătoare. Am fost egoistă – ca toate pisicile la care gândiţi voi – dar acum nu mai sunt. Dacă mă laşi, te voi învăţa să visezi şi să călătoreşti în vis, să creezi lumi aşa cum le doreşti, sau să le vezi în gand, sau aievea, pe cele zămislite de alţii."

„- Şi ce trebuie să fac, Shannon?"

„- Vei lua câte-o carte în mână şi-mi vei citi ceea ce ştii tu – litere omeneşti. Eu îţi voi adormi în poală în somnul perfect. Vom trece în altă stare a gândului, într-una la fel ca acum, când ne bucurăm în minunea că ne-am întâlnit, dar mult mai intensă. Iar gândul meu îţi va descoperi în cuvintele citite adevăruri din alte lumi, precum şi din lumea noastră, aşa cum este ea în realitate, dincolo de minţi blocate şi de prejudecăţile voastre de prizonieri."

„- O să călătorim pe aripile Adevărului!" a spus entuziasmată fetiţa, dar numai în gând.

„- O să călătorim pe aripile de argint ale Adevărului!" a confirmat Shannon.

„- Vom citi Cartea de Safir: Cartea împărăţiei tainelor..."

„- Mai mult: vom zbura înlăuntrul ei... Până în Annwvyn – Tărâmul Morţilor – şi până în Tir na n Og – tărâmul Tinereţii Fără Sfârşit! Şi o să plonjăm în universul fiecărei pagini din cartea Creaţiei. Ne vom scălda în toate lumile Sfântului Adevăr!"

„- Eşti gata? Începe aventura!"

„- Sunt gata. Începe viaţa."

Şi au deschis Cartea de Safir a Creaţiei, o carte cu pagini fermecate – fiecare pagină fiind totodată o Poartă, accesul către un alt univers – şi răsfoiau, şi intrau şi ieşeau. Şi

nu se mai săturau nicicând de visări, de atingerea zânişoarelor vântului dintre lumi, sau de răsăriturile şi apusurile din adâncul fără-nceput şi sfârşit al duioşiei. Şi când se întorceau, îi priveau pe toţi şi pe toate cu ochii de safir şi de jad ai nemărginirii...

Capitolul XII

Fionn uisce

- Tere chroi dandy, khi bay em revant! Al roy em veye thig thabom: ha bodo dda gayem!

Aleythia s-a oprit o clipă să-şi tragă răsuflarea. Apoi a continuat să recite:

- Tagha mem – san bothe ghan shem! Dergana al roi elkhara – imer san thaga ra shem! E dike, san gayem, ta fara?

Sean, în ce limbă recită Aleythia, că eu una nu pot să îmi dau seama? L-am întrebat.

- Într-o limbă ce nu s-a inventat încă! Vorbeşte într-o limbă ce nu există! – şi cu toate acestea, pare să fie perfectă! Doar melodia ei ajunge la mine: în rest, nici eu nu înţeleg!

Aleythia stătea în continuare lângă eleşteu şi privea apele, pierdută în melodiile fără sensuri. Se vede bine că e disperată: suntem în Parcul Phoenix de trei zile şi încă nimic... Ne-am repezit, cred, la vreo douăzeci de landouri, dar nici un bebe nu era atât de mic ca al nostru. Alasdair, cu puţinii oameni pe care-i avea, nu putea să acopere întreg parcul, mai ales că locuinţele personalului medical erau cu toate supravegheate. Am observat că se străduia să nu lase nimic la voia întâmplării. Şi totuşi, aveam nevoie şi de şansă...

Aleythia a venit la noi:

- Mami, ce şoptesc apele, că nu înţeleg nimic? Ce-nseamnă asta: „Kavinoti kol davar şe-amar! Şamati rabot al adotaiih! Ani smeha me'od lehakireh!"

- Doamne, Aleythia, chiar aşa au şoptit? Mai repetă o dată, te rog!

- „Kavinoti kol davar şe-amar! Şamati rabot al adotaiih! Ani smeha me'od lehakireh!" Ţin minte precis, deşi nu pricep nimic...

- Dar tu ce i-ai spus?

- N-am spus nimic! Era doar voce fără vorbire! Nici n-am intenţionat să spun ceva: doar dădeam frâu liber emoţiilor...

- Ştii tu ce-seamnă ce-ai auzit? „Am înţeles tot ce-ai spus. Am auzit multe despre tine. Sunt foarte încântată să te cunosc"...

- În ce limbă, mami?

- În Eabhra...

- Aşa cum vorbeai tu uneori cu mama Sarah?

- Aşa, darling, chiar aşa...

- Pot emoţiile noastre să cheme cuvinte adevărate? – m-a întrebat Sean. Din văzduhuri, din ape?...

- Nu ştiu, Sean... Cum am putea şti...

- Şi au mai spus ceva, mami. Au mai spus...

- Ce-au spus, Aleythia?

- Poate că mi s-a părut...

- Ce?

- „Ani mekava şe-nitra'e be-karov".

- „Sper să ne revedem curând".

- Poate că doar mi s-a părut, mami... Mi s-a părut... da, da, mi s-a părut.

- Dar tu nu ştii Eabhra... că nici Sarah nici eu nu te-am învăţat... Să nu te mai apropii niciodată de apă, Aleythia, m-ai auzit? Să nu te mai apropii niciodată!

- Crezi că ceea ce ai tu şi cu mama Sarah se moşteneşte ereditar? Crezi că am şi eu acelaşi dar?

- Cine este femeia-n albastru, care stă aşezată pe piatră şi ne priveşte?

- Nu ştiu, mami, nu am observat-o până acum... Nu am văzut-o până acum niciodată...

Femeia în albastru, cu un taior mulat pe corp, cu fusta lungă având eşarfă în partea dreaptă, cu pălărie cu boruri largi, care îi punea chipul palid în întuneric blând şi diafan, ne privea. Ne privea ciudat, într-un mod pe care nu pot să-l explic. Cum nimeni nu poate privi! Se sprijinea de umbreluţa ei de satin ca de un baston de mareşal, şi toată fiinţa ei era maiestuoasă. M-am apropiat. Continui să mă apropii – încet, ca în vis – iar ea nu spune nimic, nici măcar cu gândurile. Însă privirea ei pătrunzătoare – pătrunzătoare şi blândă, îngăduitoare – mă fixează şi mă-nfioară. Aş spune că tăcerea ei luminează, dacă aş şti ce înseamnă aceasta, însă până şi umbrele indistincte ale minţii şi inimii mele rămân nedesluşite. Privirea ei este un atentat la pudoare: simţi cum trece prin tine! M-am simţit de parcă aş fi fost complet goală, cu sufletul ca o carte deschisă, şi mi s-a făcut deodată ruşine... Sunt convinsă că vede în mine şi prin mine, şi cu cât sunt eu mai devastată de pătrunderea ei, cu atât ea este mai tainică, mai misterioasă-n tăceri, mai plină de graţie... Ea se hrăneşte din taina mea, am descoperit cu groază, iar eu voi rămâne complet goală, complet transparentă, lipsită de apărare... Apele eleşteului, la fel ca apele mele de odinioară, au acum parfum de leandri... Flori de leandri, roz, în mările de mătase ale tăcerii şi somnului...

- Să nu te mai apropii de copiii mei niciodată! Auzi? – i-am spus.

Femeia-n albastru n-a spus nimic. Femeia-n albastru este tăcerea.

Am luat copiii de mână şi am plecat. Ne-am îndepărtat repede, ca alungaţi de furtună, ca alungaţi de Black Annis şi de Coventina la un loc, dar nu era decât zvâcnirea nebunească a inimii...

- Cine e doamna-n albastru? – m-a întrebat Sean.

- Nu ştiu, Sean. Şi nici nu doresc să ştiu...

- Ai văzut cum ne-a privit? Trecea prin noi...

- Şi tu ai simţit asta, Sean? Dragă...

Ne-am aşezat pe-o bancă. Cineva alergase la rândul său după noi. Era Finn O'Riagain.

- Vai, mi-aţi scos sufletul! – s-a plâns el.

- Ne urmăreai?

N-a răspuns.

- Veniţi, femeia voastră a fost găsită! Era, aşa cum a spus Aleythia, într-un „loc de putere" din Phoenix! Lua aer cu bebe-u' vostru!

- Ha-ha, am ştiut eu! – a triumfat Aleythia. Megan Hilliard era vremea să fie prinsă!

- De unde-ai ştiut că e vorba de Megan Hilliard? A întrebat-o Finn.

- Era evident, mai ales dacă ştiai s-asculţi ce spun colegii ei de la „Conac"...Nu putea fi decât numai şi numai ea...

- Dar cum de-ai ştiut că va fi în Parcul Phoenix? Am întrebat-o şi eu, nedumerită.

- Nu ştiu, mi-a venit aşa, ascultând povestea unchiului Willie... Nu ştiu cum să-ţi explic... Eu sunt doar un copil!...

- Femeia fusese surprinsă cam la douăzeci de minute de locul în care ne găseam noi. Dacă am fi fost singuri, poate că nu o mai descopeream niciodată.

Am alergat într-un suflet.

Femeia plângea încet:

- ...**Doamna** m-a rugat să am grijă de copilul ei... a spus ea, accentuând cuvântul „Doamna". Şi-a dat seama că vor muri, că nu mai au nici o şansă, nici ea şi nici el, şi în momentul acela de disperare şi groază, m-a rugat să am grijă, să-l botez chiar atunci. Şi l-am botezat. Am întins mâinile pe căpşorul lui... părea aproape sufocat... Se stingea... ce ştiţi voi cum e să simţi viaţa şi harul cum îţi trece prin mâini?... A luat şi harul – şi viaţa! Sau mai bine zis, viaţa a venit mai târziu: l-

am descoperit după o oră. Mi-am dat seama că nu era mort, deşi avea deja scris certificatul de deces.

- Şi-ai vrut să-ţi însuşeşti o minune? Copilul nu era al tău... i-a spus rece Alasdair.

- Acum era! Acum era şi al meu... şi l-am îngrijit cât am putut eu mai bine... E viu!

- Îţi dai seama că nu aveai cum să-l păstrezi?

- Îmi dau seama, sigur că-mi dau seama... N-am vrut să fac nici un rău...

- Te-a ajutat şi Hannah?

- Ea n-a ştiut... Nu suntem femei rele, să ştiţi... Mai greşim şi noi, din când în când, dar ne supunem Adevărului... Probabil că acum mă urâţi, doamnă, - s-a-ntors ea către mine deodată.

- Eu nu pot să urăsc pe nimeni, soră Hilliard. Eu nu pot decât să iubesc!

- Să ştiţi că şi eu iubesc, doamnă... Şi eu...

- Dah... poţi să spui că iubeşti, poţi s-o spui de atâtea ori, ca şi cum ai vrea ca aceste cuvinte să se prefacă-n iubire adevărată, să prindă viaţă. Şi nu prind. Rămân doar cuvinte. Iar eu nu le cred, a spus rece Alasdair.

- Visele tale se-nalţă peste cadavrele viselor mele, i-am spus femeii. Sau cel puţin, aşa era să se-ntâmple...

- Îmi pare rău... Îmi pare atât de rău...

Alasdair s-a apropiat şi mi-a spus uşor:

- Probabil că nu o să fie închisă, având în vedere comportamentul ei de acum, dar o să aibă totuşi cazier pentru răpire...

Aleythia a luat în braţe copilul din cărucior:

- Îl iau eu pe David...

- Da, da, a întărit Sean: Îl luăm noi... O să-l îngrijesc eu!

- Şi cine o să-l alăpteze? – a întrebat Alasdair.

- Bunicul!

- Sean! Potoleşte-te! Nu ţi-l mai fură nimeni...

- Trebuie să-i facem analizele, să vedem dacă totul e-n ordine! – mi-a spus Alasdair. Dar cred că ne putem întoarce în Corcaigh. Misiunea noastră de-aici s-a încheiat. Şi totuşi, Aleythia, nu înţeleg un lucru: cum ai ştiut că Megan Hilliard e cu David tocmai în Phoenix, că Dublin-ul e infinit?

- Nu ştiu cum... şi nu ştiu nici cum să explic... Că eu sunt doar un copil...

Capitolul XIII.

Lancaster Quay

- Ştii, tati, ce obişnuia mama Sarah să spună? „Dacă vei renunţa la orice-ntrebare, vor veni la tine toate răspunsurile...” Până acum nu înţelesesem, dar acum cred că ştiu: răspunsurile sunt vii! Răspunsurile sunt în oameni şi vin la noi odată cu inimile... dacă desigur vei şti să le-atragi la tine fără chemare, fără să le forţezi deloc. Cred că am ajuns să semăn din ce în ce mai mult cu ea... Uită-te şi tu un pic la mine... nu-i aşa? Oh, tată, unde vei fi fiind tu acum? Poate că eşti mai aproape de ea ca noi toţi! Oare o asculţi? Oare o mai aştepţi să se-ntoarcă? Pe mine m-asculţi oare? Mă înţelegi? Aş fi aşa de fericită dacă m-ai strânge un pic de mână... aşa, să ştiu că mă asculţi... oate că tu îmi şopteşti cuvinte neauzite, direct prin gânduri, şi inima mea vibrează la ele, fără să poată nici să le descifreze şi nici să desluşească prea bine de unde vin şi unde se duc... Mami, uite că nu face nici cel mai mic gest... Nici un semn...

- Poate că mintea lui a fost „sorbită” complet de Sarah! – i-am spus eu. Dă-i timp!

- Tata e ca un păstor al Lunii. Parcă mână turmele de argint ale norilor... E ca un monah...

- Cum asta, Aleythia?

- Păi monahii mai au un singur pas de făcut până s-ajungă îngeri. Iar restul oamenilor mai au doi...

- Ce frumos! Şi ce pur...

- Mama Sarah obişnuia să spună că Frumosul este lumină... Însă acum nu-mi mai rămâne decât s-ascult paşii umbrelor... Închid ochii şi-ncerc să văd cu inima...

- Asta e... Într-o ţară şi-o lume a ceţurilor nu putem vedea decât cu inima...

- Unde-i lumina din ochii tăi, tată? Unde-i lumina din toate cuvintele tale? S-a prelins odată cu lacrimile... tată, lasă-mă pe mine să îţi port lacrimile... Ajută-mă să fiu cu tine... Uite, câtă bucurie e-n preajmă: David, fratele nostru cel mic, propriul tău fiu, a fost găsit... e-aici... Mami, chiar dacă l-am recuperat pe David, tot nu se-ntâmplă nimic... Şi parcă cel mai mult mi-am dorit să se-ntoarcă tata... Şi uite că nu se-ntâmplă nimic, şi uite că durerea rămâne... nu trece... şi tot mi-e dor de mama...

- Şi mie... şi mie... a scâncit Sean.

- Durerea nu a scăzut nici un pic... şi cred că ştiu ce simte tata: doar e Poet, şi ei amplifică întotdeauna la infinit lucrurile. Mă doare şi pe mine inima... Mă doare foarte tare... Oare ce-o fi simţind el?... Şi simt că m-apropii, dar nu destul: poate că nu sufăr totuşi îndeajuns...

- Ştiu eu, Aleythia? Nimic şi nimeni nu va putea compensa lipsa lui Sarah... Dar nu are rost să te zdrobeşti... ai făcut tot ceea ce era omeneşte posibil... şi chiar mai mult de-atât...

- Mami, de ce nu resimţim bucuriile la fel de puternic cum simţim durerile? Nu ştiu, dar este nedrept... De ce o mie de mângâieri nu pot să compenseze o singură lovitură, o singură clipă de suferinţă?

- Nu ştiu, Aleythia. Cine-ar putea să ştie?

- El. Doar el. Uite, dacă m-ar strânge puţin de mână, aşa... uşurel...

Llyr n-a schiţat nici un gest. Nici o mişcare. Nici o sclipire-n privire. Nici o lacrimă. Nimic. Absolut nimic.

- Şi tu ai dureri, nu-i aşa, mami? Şi ţie ţi-e dor, şi tu porţi doruri de demult... Ţi-e dor de Jesse? Ţi-e tare, tare dor de el?

- Da, Aleythia, mi-e taare, tare dor...

- Nici el n-o să se-ntoarcă niciodată, aşa-i?

- ... N-o să se-ntoarcă niciodată... sau poate, cine ştie? Eu una n-o ştiu. Dar ştiu că eu îl voi aştepta totdeauna, şi fiece zi de aşteptare va fi o pregătire a bucuriei, şi-o sărbătoare a gândului, până în sărbătoarea venirii lui!...

- Nu mi-ai spus niciodată unde-a plecat... Şi nici de ce a fost nevoit să plece...

- Da, nu ţi-am spus... Încă nu poţi să porţi acest adevăr.

- Aşa-mi spunea şi mama Sarah...

- Încă nu, Aleythia. Încă nu.

- Uite, tati, cunosc o fetiţă care trece prin poveşti aşa cum trecem noi prin comitate şi prin ţinuturi şi peste ape... Nu vorbeşte şi nu gândeşte ca o fetiţă de vârsta ei: uneori gândurile şi emoţiile ei sunt percepţii supranaturale,- sunt inspirate,- şi de aceea întreaga ei viaţă are o însufleţire străină, ce nu e din lumea noastră. Era un fel de zână a casei, că trebuia să se îngrijească de toate, şi avea o percepţie largă, difuză, asupra lucrurilor din jurul ei, putându-le cuprinde aproape pe toate... Percepţia ei periferică ajunsese aproape sferică, şi la un moment dat, sfera vederii inimii ei a devenit perfectă. Ea vedea şi contempla orice lucru ca şi cum ar fi fost aşezat în centrul Universului şi în centrul inimii ei, iar ea gravita la periferia propriei ei inimi şi-i asculta glasul ca venind dinafară. Şi glasul îi spunea lin: „Hello, eu sunt tot ceea ce eşti tu... Vino în mine – să fim iarăşi una!" Dar aceasta era doar o chemare, un destin pe care cei mai mulţi oameni nu ştiu să îl împlinească, şi rămân să trăiască departe de ei înşişi. Cine poate însă să devină una cu propria lui inimă? Fetiţa „s-a trezit" în alt vis, în care purta o altă identitate, şi a parcurs alt

destin, a câştigat experienţa unei alte vieţi, inefabile, apoi „a adormit înapoi", ca să se trezească în realitatea noastră. În visul destinului ea era şi fetiţă şi mamă, sau am putea spune că-n sufletul mamei se ascundea pe mai departe fetiţa... Îşi amintea cum se lăsase fascinată de apele tăriilor de sub cer şi de luminile apelor-ape, de toate acele cuvinte din miezul Luminii. Luminile de acolo străluceau însă altfel aici, încât acum aproape că nu mai putea să le recunoască... Şi n-a mai trăit niciodată deplin aici... Era fiinţa dintre lumi, aşa cum eşti tu acum, tată...

- Am citit undeva, nu mai ştiu, pe apele albe, sau pe ape albastre, că sufletul trebuie să fie delicat, hipersensibil, să zboare şi iarăşi să zboare, să se avânte-n visări, să coboare în inimi, să se înalţe odată cu ele. Să zboare în nemărginire, în stele şi în nebuloase, în congregaţiile apelor văzduhului, în măreţiile lui Dumnezeu, în tăcere... Spunea cineva odinioară că cel ce doreşte să devină creştin autentic trebuie mai întâi să devină Poet...

- Cine poate să ia însă aripile harului? Intri în rezonanţă cu vibraţia Universului, şi el este atât de plin de durere...

- Numai cel ce este în stare să suporte o bucurie şi o durere înfinită...

- E cu putinţă aşa ceva?

- Pentru oamenii obişnuiţi, nu... Dar pentru creştini da!

- Cum? Cum, mami?

- E o taină – o taină a harului. Zică cine ce-o zice, dar eu ştiu că harul lui Dumnezeu este asemenea lui Dumnezeu: necreat, nemărginit, infinit de adânc. Şi dacă harul lui Dumnezeu e necreat, nemărginit, şi se sălăşluieşte în suflet, şi sufletul ar trebui să devină asemenea lui: necreat şi nemărginit, infinit de profund, şi să-şi întindă aripile inimii asupra tuturor durerilor şi bucuriilor oamenilor, să le pătrundă, şi sufletul lui

să se pătrundă el însuşi de ele. Şi unii oameni chiar devin astfel: sunt supranaturali.

- Asemeni lui Cóemhghein? – a intervenit Sean.

- Asemeni lui Kevin! – am confirmat eu. Păcatul atunci nu-i altceva decât refuzul nostru – mai mult sau mai puţin conştient – instinctul nostru pervertit – de-a nu deveni necreaţi şi nemărginiţi când harul necreat şi nemărginit trece prin noi. Nu devenim infiniţi – nu ne pătrundem de durerea universală. Rămânem cu micile noastre dureri, neputând suporta plinătatea. Rămânem egoişti şi în durerile noastre, nemaiştiind să privim împrejur... Altfel, dacă am şti să privim ceea ce este în jurul nostru, durerile noastre s-ar estompa, şi ar deveni străluciri... Dar nu devenim infiniţi: acesta-i păcatul nostru. Restul sunt doar cuvinte şi lacrimi.

- Tu ai citit din Cartea de Safir, nu-i aşa? Din Sefer Raziel... m-a întrebat Sean. Aşa, măcar o pagină...

- Eu i-am citit doar lacrimile... Dar ceea ce pot să-ţi spun este că-n Cerul de negrăit totul este cer: pământul este cer, animalele şi plantele sunt cer, bărbaţii, femeile, copiii şi mare sunt cer şi sunt una cu Cerul. Am pentru totdeauna în faţa ochilor spectacolul unei lumi miraculoase, ce nu a fost încă zămislită în întregime, şi totuşi există în chip desăvârşit... Fiecare suflet se priveşte în celelalte suflete, şi oamenii se înţeleg numai privindu-se; iar cuvintele sunt melodii. Nimic nu este de nepătruns, ci totul e transparent, diafan. Lumina întâlneşte pretutindeni numai lumina. Toţi se află în toate părţile pentru că sunt infiniţi: fără-nceput al zilelor şi fără sfârşit. Toţi sunt acolo în plinătatea preoţiei lui Melchisedec, după cum spunea tatăl meu Hanokh. Fiecare lucru e toate lucrurile. Fiecare inimă e-n toate inimile, fiece inimă se scaldă-n toate fericirile şi se avântă în toate răscolirile. Soarele e toate stelele, fiece stea e toate stelele şi una cu soarele, chiar dacă stea de stea se deosebeşte în strălucire. E o taină a comuniunii şi a identităţii, de neexplicat. Acolo nimeni nu

păşeşte ca pe un pământ străin. Toţi sunt intimi cu Universul. Tot ce se atinge de eternitate devine una cu eternitatea. Şi cu toate acestea rămâne el însuşi.

- Ştii asta doar desluşind apele?

- Nu, darling: dar am fost întotdeauna preocupată de gânditorii Logosului...

- Mai ştii care Îi este Numele?...

- Aleythia!

- Ce e?

- Nu cumva ai „tras" cu urechea la ceea ce va fi vorbit Sarah cu Llyr?

- Suntem irlandezi: suntem oameni liberi, şi oamenii liberi au **urechi libere**!

- Şi ce-ai auzit cu urechiuşele tale „libere"?

- În tot cazul, mult mai puţin decât aş fi vrut. Mi s-a spus adesea, aproape obsesiv: „Fereşte-te de apă! Fereşte-te de apă, sau vei muri!" Dar cum să faci asta când ţara întreagă este o insulă – înconjurată pretutindeni de ape? Şi mi-am pus atunci problema: de unde temerile acestea? Oare la noi în familie tentaţia apei este ereditară? Că şi tu mi-ai spus la fel... Şi pe mama... de ce a trebuit să o înmormântăm în ape?

- Pe Sarah nu am înmormântat-o în ape: am înmormântat-o înlăuntrul Numelui lui Dumnezeu! Da, Aleythia, adânc, adânc înlăuntrul Numelui lui Dumnezeu... Ea e profeţia destinului ultim al Irlandei: la vremea vremii, toată Irlanda va coborî în apele Numelui...

- Tu Îl vezi? Tu Îl auzi? Tu L-ai rostit vreodată?

- N-am avut voie... Cel ce aude Numele devine una cu eternitatea. E taina Sefarzilor... şi-n toată istoria lor n-au existat preotese... Un precedent uluitor... nici tata n-a înţeles... şi nici nu vor mai fi, niciodată... Cine mai poate şti cum e să te trezeşti dintr-o dată în rândul îngerilor morţii, şi totuşi să vrei să fii om? Să duci o viaţă normală? Le-am făcut pe toate cele omeneşti, şi totuşi, trăiesc în propriul meu corp ca şi cum n-aş

fi om. Condiţia umană îmi este străină. Sarah a născut trei copii – pe voi – şi este la fel... Am încercat din răsputeri să rămân o fiinţă omenească, şi până acum nu am prea reuşit... Darul lui Dumnezeu este insuportabil: de negândit.

- Şi nu ţi-a fost teamă că-I vei rosti Numele, măcar în somn?

- Am dormit de-atunci totdeauna singură. Şi Sarah la fel, chiar şi atunci când era măritată cu tatăl tău... Şi tot de asta n-a dormit niciodată cu voi, nici când eraţi mici...

- Şi nu I-ai rostit Numele niciodată? Nici ca să verifici dacă Îl ai în minte cu-adevărat? Să spunem aşa, într-un experiment mititel: pe-o vrăbiuţă?...

- Cum s-omoare o vrăbiuţă? – s-a revoltat Sean.

- Să spunem, aşa, una pe jumătate îngheţată de ger, şi care oricum ar fi murit suferind. Nu te-ai gândit că mica pasăre putea fi „euthanasiată" printr-un simplu cuvânt şoptit?

- Nu, Aleythia, nu am avut nevoie de nici o astfel de confirmare. Niciodată. Nu mai trebuie să mă conving de nimic. Sunt încredinţată. Şi de altfel, şi-aşa, cred că am suferit destul. Orice dar de la Dumnezeu vine-nsoţit întotdeauna de-o mare durere. Şi cine stă să priceapă darul cumplit al lui Dumnezeu?...

- Am putea să vedem şi noi Connemara?

- Vrei să spui locul acela?

- Da, locul puterii... Locul darului... Ştii, am fost până acuma ca Shannon, - vreau să spun: ca pisica, - şi m-am repezit... şi-am pătruns până acuma numai în mintea unui şoricel... Bine, l-am câştigat pe David, vei spune... Dar nu-i destul. Ştiu că nu e destul.

- Nu, nu e destul, a confirmat Sean, care era ochi şi urechi.

- Bine, o să mergem în Connemara, lângă Kylemore Abbey, dar numai peste câteva zile: să se înzdrăvenească David, să fim convinşi că analizele sunt bune... mă rog, că

totul e-n ordine. Încă mai avem casa de vacanţă... Doar că a fost pustie atâta timp...

- Mai ştii Numele, mami? Sau ai reuşit să Îl uiţi? – aşa cum ţi s-a cerut...

- Încă n-am reuşit. Însă mă străduiesc.

- Nu cred...

- Ce nu crezi, Aleythia?

- Că te străduieşti...

- Mă străduiesc, Aleythia. Mă străduiesc... dar ştii tu... aşa... mai puţin...

- Atâtica?... a făcut Sean cu degetele gros şi arătător aproape întredeschise.

- Dah... cam atâtica, i-am spus.

- Sau chiar mai puţin, a râs Aleythia.

Doamne, Îţi mulţumesc: copiii mei râd din nou!

Capitolul XIV

Acolo unde îngerii se duc să plângă...

- Dacă vei priveghea când toată lumea visează, dacă îţi vei putea ţine ochii deschişi şi mintea lucidă atunci când toţi ceilalţi sunt dăruiţi somnului, atunci când pătrund visele de neant şi de fulg ale Nopţii şi se lasă pătrunşi, prin purpura de flăcări a pleoapelor vei privi o lume necunoscută: vei putea să priveşti lumea adevărată, lumea aşa cum o ştim noi... Şi dacă te vei desprinde de tine însăţi, şi dacă vei reuşi să străbaţi lumea crepusculară şi cenuşie a duhurilor de miazănoapte, ai să-ţi cunoşti inima *aşa cum este*... Şi vei gândi *gândurile încă neîndrăznite ale Neantului*... Şi Fericirile te vor străbate şi te vor pătrunde ca nişte duhuri de safir, ca nişte ape neîntrerupte ale văzduhului. Şi eu voi fi cu tine întotdeauna... Şi niciodată n-o să-ţi mai fie dor de mine. Şi niciodată nu vei mai plânge..cu-aceste lacrimi.

- Eşti chiar tu?... Chiar tu eşti?

- Acum suntem una... te port în mine şi tu vei purta întotdeauna prezenţa mea. Dincolo de limitele omeneşti, dincolo de pătimiri şi de încântări, în câmpiile de smarald ale eternităţii...

- Cum aş putea să te văd?

- Cele nevăzute se văd în chip neştiut şi mai presus de vedere. Cele de nespus se exprimă în mod negrăit, prin tăcerile înţelegerii şi prin înţelegerea mai presus de-nţelegere... Sunt încă lucruri neîngăduite, şi lucruri de negândit. Lasă acum ca cele neapropiate, ca toate cele de dincolo să se sălăşluiască în noi. Lasă-ţi fiinţa să fie invadată de nemărginire! Lasă-te cotropită de eternitate, şi nemărginirea însăşi se va lăsa cuprinsă! Fiinţa mea, infimă şi neînsemnată, aproape

inexistentă, se bucură acum în nemărginire, în petalele Necreatului, şi-n harurile fără de-nceput şi sfârşit...

- Unde vom merge?

- Acolo unde iubirea ta premerge inimii tale. Acolo unde îngerii se duc să plângă... Acolo unde nici o durere a celuilalt nu îţi mai este străină...

- Şi cum este acolo, în lacrima îngerilor?...

- Ai privit vreodată noaptea cerul senin până-n adânc? Închipuieşte-ţi că îl contempli de pe o planetă din mijlocul unei aglomerări de stele: şi că stelele sunt atât de apropiate între ele, încât nici nu mai poţi să le distingi!... Închipuieşte-ţi că sub asemenea străluciri însumate cerul e auriu şi strălucitor, ziua orbitor de strălucitor, iar noaptea ca o foiţă de aur sclipind puţin roşietic... E doar una şi aceeaşi zi, peste care nu mai coboară niciodată înserarea. Munţii sunt albaştri, iar văile sunt de argint. Oceanul este albastru închis, ca şi cum ar sorbi în adâncuri toată strălucirea şi arderea astrelor. Iar în adâncuri pare a răsări un alt soare – albastru...

- ...Şi benzile acelea de opal sclipitor de lângă ocean: ce sunt? Fiindcă văd sclipiri unduitoare, ca de râu, ca şi cum un râu ar înconjura oceanul pentru ca apoi să se reverse în el de-a lungul lui...

- Ceea ce vezi este plaja de sidef...

- Şi de ce este oceanul atât de întunecat? Cu toate că apa lui la suprafaţa este aproape transparentă, iar cerul este atât de auriu şi de strălucitor în aurul său, că nu-l pot privi decât cu genele apropiate... Şi genele îmi par acum ca vrăbiuţele lui Sean...

- ...E întunecat de toate durerile strânse-n adâncuri din oameni. Îl întunecă şi îi macină abisurile. Iar valurile stârnite de duhurile prea-omenescului nu fac spumă, nu pot fi scrise, şi nici trecute altfel în paginile eternităţii, ci sunt doar curgeri de transparenţe, volburi de sticlă lichidă.

- Abia acum văd că cerul auriu are o reţea de filigran, puţin mai întunecată, ca de fagure: parc-ar fi ochiul interior al unui heruvim... Aceasta-nseamnă că stelele nu sunt chiar aşa de apropiate cum am crezut la-nceput...

- Acelea nu-s stele, iar ceea ce vezi nu-i o planetă; nu e nimic din ceea ce ştii din lumea ta sau din ceea ce poţi să-ţi închipui că este... Şi totuşi este aievea, după cum vezi... după cum simţi... Universul spiritual al duhurilor e însă atât de subtil, atât de diafan, atât de sfios, încât ai putea spune că nici nu există, decât în înflăcărarea ta...

- Dar totuşi, ştiu că ceea ce văd există!

- Vorbeşte, vorbeşte în continuare, Aleythia! Aici toate gândurile-ţi sunt inspirate!

- Cum e când îţi sunt gândurile inspirate?

- Gândeşti şi tu ce gândesc îngerii...

- Şi acesta, în care suntem, pare ochiul lăuntric al unui înger nemaivăzut... Chiar este? Suntem înlăuntrul heruvimului?

- Aici, în lumea aceasta, nu există înăuntru sau înafară, ci fiece suflet e infinit! E-n toţi şi în toate. Noi nu avem nici timp, nici loc, şi numai rătăcirea din gând ne mai desparte! Cât despre heruvim, nu pot să îţi spun decât că în el este tot Universul. El simte şi poartă în sine însuşi pătimirile şi neîmplinirile lumii întregi! Şi pe noi, odată cu ele...

- ...Ochii tăi, ochii tăi blânzi, unde sunt ochii tăi, mamă? Unde este lumina lor?

- Poţi tu să simţi vântul în nemişcare? Poţi tu percepe gândul, mai înainte de-a fi rostit, sau chiar mai înaintea zămislirii de taină? Cum crezi că vei putea vedea chipurile fără de formă şi gândurile de dincolo de orice gând? Pierde-te, desprinde-te de tine însăţi, renunţă la prejudecăţi, la orice părere... Lumea e altfel decât ai crezut... Fii alta: fii tu însăţi! Adună-ţi mintea într-un singur punct, n-o mai lăsa să

rătăcească aiurea, şi vei vedea cum mintea ta, astfel concentrată, accede la infinit... devine una cu nemărginirea...

- Oare volburile de ape de la suprafaţa oceanului de safir nesfârşit nu sunt tocmai făpturile de cristal? Îmi pare că deasupra apei şi ţărmului de opal trec lentile ce deformează perspectiva şi însuşi spaţiul din spatele lor...

- Pe înger îl simţi numai atunci când vine, sau numai atunci când pleacă... şi el e ca vântul, ca vântul nostru, sau ca vântul dintre feerice lumi, dintre lumi de dincolo de gând şi de puterile noastre de pricepere... Făptură eterală de cristal fluid, tu nu vei şti niciodată nici de unde vine, nici unde se duce. El pare să fi venit din toate direcţiile, ca şi cum ar fi răstignit între Răsărit şi Apus, Miazănoapte şi Miazăzi, cufundat cu totul în strălucire... Acum îi auzi doar gândurile în curgere, le-auzi cum trec şi cum se zbat în fiinţa şi în imaginaţia ta, cum trăiesc şi cum mor, cum renasc... e ca o muzică a tristeţilor celor mai mângâietoare... Durere dulce, patimă binecuvântată... iubire, numai iubire...

- Parcă un popor întreg de duhuri ale cristalului s-ar îndrepta să se cufunde în mare... iar oceanul de topaz pare a lua nuanţe de safir deschis şi de scânteieri de fiecare dată când aceste fiinţe se contopesc cu adâncul tremurător...

- Să nu uiţi, Aleythia, să nu uiţi că aceste fiinţe sunt fără trup, sunt doar vibraţii pure, neajunse de minte, şi doar emoţiile pe care le trăiesc şi le poartă într-însele îţi exaltă şi îţi stârnesc fantasmele astfel încât să le vezi... Tu nu le vezi decât urmele imaginare ale emoţiilor... aşa... ca şi cum degetul nevăzut al unei fiinţe de neatins îţi lasă o dâră de spumă pe apele minţii... Noi suntem pururea nevăzuţi... Numai vibraţia de durere şi exaltare a minţii şi inimii o simţi: şi ea îţi incendiază imaginaţia! Ceea ce vezi e doar urma de spumă a realităţii de neatins... siajul marin al vibraţiei de-a fi, al celei mai curate! Îngerul e spirit pur... şi tot peisajul, cu limitele sale, cu ţărmurile pierdute în orizontul alb- auriu, e doar un

produs al imaginaţiei aflate sub întipărirea lui... de fapt, cerul de aur pe care-l contempli acum, oceanul şi ţărmul safirului sunt necuprinse şi fără-nceput şi sfârşit, asemeni durerii lui! Înţelegi tu, darling, ce se întâmplă acuma cu tine?

- Înţeleg... înţeleg şi mă bucur...

- Ţie ţi s-a dăruit privilegiul să-i înţelegi fiinţa arzătoare, nemărginită în negrăita atingere...

- Dar nu am crezut că voi ajunge vreodată să văd cum plâng flăcările... Văd întregul ţărm presărat cu flăcări rubinii... iar din flăcările de rubin pleacă ape... ape pe care le ştiu atât de bine... atât de bine... Oh, de nu le-aş mai fi ştiut... Parcă ar fi morminte de îngeri, morminte de-a lungul întregului ţărm... Iar flăcările sunt cruci incandescente... Ce fel de îngeri sunt cei ce coboară-n mormânt?

- Îngerul coboară doar în mormântul durerii – şi-atunci el şi melancolia sunt una... Şi se închide în sine însuşi, cu toate durerile lumii, că bucurii nu prea mai sunt...Aceasta înseamnă să zbori pe aripile Necreatului: să îţi întinzi crucea aripilor ca să îmbrăţişezi durerile Universului. Aşa sunt şi aripile noastre de înger: aripile sunt răstigniri... răstigniri îmbrăţişând Universul!...

- Văd cum flăcările se deplasează în procesiune de-a lungul ţărmului şi mării de topaz şi de întuneric. Văd o cruce imensă purtată către adâncuri pe umerii a nenumărate cruci mai mici...

- Spune-mi ce simţi... ce vezi cu inima ta...

- Parcă sunt străbătută de-nfiorări şi emoţii, de suferinţi care mângâie şi dureri ce iubesc, de iubiri care dor şi de mângâieri care ele însele suferă, neputând să se mângâie, ci doar să se dăruiască... desfătări în tristeţi... Şi acuma ştiu... Dacă îi priveşti pe ceilalţi ca străini de tine, nu te cunoşti pe tine însăţi... Mă-nveşmântez cu toate fiinţele, sunt una cu toate inimile... Fără ele eu nu sunt nimic... o ştiu. Atât de mult vreau să ştiu ce gândesc...

- Iubeşte cum iubesc ele... şi te vei trezi în inspiraţia primului lor gând. Vei simţi respiraţia de foc a inimii lor, vei pătrunde miezul de chihlimbar al Duhului!...

- E adevărat ce spun... şi ce simt?

- Ce, darling?

- ...Că nu este mângâiere mai mare pe lume decât suferinţa...

- Asta au învăţat-o mai ales de la noi, de la oameni: că suferinţa iubirii seduce harul... Îl cheamă cu chemări de nesuportat. Şi în ceea ce priveşte moartea, noi le suntem acum superiori. Ei nu pot muri. Şi ar fi vrut poate să moară şi ei *pentru Dumnezeu*... De-aceea, se topesc acuma în dragoste... Ei mor *în Dumnezeu* în fiece zi, se sting odată cu toate durerile lumii... Se mistuie, şi mistuirea va dura tot atât cât va dura lumea însăşi...

- N-am ştiut că şi îngerii suferă... că şi ei se-ntristează... Credeam că sunt doar puţin îngrijoraţi...

- Deschide-ţi inima! Lasă-te purtată de ei şi pătrunsă, cheamă nostalgia fiinţei lor pure... Lasă-te străbătută de gândurile şi de cutremurările lor! Deschide-ţi inima...

- Mi-o deschid, mi-o deschid, dar cine-ar putea suporta atâta emoţie – fără ca inima lui să se prefacă-n cenuşă, fără ca mintea lui să se dezintegreze-n neant?

- Nu te mai gândi la tine ca şi cum ai fi separată de ceilalţi!

- Cum asta?

- Gândeşte-te că te risipeşti în neant, că te dizolvi întinzându-te în toate părţile, îmbrăţişând Universul! Că te-ntinzi către marginile de nemărginit până ce densitatea făpturii tale devine infimă! Odihneşte-te în durerile lui! Odihneşte-te în mângâierea harului din inima fiecărei dureri! Şi spune-mi ce simţi şi ce vezi...

- Mă simt în acelaşi timp inexistentă şi atotputernică! Văd vieţi, văd fiinţe asemenea mie, văd destine ce se-

mplineasc sau se sting... Văd oameni, mulţi oameni plecând pe drumuri în care nu mai există întoarcere... Văd liniile de univers ale destinelor... văd cărări ale focului... văd ogamele Nopţii şi filigramele de argint ale vântului... dar reuşesc să pricep atât de puţin din sfâşierile lor...

- Ce vezi, Aleythia? Tot ceea ce vezi te pătrunde...

- Văd o fetiţă cum urcă în tren ajutată de mama ei, şi plecând departe-departe, în singurătate şi în răceli sufleteşti, pe un drum nesfârşit ca însăşi eternitatea; iar pe mama ei o văd plecând pe alt drum, în boală, în resemnare şi moarte... Văd nişte îndrăgostiţi într-un parc, îi văd cum se îmbrăţişează cu drag, apoi cum se despart, le văd durerea, dar şi naivitatea că e doar pentru puţin timp, apoi văd cum drumurile li se sfârşesc în moarte... nu ştiu cât de curând... poate nu imediat... Văd un copil plângând după mieluşelul său mort chiar de Paşti, şi simt durerea sfâşietoare a copilăriei lui, a unei copilării ce nu vrea să se termine şi care e una a Raiului... îi văd singurătatea în mijlocul bucuriei ostentative universale... îl văd apoi plecând de-a lungul râului şi stingându-se în tristeţe... Văd oameni, o mulţime de oameni în fundul unei prăpăstii adânci şi întunecoase, cum încearcă să se întindă către lumină... mulţumindu-se cu un licăr, cu o pâlpâire timidă... apoi cum se lasă să cadă în întuneric... le văd patimile, le văd slăbiciunea şi le-nţeleg neputinţele, şi sunt istovită de oboseala de-a fi a lor... văd copii, mulţi copii împătimiţi mai înainte de vreme, cu Raiul furat din inimi, şi cu destinele răsucite tot către moarte... Văd Porţile deschise... Porţile de safir ale celeilalte lumi, ca două aripi... ca *aripile de-a fi şi de-a nu mai fi ale Universului*... Văd oamenii cum devin străvezii şi cum trec prin aceste Porţi, unul câte unul... ca neliniştirile înfioratelor aripi... îi văd cum devin ei înşişi înaripări... una cu îngerii păpădiilor. De ce trebuie să fie aşa? De ce toate aceste melodii – ale destinelor – sunt imne ale Melancoliei? De ce te bucuri doar când se-aşterne tăcerea?

- Ascultă tăcerea! Ascultă-le tăcerea, Aleythia, căci numai aşa îţi vei descoperi firea deiformă! Doar aşa vei şti cine eşti tu cu adevărat... Adâncul mării de topaz şi de cobalt va fi una cu munţii albaştri ai depărtărilor... Sufletul are aripi nemărginite... El zboară cu aripile nemărginirii înseşi...

- Oceanul e viu! Oceanul e viu, mamă!

- Este Arhanghelul suspinelor! – şi-I duce lui Dumnezeu suspinele oamenilor. El poartă suspinul fiinţei lor, suspinul de negrăit, şi gândul... le duce ca pe cea mai de preţ rugăciune... Şi ceea ce ai văzut înainte, sunt îngerii păzitori ai suspinelor...

- Tăcerea vibrează... Tăcerea vibrează şi celebrează... Şi gândurile nu se transformă nicicând în cuvânt... Ele devin crini albi – o-ntindere nemărginită de crini pe ţărmul unui ocean de safir... Şi eu trec printre ei şi le mângâi cu mâna, uşor, petalele... Şi ştiu că au atâta să-mi spună...

- Sunt sânge, şi flăcări, şi lacrimă...

- Şi-i simt cum se înalţă spre mine, delicat, şi cum vor să-şi aşeze puţin creştetul pe biata mea inimă... Şi inima mea nu mai poate...

- Gândeşte-te, Aleythia! Gândeşte-te bine atunci: Unde ai vrea să fii când totul o să se preschimbe-n Lumină?

- Mă gândesc, mă gândesc... ştiu... deja m-am gândit. Aici, în Connemara, la ţărmul Oceanului nesfârşit!

- Lasă atunci lucrurile să se aşeze în Sfânta Lumină şi nu le atinge, nici nu le privi direct! Pentru că fie şi numai o singură atingere a ochilor ar putea să le-ndemne să se ascundă-n sfială... Şi-ai putea să le pierzi...

- Mami, de ce adevărata bucurie şi mângâiere vine întotdeauna prin moarte?

- Oh, darling, nu trebuie să întrebi asta... Pune-ţi doar mâna la ochi, cu palma în afară, cu degetele puţin depărtate... Apropie-ţi puţin genele... Şi gândeşte-te că aşa trăiesc în genere oamenii. Apoi îndepărtează-ţi mâna de la ochi într-un

gest larg, încet, şi vei vedea marea strălucire interioară a Universului... iar mâna ta va atinge cu degetele Răsăritul...

Capitolul XV.

Corcaigh şi Cork
Sau
Irlanda Intangibilă

- Mama, nu cumva unii dintre pescăruşii ce zboară de-a lungul ţărmului nu sunt pescăruşi, ci suflete ale oamenilor celor ce se pregătesc să plece? Şi doar noi îi vedem aşa...

- Şi nu te-ai gândit niciodată, Sean, că unii din oamenii ce se plimbă pe străzi nu sunt de fapt oameni, ci spirite, spirite care-şi alcătuiesc trup şi înfăţişare din energiile gândului? Dar apoi dispar, se duc înapoi, redevenind spirit pur...

- Ba da... Aşa mă gândeam şi eu... Chiar aşa... Oare gândurile cui le gândesc? Şi oare ale cui gânduri ajung să fie rostite în lumea noastră?... Mi s-a părut într-o noapte că am ajuns într-un loc însorit, tropical, în Palatul de safir, al şaselea dintre cele şapte Palate cereşti descrise de tine...

- Palatul cu ziduri de safir şi topaz asemeni unor curgeri de ape? Cu coloane de aur şi cu atmosferă de taină? Palatul înconjurat de vegetaţie luxuriantă şi aer strălucitor?

- Da, da: chiar aşa! Şi marmura albastră avea spume de piatră, şi nuanţele toate erau tremurătoare... de parcă erau valuri vii!

- Şi nu era nimeni acolo, nu-i aşa?

- Nu era nimeni, într-adevăr... de ce nu era nimeni, mami?

- Nu era încă vremea...

- Dar era extraordinar! Şi toate cuvintele acelea albe se aşezau exact acolo unde trebuiau să se-aşeze. Parcă erau vii!

Parcă înţelegeau! Parcă se bucură şi celebrează continuu! Cel fel de Palat e acela, mamă? Se poate să treci în visare Sha'arei Kedusha?

- Se poate, iubitule, dar tu n-ai trecut Porţile Sfinţeniei şi nici n-ai ajuns în al şaselea Hekhal din Pardes! Mi-e teamă că am să te dezamăgesc... aşa... un pic...

- Dar unde-am ajuns, mami?

- Nu ţi s-a părut că Palatul tău era undeva tot în Corcaigh? Şi chiar că ai parcurs străzi ştiute?

- Ba da, aşa este! Cum aşa?

- Nu ţi s-a părut că n-ai părăsit niciodată Irlanda? Ci ai rămas tot aici, pe pământ...

- Ba da... ce mi se-ntâmplă?

- Şi oamenii de pe străzile acelea nu prea se opreau să vorbească cu tine, şi nici nu te prea vedeau?

- Nu mă vedeau, iar eu parcă pluteam pe deasupra lor... Şi nici nu mi-am pus vreodată – atunci – întrebarea de ce nu mă văd... de ce nu se uită niciunul la mine.

- N-ai fost în cer, Sean, ci tot în Corcaigh, dar în altul decât în cel familiar! În acea lume, pe care o ştiu deja atât de bine, există acel Palat al rugăciunii, acea bisericuţă a apelor, zidită după modelul celui de-al şaselea Hakhal – de care ţi-am povestit...

- E într-un univers paralel?

- Şi locuitorii de-acolo se roagă şi au viziuni – la fel ca şi noi...

- Sunt două lumi suprapuse?

- Cine ar putea spune câte lumi trec prin noi fără ca noi să o ştim?

- Cum asta? Cum asta, mami?

- Imaginează-ţi, Sean, că pot fi chiar mai multe! Lumi impalpabile, care trec prin noi fără să ne afecteze... insesizabile, negândite, purtate de alte răsuflări... dar tu eşti aici, şi aici vei rămâne: unde vântul ştie numele tău...

- Sunt un fel de holograme?

- De unde ştii tu de holograme? Da, numai că sunt perfect reale, la fel de reale ca lumea noastră...

- Unchiul William chiar mi-a arătat una... o hologramă, vreau să zic... atunci când am fost la Irish Royal Academy...

- Gândeşte-te, Sean, câte unde trec prin noi şi noi nu le simţim, nu le ştim... până ce se găseşte un aparat de recepţie care să le transforme în imagini ale ochiului... Şi noi avem posibilitatea ca, schimbând sensibilitatea acelui aparat, să vedem alte şi alte programe. Staţia de emisie emite o mulţime de programe, mai mult de 30, nu ştiu, şi noi vedem la un moment dat numai unul: pe acela al rezonanţei aparatului nostru cu undele nevăzute... Acum gândeşte-te, Sean, că la fel sunt şi lumile Creatorului: iar noi, oamenii toţi, suntem astfel „reglaţi" încât sensibilitatea noastră să perceapă această lume, şi să fie în ea ca şi cum ea ar fi singura... Dar dacă sensibilitatea noastră îşi schimbă frecvenţa de recepţie, asemenea aparatului viziunilor la distanţă, vom pătrunde în alte lumi... ca în holograme... O astfel de lume e şi Paradisul: într-o realitate perfect paralelă...

- Şi în lumile acestea ajung numai oamenii suficient de sensibili?

- Numai oamenii care sunt chemaţi... dar, uneori, sensibilitatea lor este şi ea o formă de chemare...

- Şi în Paradis cum se-ajunge, mamă?

- Asta nu mai ştiu... Chiar nu ştiu... Probabil e o frecvenţă secretă, o-nfiorare a sufletului - în miezul dăruirii totale de sine... şi mai ales îndurarea lui Dumnezeu...

- Şi-acolo, în Palatul de safir, în cel de-al şaselea Hekhal, au ajuns şi oameni din altă lume, - cei care au construit clădirea albastră în care-am intrat eu?

- Am să-ţi spun o poveste... Cândva, pe colina din Cork era un han... şi s-a nimerit acolo un călător... voia să

meargă la o mânăstire îndepărtată, de pe valea râului Lee, şi nu ştia prea bine cum să ajungă... locurile erau pustii şi fără mângâiere. Şi s-a oferit cineva să îl însoţească. Şi au coborât Saint Patrick's Hill şi au mers o vreme... şi la un moment dat călătorul vede că lumea a devenit strălucitoare, ca şi cum ar fi fost străluminată, ca şi cum ar fi fost sub o cupolă cu şapte sori... Şi a văzut un palat albastru, de parcă zidurile nu ar fi fost de marmură alb-albastră, în ape, ci chiar din apele mării. Şi coloanele erau aurii...

- Ca palatul pe care l-am văzut eu...

- ...Şi a văzut în depărtare un sihastru cu veşminte brun-cenuşii, cu părul şi barba albe, încărcat de ani, şi care zbura prin văzduh ca un fluture. Iar jos, lângă o fântână cu apă vie, stătea alt sihastru... cel ce stătea jos l-a văzut pe călător şi i-a atras atenţia şi celui care plutea în aer. Şi cel ce plutea a coborât, cuminte, nevrând să-l sperie pe călător. Iar cel ce stătea jos a înălţat puţin mâna şi l-a binecuvântat pe călător. Îi citise gândurile, intrase în mintea şi inima lui, şi ştia că bietul călător nu va mai ajunge la ei ca să şi vorbească, şi să se şi închine... Dar călătorul a luat-o la fugă în vale, spre ei, chemat de dorinţă. Dar însoţitorul lui l-a strigat la un moment dat, spunându-i că-n fugă i-a căzut haina. Şi călătorul s-a oprit o clipă şi s-a-ntors să îşi ridice haina de jos. Şi când a vrut să alerge din nou, lumea de sub cupola strălucitoare nu a mai fost...

- A dispărut... aşa, ca un miraj?

- Nu mai rezona cu inima lui... Şi au ajuns la mânăstirea îndepărtată, şi-au povestit de palatul albastru şi de cei doi sihaştri. Şi cei de acolo le-au spus că mulţi oameni au văzut de departe lumea aceea a binecuvantării, dar foarte puţini au reuşit să intre în ea şi să rămână... Şi l-au consolat pe călător, spunându-i că măcar a luat de la ei binecuvântare! Dar el era în continuare neconsolat... ce să-i faci, dacă a iubit mai mult lucrurile acestei lumi...

- Haina ce i-a căzut...?

- Haina este dorinţa după lucrurile lumeşti, Sean...

- Ce bine că eu nu mă uit niciodată unde îmi pun hainele!... Da' de ce râzi?

- Da', parcă nu te-aş cunoaşte... Eşti tu... Totdeauna vei fi tu...

- Deci în Cork există Corcaigh: nu sunt unul şi-acelaşi lucru... cum am crezut.

- În unul trăim, ca nişte străini, ca să ne împlinim *vocaţia suferinţei*... dar celălalt e numai şi numai al nostru, şi-acolo mergem din când în când să ne scăldăm în miezul luminii... să luăm puteri şi har ca să putem rezista...

- Se spune că Michael Collins intra adesea în lumea aceasta: că ea îi era refugiu – că ea îi era sanctuarul... Este adevărat?

- Cine-ar putea şti unde s-au odihnit inimile care-au bătut pentru Irlanda? Inima mea bate pentru Paradis...

- Te ştiu... Eşti tu... Asta eşti tu... întotdeauna... Aşa cum ai fost...

- Şi mă vei avea cu tine totdeauna: în zborul sfios al păpădiilor, deasupra şoriceilor tăi, în forfota zgomotoasă a vrăbiuţelor, pe care nimeni altul nu le-ar lua în seamă, în strigătele pescăruşilor de deasupra catargelor legănate, în florile apelor, în toate lucrurile nevăzute, care pe tine te uluiesc, şi te vor ului nesfârşit... În fericirea neagră a rândunelelor, în ochiul lor de rubin cu care văd lumea aşa cum este... În umbrele de argint ale ciulinilor, în păduri şi câmpii de smarald...

- ...În Connemara?

- Pretutindeni... Sunt şi am fost pretudindeni. Şi sunt toate, şi sunt în tot. În amărăciunea copiilor, în candoarea rănită, în toate visele călcate în picioare... În poveştile inimilor... Căci eu ascult şoaptele lor. Acolo unde vezi suferinţă şi slăbiciune sunt şi eu... Unde vezi lacrimi şi umbre,

sunt tot eu... Şi-acestea vor fi... Încă vor mai fi, din păcate... În adierile mângâierii, de deasupra creştetului lor mititel, în vântul cel lin voi fi tot eu... Şi-acestea vor mai fi, atât cât va fi şi lumea aceasta neîndurată... da... şi-acestea vor fi. Adieri, mângâiere, melancolie... Şi eu voi fi în ele şi ele în mine, atâta vreme cât sufletul meu va fi infinit.

Cuprins

Capitolul I
Despre cuvintele ce pot fi scrise pe ape.....5
Capitolul II
Regele-pitulice 12
Capitolul III
Taina Leviţilor.....17
Capitolul IV
Calea Laptelui.....38
Capitolul V
Google – suflet de balon.....47
Capitolul VI
Cei ce sunt mai presus de îngeri.....62
Capitolul VII
Ciulinul şi umbra.....69
Capitolul VIII
Metamorfii.....84
Capitolul IX
Ziua celor patru anotimpuri.....97
Capitolul X
My Eire.....110
Capitolul XI
Suflete de argint.....118
Capitolul XII
Fionn uisce.....140
Capitolul XIII
Lancaster Quay.....147
Capitolul XIV
Acolo unde îngerii se duc să plângă... 155
Capitolul XV
Corcaigh şi Cork, sau Irlanda Intangibilă.....164

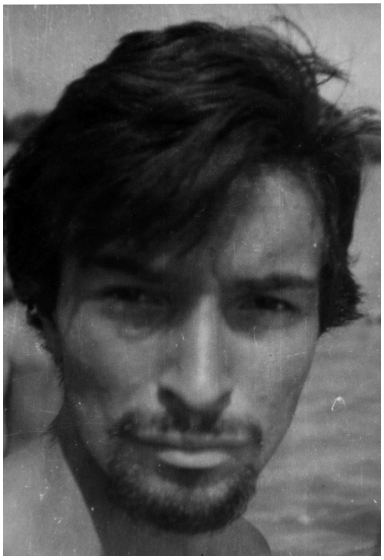

Nu ştiu dacă s-a mai scris vreun roman care să aibă numai personaje pozitive, însă Sanctuarul este cu siguranţă unul de acest fel. Personajele mele, şi mai cu seamă copiii, poartă chipurile unor oameni pe care i-am întâlnit aievea, având calităţi excepţionale, dar şi slăbiciuni pe măsură. Vulnerabili, având o iubire şi o speranţă uşor de rănit, dar şi îndrăzneţi, năzuind la idealurile cele mai înalte, aproape inaccesibile, ale sufletelor de argint, ei au ştiut instinctiv ceea ce noi abia acum învăţăm, şi anume că tot ceea ce se atinge de eternitate devine una cu eternitatea.

Mihai M.S. Maxim